

Nhìn Em

Contents

Nhìn Em	2
1. Chương 1: Tốt Lắm, Dương Lạc, Tôi Nhớ Em Rồi	2
2. Chương 2: Em Không Còn Là Trẻ Con Nữa. Tiểu Hàm A	4
3. Chương 3: Cậu Không Thích Nhìn Thấy Người Đó Lúng Túng Đứng Trên Bục Giảng Rồi Rơi Vào Trầm Tư	6
4. Chương 4: Dương Lạc Ở Sau Lưng Anh, Bàn Tay Nắm Rồi Buông, Nắm Rồi Buông. Sau Cùng, Rốt Cuộc Gấp Rút Chạy	8
5. Chương 5: Nhưng Khi Anh Gặp Lại Cậu Ấy... Cậu Ấy Đã Mù Rồi	11
6. Chương 6: Lý Gia Thiên Về Rồi. Rốt Cuộc Cũng Về Rồi	15
7. Chương 7: Giọng Cậu Trầm Thấp Mà Rõ Ràng, Bên Trong Trộn Lẫn Thanh Âm Nhấp Nhô Của Thanh Niên Chưa Chín Muồi, Văng Trong Căn Phòng	16
8. Chương 8: Ngắm Gương Mặt Người Ấy, Bạn Sẽ Nghĩ: Phải Đối Xử Với Người Ấy Thật Dịu Dàng	19
9. Chương 9: Ở Nhà, Là Tốt Rồi	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11: Cho Nên Mắt Không Nhìn Được Nữa Cũng Tốt, Cũng Không Cần Phải Khổ Như Thế, Chỉ Nghĩ Được Thôi	28
12. Chương 12: Em Không Quan Tâm Tôi, Nhờ Tôi Say Mất Thì Sao?	30
13. Chương 13: Em Coi Tôi Là Gối Ôm, Thì Tôi Coi Em Là Tay Vịn	33
14. Chương 14: Đôi Lúc Con Người Mất Đi Khổng Chế Với Tâm Tình Mình Cũng Tốt	36
15. Chương 15: Bây Giờ Trường Học Đã Rất Dân Chủ Rồi	38
16. Chương 16: Chúng Ta Gần Như Có Thể Phân Chia Tất Cả Những Việc To Lớn, Tôi Khi Chạm Được Đến Thành Quả, Ất Phải Hi Sinh Nhữ	42
17. Chương 17: Dẫu Cuối Cùng Sẽ Khiến Đối Phương Tổn Thương, Thì Anh Vẫn Muốn, Nắm Lấy Cọng Rơm Mang Quyền Năng Xoa Dịu Đau Đớn	46
18. Chương 18: Cậu Vừa Muốn Cầm Một Cây Gậy Gõ Anh Tỉnh Táo, Vừa Muốn Giữ Anh Bên Mình Chăm Sóc Căn Thận	49
19. Chương 19: Người Với Người Chung Sống, Sẽ Luôn Mong Muốn Nhận Được Lợi Ích Trên Người Đối Phương	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	59
22. Chương 22: May Mà, Có Em Ở Bên Tôi	63
23. Chương 23: Mẹ Cháu Cũng Chỉ Có Một Đứa Con Trai Là Cháu Thôi	67
24. Chương 24: Lừa Người Khác Đúng Là Không Dễ Dàng	70
25. Chương 25: Một Thanh Niên Có Ngoại Hình Ưa Nhìn Đến Thế, Đúng Là Đáng Tiếc	75
26. Chương 26: Loại Chuyện Vẹn Cả Đôi Đường, Nào Có Đến Dễ Thế	79
27. Chương 27: Cũng Không Biết Ai Nhặt Được Món Hời Này Nữa	82
28. Chương 28: Bất Kể Lối Sống Ra Sao, Chỉ Cần Không Gây Tổn Hại Thì Đều Có Thể Chọn Lựa	86
29. Chương 29: Chúng Ta, Đã Thay Đổi Rồi	88
30. Chương 30: Nếu Thầy Đi Bán Hạt Dẻ Thật, Em Sẽ Bán Khoai Lang Nướng Ở Ngay Đối Diện Với Thầy	92

31. Chương 31: Hương Vị Khi Đó, Dù Cho Mai Sau Có Nếm Bao Nhiều Món Ngon, Cũng Không Bao Giờ Cảm Nhận Được Nữa	95
32. Chương 32: Thầy Ồi, Em Đến Rồi	98
33. Chương 33: “dương Lạc, Tôi Không Tốt Đẹp Như Em Nghĩ Đây.”	102
34. Chương 34: Mục Tiêu Của Bản Thân Vẫn Phải Đặt Lên Hàng Đầu	105
35. Chương 35: Cứ Như Một Quả Táo, Rất Thích Hợp Để Người Khác Mài Răng	109
36. Chương 36: Một Người Có Thể Tìm Được Công Việc Mà Bản Thân Sẵn Sàng Đặt Tất Cả Cuộc Sống Vào Đó, Thì Thật Sự Rất Đá	113
37. Chương 37: Cuộc Sống Vẫn Phải Tiếp Diễn	117
38. Chương 38: Đúng Là Tự Mình Đa Tình Mà	121
39. Chương 39: Hoá Ra Ngay Cả Thời Khắc Căng Thẳng Nhất Của Lớp Mười Hai Vẫn Còn Sáng Láng Chán	125
40. Chương 40: Tôi, Ngay Cả Rồi Đi, Cũng Chẳng Làm Được	128
41. Chương 41: Khó Khăn Lắm Mới Ôm Được Thầy, Còn Lâu Em Mới Chịu Buông Tay	131
42. Chương 42: Chúng Ta Cũng Thế, Chỉ Cần Có Một Người Như Vậy Tồn Tại Thì Sẽ Không Từ Bỏ Hi Vọng	133
43. Chương 43: Dù Sao Con Mình Vẫn Hay Sang Nhà Người Ta Ăn Chực, Cũng Nên Đi Cảm Ơn Người Ta	137
44. Chương 44: Một Con Cừu, Hai Con Cừu, Ba Con Cừu, Thẩm Hàm...	140
45. Chương 45: Tất Cả Chuyện Đây, Đều Đáng Giá	143
46. Chương 46: Nhất Định Sẽ Có Một Người Rất Yêu Thằng Bé, Sau Đó Cùng Sống Những Ngày Ngọt Lành	147
47. Chương 47: Hôm Nay Nắng Đẹp Lạ Thường, Ngỡ Như Gột Rửa Cho Cả Trời Đông Âm U	149
48. Chương 48: Vậy Xin Em Hãy Nhìn Tôi, Hãy Cầu Phước Cho Tôi, Mau Mau Đến Bên Cạnh Em	151
49. Chương 49: Hoá Ra Thật Lòng Lo Lắng Cho Một Người, Lại Dễ Bị Kích Động Và Dễ Được Thoả Mãn Đến Thế	154
50. Chương 50: Thầy Ồi, Em Yêu Anh	157

Nhìn Em

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Red de EdThể loại: Đàm mỹ, niên hạ, vườn trường, bình dị, ấm ápNếu có một ngày đôi cánh của em bị gãy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhin-em>

1. Chương 1: Tốt Lắm, Dương Lạc, Tôi Nhớ Em Rồi

Chuyển ngữ: Red de Ed

Lúc đến lớp thì chuông đã vang lên rồi. Từ cửa sau đi lên phía trước, thấy Sầm Thành ngồi bàn đầu chỉ vào chỗ trống bên cạnh vẫy tay với mình. Chậm rãi lướt tới. Huyền não vẫn bao trùm lớp học. “Thầy giáo chưa đến à?” Dương Lạc vừa ngồi xuống vừa hỏi, Sầm Thành nhún vai, “Ai mà biết?”

Qua thêm mấy phút nữa, cửa trước của phòng học bị đẩy ra, một cây gậy dài bằng kim loại tiến vào. Theo sau là một người đàn ông thoạt trông còn rất trẻ. Mặc chiếc quần jeans xanh nhạt hơi phai bạc vì giặt giũ, trên người là chiếc sơ mi caro cộc tay nhạt màu. Mang theo gương mặt trắng trẻo của người chẳng hay làm việc ngoài trời.

Lớp học lập tức im ắng.

“Chào mọi người. Tôi là giảng viên môn Cơ học đàn hồi năm nay của các em, Thẩm Hàm.” Anh dừng lại giây lát, “Như các em thấy đây, tôi là một người mù trăm phần trăm.”

Hàn Nghị huých nhẹ khuỷu tay vào Sầm Thành ngồi bên trái, nhỏ giọng lên tiếng: “Mày xem liệu có phải thầy đang lừa bọn mình không. Chờ sau này lúc bọn mình cúp học, lại bắt từng đứa từng đứa mình một.” Sầm Thành nhìn cậu cười một cái trấn an, sau đó làm động tác suyt. Mấy cô bạn ngồi sau cũng thấp giọng thì thầm, “Giỏi quá đi mất!” “Nhưng tiếc thật đấy, hiếm khi học viện công lập mới có một thầy giáo đẹp trai như thế...”

Nghe xung quanh không ngạc nhiên thì cũng là xì xào tán thán, Dương Lạc thoáng cau mày. Học viện đang làm gì vậy? Một thầy giáo như thế sẽ khó mà chuẩn bị tài liệu giảng dạy, viết bài lên bảng cũng không thuận tiện. Chẳng lẽ chỉ giảng bài miệng thôi ư? Cơ học là môn bắt buộc, mà tài liệu là mục tiêu quan trọng nhất. Không phải mình có thành kiến gì với người khuyết tật, nhưng chỉ ít thì cũng làm mấy việc trong khả năng thôi chứ. Thôi, cùng lắm thì mình mua thêm ít sách tham khảo về đọc là được.

Chờ nổi lẩu bàn tán sôi sục bên dưới trở lại bình thường, Thẩm Hàm nói tiếp: “Có lẽ các em sẽ lo lắng về chất lượng học trên lớp. Tôi cũng không phủ nhận lúc giảng bài sẽ khiến các em thấy khó khăn và bất tiện. Tuy nhiên, tôi chưa bao giờ làm việc vượt quá khả năng cho phép của mình. Nhất là công việc truyền dạy kiến thức này, tôi nào dám đến làm hại những mầm non tương lai.

Mọi người trong lớp đồng loạt bật cười. Dương Lạc cũng phải nhếch môi. Hừm, thầy giáo đáng yêu thật.

“Xin lỗi, hôm nay là lần đầu tiên đi qua khu giảng đường mới của khoa Kỹ Thuật nên đến muộn mấy phút. Sau này sẽ không thế nữa. Đầu tiên nói qua một số yêu cầu nhỏ khi lên lớp của tôi với các em, tôi mong rằng mỗi tiết sẽ có một người trực nhật, lau bảng giúp tôi, thi thoảng vẽ vài hình vẽ. Như vậy lớp chúng ta sẽ có thể gần bó hơn. Thêm nữa, vì tôi là người khiếm thị, không thể nhìn thấy mặt mũi các em, thế nên, bất kể là trên lớp hay tan học, mong các em có thể trao đổi và nói chuyện với tôi.”

“Như vậy, ít nhất tôi cũng có thể nhớ được giọng nói của các em.”

“Được rồi, bây giờ chúng ta bắt đầu học.” Sau đó, anh vỗ tay lên đầu, “Đúng là không quen với phòng học mới này lắm, có thể nói cho tôi biết bảng ở đâu được không?”

Lớp trưởng nhanh chóng chạy lên, đỡ anh đến gần chiếc bảng nhất, cũng đặt luôn phần vào tay anh.

Thẩm Hàm đưa tay trái chậm rãi sờ dọc theo mép bảng, khi chạm tới góc trên được nẹp kim loại, tay phải cầm viên nam châm hình tròn dính cách vào chỗ tay trái đang giữ. Sau đó viết vào bên cạnh hai chữ “Mở đầu”, lại dịch viên nam châm xuống dưới một khoảng, trên một hàng khác, viết chữ nhỏ hơn một cỡ: “Một, khái lược lịch sử Cơ học đàn hồi”.

Toàn bộ quá trình không nhanh, nhưng hết sức trôi chảy. Dù rằng khoảng cách giữa các chữ trên bảng lớn hơn bình thường, song cấu tạo kiểu chữ và thứ tự các nét đều có vẻ đẹp tự nhiên. Trong lớp tuyệt nhiên không một tiếng nói, như thể đều bị rung động cả rồi.

Khi viên nam châm trong tay đã chạm tới mép bảng, Thẩm Hàm xoay người lại: “Tôi có viết hết một nửa bảng không?”

“Viết đến rồi ạ.”

“Chưa mà. Bên phải còn trống kia kìa.”

“Cậu dốt thế, không phải lau bớt đi tẹo là được rồi à? Việc gì phải làm khó thầy.”

“Rõ ràng thầy muốn tự mình làm xong việc mà. Thế mới là giúp thầy đấy.”

“Cậu giúp có thấy mệt không, không phải viết được như thế đã là tốt lắm rồi à?”

...

Bên dưới bục giảng tranh cãi ầm ĩ, song vẫn chẳng mấy may một câu trả lời mang tính xây dựng nào cả. Thẩm Hàm đan chéo hai tay, hơi luống cuống đứng đó, nghiêng tai gắng sức phân biệt ra thông tin có thể giúp đỡ mình.

“Xoay người, sang phải năm bước, từ đó viết thẳng xuống.”

Thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng, mạnh mẽ, chẳng chút đông dài. Thẩm Hàm vừa nghe chỉ dẫn bèn làm theo ngay. Ngoảnh lại lần nữa, hướng về phía âm thanh vừa truyền đến: “Cảm ơn em, em tên là gì?”

Mái tóc mềm mại của anh rủ xuống, rợp trước trán, gương mặt thanh tú sạch sẽ hiện lên nụ cười tưởng có thể đưa tay bắt được. Dù biết anh không nhìn thấy, Dương Lạc vẫn mỉm cười đáp lại: “Dương Lạc, em tên Dương Lạc.”

“Tốt lắm, Dương Lạc, tôi nhớ em rồi.” Cái này dịch lâu rồi, post chơi thôi, chứ bộ chính của mình vẫn là Ân Hữu Trọng Báo. _.

Bộ này vườn trường, thầy trò, niên hạ công, được tác giả viết vào năm 2005 và hoàn thành vào năm 2006, giờ nó đã 11 tuổi rồi...

2. Chương 2: Em Không Còn Là Trẻ Con Nữa. Tiểu Hàm A

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lần thứ hai Dương Lạc gặp Thẩm Hàm là trong phòng trưng bày khoa học tự nhiên của thư viện. Thẩm Hàm nhờ viên quản lý tìm hộ gì đó, hình như đã tìm rất lâu, giọng nói của chị gái kia mang theo chút bất nhẫn. Thẩm Hàm lại tốt tính, cứ giải thích với chị ta mãi. Bình thường Dương Lạc không thích qua lại nhiều với giảng viên. Tình huống kiểu này cùng lắm cũng chỉ nhìn thêm mấy lần rồi cầm sách mình tìm, định rời đi. Bỗng nhiên chị gái kia giữ giọng oán trách rất to: “Anh cứ như thế thì bao giờ mới tìm được đây? Còn để người khác làm việc nữa không? Bên kia tôi còn bận nhiều lắm đấy!”

Thẩm Hàm đặt nhẹ mẫu vật trên tay lên bàn: “Ừ nhỉ, tôi quên mất đấy. So với người mù thì, người không hiểu thuật ngữ chuyên ngành làm việc càng khó khăn hơn. Thật ngại quá.”

Giọng nói chẳng mang tức giận hay khiêu khích, nghe như thể đang lẩm bẩm một mình. Về mặt chị gái kia không khỏi tức giận, ngượng nghịu bỏ đi. Dương Lạc ở bên cạnh nhìn, mỉm cười tán dương, sau đó đi tới: “Thầy Thẩm, thầy muốn tìm gì. Em tìm giúp thầy là được.”

Thẩm Hàm ngoảnh lại: “Một ít bê tông mẫu, kiểu hình phức tạp chút là được.” Anh ngừng một lát, “Dương Lạc phải không?”

“Vâng. Trí nhớ thầy tốt quá. Là kiểu hình nào ạ?”

Dù sao cũng là sinh viên chuyên ngành loại xuất sắc, rất quen thuộc với các kiểu quy cách thuật ngữ, chẳng bao lâu Dương Lạc đã tìm được hết. Nhìn đồng hồ một lát, đã là năm rưỡi chiều rồi.

“Thầy đi ăn cơm không ạ?”

“Nhà ăn à?” Thẩm Hàm hỏi ngược lại.

Dương Lạc thoáng ngần ra. Ừ nhỉ, thầy thế này thì sao mà đến nhà ăn gọi món được? Ngay cả thẻ bị quẹt bao nhiêu tiền cũng không biết.

“Tôi không hay đến nhà ăn lắm.” Thấy cậu không đáp, Thẩm Hàm tiếp lời một cách tự nhiên, “Trong nhà có thuê một dì. Cơm đều do dì ấy nấu. Chốc nữa em có hẹn không? Nếu không có, thì đến nhà tôi ăn đi.”

Dương Lạc chớp chớp mắt: “Em thì tối nào cũng ăn một mình. Đến sẽ không làm phiền quá chứ ạ.”

Thẩm Hàm bật cười thoải mái: “Sao lại thế được? Dĩ thích nhất là có người đến nhà ăn cơm đấy. Tới đó em cứ khen mấy câu cơm nước thơm ngon vừa miệng là được.”

Lần này anh cười, biểu tình trên mặt bỗng hoá sinh động tức khắc. Dương Lạc cúi đầu nhìn anh, trong lòng không khỏi nảy sinh suy nghĩ, nếu mắt anh còn lạnh, chẳng biết sẽ có thần thái thế nào!

Thẩm Hàm ở trong khu kí túc đời đầu của trường, căn nhà nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách. Vừa vào cửa là phòng khách nối liền nhà bếp, một di phúc hậu mặc tạp dề đang bận rộn nấu ăn. Nghe họ mở khoá đi vào, cũng không ngoảnh đầu lại mà nói to: “Tiểu Hàm, buổi sáng mi lại cất canh bồ câu trong tủ bát đúng không. Thật tình, lần nào cũng thế. Mi thử nhìn người ngợm gầy như con gà của mi xem...”

Thẩm Hàm vội ngắt lời bà: “Dì à, con có sinh viên đến.” Mặt đã đỏ một mảng to.

Dương Lạc nén cười: “Chào dì. Con là Dương Lạc, sinh viên mới của thầy Thẩm ạ.”

Bấy giờ Vương Nhã Mai mới xoay người, thấy Dương Lạc cao hơn Thẩm Hàm một cái đầu đang đứng sau lưng anh: “Ồi chào, con xem thầy Thẩm của con, không thèm ho he câu nào mà đã dẫn con về. Trong nhà cũng chẳng có gì ngon để chiêu đãi hết.” Lại ngoảnh nhìn Thẩm Hàm, “Bây giờ thì biết ngại rồi đấy. Dĩ còn chưa nói vụ mi đổ sữa vào bồn cầu đâu nhỉ? Mi xem, sinh viên của mi cao hơn mi bao nhiêu. Tại mi không chịu ăn uống hẳn hoi tử tế đấy.”

Lúc này Dương Lạc cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng. Thẩm Hàm nín thình ngồi lên ghế con, cầm đầu thay giày. Đôi dép kia cũng do dì mua. Bên trên là hình gấu Pooh ngổ tào. Chờ anh đi xong đứng dậy, Dương Lạc nghe anh nhỏ giọng hỏi mình: “Em cao hơn tôi nửa cái đầu à?”

Dương Lạc không lên tiếng, cầm tay anh khoác lên vai mình.

Nhiệt độ nơi bờ vai lan qua áo phông truyền vào lòng bàn tay. Thẩm Hàm thu tay về, ảo não nói: “Tôi cứ tưởng em là một cậu chàng lùn lùn béo béo cơ. Sao lại cao to lực lưỡng thế chứ?” Sau đó gọi cậu ra bàn ăn ngồi đối diện với mình.

Trứng vịt xào hương xuân

Rất nhanh cơm đã nấu xong. Bày ra một bàn thơm ngào ngọt: một bát cải trắng nấu thịt bò, một khay trứng vịt xào hương xuân, một đĩa váng đậu trộn rau, cộng thêm một tô canh cải thảo. Dĩ kéo tay Thẩm Hàm để anh sờ mỗi khay một tí, nói cho anh biết đó là món gì, sau cùng mới giao bát cơm và đưa vào tay anh.

Ba người ăn chung, dù sao cũng sẽ náo nhiệt hơn. Dương Lạc vừa cười nói với họ, vừa để ý động tác của Thẩm Hàm, chẳng bao lâu thì nhận ra dường như anh chỉ toàn gấp thức ăn trong bát trước mặt mình. Lát sau, dĩ lên tiếng: “Tiểu Hàm, mi xem củ cải nấu thịt bò trước mặt mi, Dương Lạc cũng chưa ăn được mấy miếng, chúng ta đổi chỗ món ăn đi.”

Thẩm Hàm thoáng ngẩn ra, sau đó nói một cách trêu chọc: “Đổi thì đổi. Thật là, người ngợm cao thế, mà ngay đến thức ăn cũng không gấp nổi.”

Váng đậu trộn rau

Dương Lạc cũng không phản bác, thản nhiên đổi chỗ món ăn, trước mặt Thẩm Hàm biến thành đĩa trứng chiên. Ở bên cạnh, dĩ Vương đưa mắt nhìn, hiểu ý cậu cười một tiếng.

Ăn cơm xong, dĩ dọn bát đĩa, mang nước mơ muối ướp lạnh lên. Thẩm Hàm và Dương Lạc ngồi nói chuyện phiếm bên bàn ăn.

Nước mơ muối

“Thật ra đã nghe người ta nói về em từ lâu.”

“Ồ, em nổi tiếng thế ạ?”

“Tất nhiên. Dương Lạc năm ba, hội trưởng Hội sinh viên trường, xếp hạng trung bình đứng nhất toàn học viện, hơn nữa.” Thẩm Hàm tự cười một tiếng, “Chuyên đối nghịch với giảng viên, lúc nào cũng ngoan ngoãn lễ phép không bới móc được tật xấu nào, nhưng nói chuyện lại có thể khiến người ta tức gần chết.”

“Vậy thầy Thẩm thấy sao?”

“Tôi hả?” Thẩm Hàm bưng cốc lên uống một hớp, “Rất có chính kiến, làm việc quyết đoán. Có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác, nhưng có muốn thấu hiểu hay không, e còn phải xem tâm trạng để quyết định. Tôi nói có đúng không?”

Dương Lạc nhìn bộ dáng anh nghiêng đầu hỏi mình, không kìm được đưa tay xoa đầu anh một cái. Thẩm Hàm đập tay cậu cái bốp, có vẻ hơi giận cao giọng: “Trẻ con sao lại không có phép tắc như thế! Bắt nạt lên tận đầu thầy rồi.”

Thu tay về, Dương Lạc bật cười lơ đãng: “Em không còn là trẻ con nữa. Tiểu Hàm ạ.”

Đúng như dự đoán, mặt Thẩm Hàm lập tức đỏ bừng.

3. Chương 3: Cậu Không Thích Nhìn Thấy Người Đó Lúng Túng Đứng Trên Bục Giảng Rồi Rơi Vào Trầm Tư

Năm nay giám đốc học viện mới mời một vị giáo sư trẻ du học ở nước ngoài về giảng dạy, có bằng MBA[1] của Đại học danh tiếng, nghe nói rất tài giỏi. Đến trường làm việc cùng lắm cũng chỉ trên danh nghĩa mà thôi. Mỗi tuần dạy năm tiết, thời giờ còn lại đều nhận dự án ở công ti lớn. Đúng lúc Hội sinh viên dự định tổ chức tọa đàm về lĩnh vực tài chính, bèn mời hẳn đến làm cố vấn.

[1] MBA (Master of Business Administration): Bằng Thạc sĩ quản trị kinh doanh.

Mấy bộ trưởng từng tiếp xúc với hẳn đều nói giáo sư Lý Gia Thiên vừa giỏi giang vừa hiền lành. Nhưng Dương Lạc lại cảm thấy người đàn ông cao ráo nho nhã và từ tốn này còn lẫn khuất tiềm lực đằng sau, đầy bí ẩn và hùng mạnh, tốt hơn là nên tránh mâu thuẫn trực tiếp với hẳn.

Mấy hôm trước, bọn Dương Lạc muốn mời một doanh nghiệp mới nổi trong giới đến làm khách quý nên đi tìm Lý Gia Thiên nhờ giúp đỡ. Không ngờ, hẳn lại từ chối thẳng thừng. Mất thấy thời gian ngày một tới gần, cán sự phụ trách bộ phận đối ngoại buồn bã nhìn tấm áp phích đã dán: Tên đã viết hết lên rồi, người không đến thì còn ra thể thống gì nữa. Người tới nghe tọa đàm có ai là không vì nghe danh mới đến? Dương Lạc và mấy uỷ viên bàn bạc đến trưa cũng không có kết quả, cuối cùng cả lũ cứ thế giải tán, bản thân ôm nỗi phiền muộn chạy đến nhà Thẩm Hàm.

Từ ngày ăn cơm ở nhà Thẩm Hàm hôm đó, số lần gặp mặt của Dương Lạc và anh ngày một tăng lên. Tuy mắt của Thẩm Hàm không nhìn thấy, nhưng trước giờ tinh thần nghiên cứu học tập luôn rất nghiêm túc và cẩn thận. Vốn là chương trình học khô khan, lại được anh giảng giải liên mạch lưu loát, cũng tiếp thu dễ hơn rất nhiều. Đôi khi gặp phải ma trận Toán Học khó nhằn, Thẩm Hàm sẽ lặng lẽ suy nghĩ trong một thời gian, sau đó sẽ viết bài giải ra. Thỉnh thoảng làm sai, được sinh viên chỉ ra, khê khằng cau mày cắn thận nghĩ lại, xác nhận bản thân làm sai rồi, thì sẽ ngại ngùng nói xin lỗi.

Rất nhiều khi, Dương Lạc ngồi dưới sẽ đưa ra một ý tưởng phá cách cho anh. Lúc nào Hàn Nghị cũng cười cậu là chỉ có tiết Đàn Hồi mới chiếm chỗ ngồi bàn đầu, nghe thầy giáo giảng từng câu từng chữ. Dương Lạc cũng không phản bác.

Cậu không thích nhìn thấy người đó lúng túng đứng trên bục giảng rồi rơi vào trầm tư, bộ dáng càng lúc càng ngơ như đang xa rời thế giới văn minh – vừa cô độc vừa mạnh mẽ.

Cậu muốn kể vai anh, gắng sức giúp đỡ anh. Cậu biết, nội tâm Thẩm Hàm rất ít hi vọng người khác làm việc gì đó vì mình, nên mỗi lần cậu chủ động chia tay ra, Thẩm Hàm sẽ hiện lên biểu tình như gặp niềm vui ngoài ý muốn. Dương Lạc không hề có chút kháng cự với nụ cười của Thẩm Hàm những khi như thế. “Lúc nào cũng cười ngu như một thằng khờ vậy” (trích lời Hàn Nghị), hoàn toàn quên mất Thẩm Hàm vốn không hề nhìn thấy nụ cười mình đáp lại anh...

Uống nước ngọt dì pha, Dương Lạc kể lại rắc rối với Lý Gia Thiên cho Thẩm Hàm nghe. Không thêm nếm phiền muộn của mình, nhưng lại thổi phồng giọng điệu từ chối thẳng thừng, chẳng thêm lưu lại đường sống của Lý Gia Thiên khi ấy. Trong lời lẽ lơ đãng toát lên vài phần trẻ con hiếm thấy.

Thẩm Hàm im lặng ngồi cạnh nghe cậu kể xong, thản nhiên lên tiếng: “Thầy ấy không đáp ứng em cũng là có nguyên nhân. Mấy năm trước công ti nhà vợ của thầy ấy bị Triệu Tín đồn hạ. Thầy ấy muốn tránh là bình thường.”

Dương Lạc ngẩn ra: “Các thầy quen nhau à?”

Thẩm Hàm cười: “Học chung Đại học A, thầy ấy hơn tôi một khoá. Nhưng mà đã rất lâu không liên lạc rồi.”

Dương Lạc hỏi tiếp: “Thầy ấy đến đây, thầy cũng không đi gặp một lần à? Hồi xưa chắc các thầy thân nhau lắm, ngay cả những việc thế này cũng biết.”

Thẩm Hàm ngoảnh đi: “Bây giờ thầy ấy giỏi như thế, tôi thì vẫn chẳng tiến bộ gì, sao có thể không biết xấu hổ cơ chứ?”

Dương Lạc thấy trên mặt và trong giọng anh hoàn toàn không có sự đùa cợt, dáng vẻ không muốn nhắc lại nữa. Nhớ đến đạo trước, việc nhà trường thuê Lý Gia Thiên đã được lan truyền hết sức xôn xao, cậu cũng chẳng còn hứng thú. Mặc kệ mối nghi vấn trong lòng, thôi không miễn cưỡng anh nữa, chuyển sang đề tài khác.

Lúc sắp đi, bỗng nhiên Thẩm Hàm gọi cậu: “Em đi tìm Ngải Bình đi, cô ấy là vợ của Lý Gia Thiên, bây giờ nhận thỉnh giảng ở khoa Tiếng Anh. Em cứ nói với cô ấy. Cô ấy hiểu chuyện lắm, hơn nữa một lòng giúp chồng, nhất định sẽ có cách.”

“Còn nữa.” Thẩm Hàm ngừng một lát, nhỏ giọng nói, “Đừng bảo là tôi xui. Cũng đừng nhắc gì đến tôi. Nhớ chưa hả?”

Chuyện cô Lý được thỉnh giảng, ngay cả Dương Lạc cũng không biết. Nghe Thẩm Hàm tiết lộ, trong lòng Dương Lạc càng kì lạ hơn. Rõ ràng chỉ mong tránh càng xa càng tốt, lại hiểu rõ về họ đến vậy, chẳng hề giống như đã rất lâu rồi không liên lạc nhau. Ngoài miệng đáp vâng một tiếng, bảo anh buổi trưa phải ngủ một giấc, bấy giờ mới đóng cửa đi xuống dưới nhà.

Buổi chiều, Dương Lạc tìm thấy Ngải Bình trong phòng làm việc của khoa Tiếng Anh. Không lớn hơn Thẩm Hàm là bao, trong cử chỉ toát lên cao ngạo và thanh nhã. Dương Lạc cười thầm trong bụng: Người phụ nữ này rất xứng đôi với Lý Gia Thiên, thông minh xinh đẹp, hơn nữa rất khó đối phó.

Nói rõ mọi chuyện một cách khéo léo, cố ý nhấn mạnh sự coi trọng của nhà trường với hoạt động lần này, ý đồ của công ti tài trợ. Hai bên đều là người thông minh, khi ấy Ngải Bình ra ngoài gọi điện cho Lý Gia Thiên, lúc vào thì nói với cậu, bên kia đã đồng ý. Sau đó khen Dương Lạc một phen, bảo cậu sau này nhất định phải đến nhà chơi. Từ nhỏ Dương Lạc đã lớn lên trong nhà toàn người tinh khôn, cũng không nói nhiều, lát sau đứng dậy chào từ biệt.

Có sự giúp đỡ của Lý Gia Thiên, chuyện sau đó đều thuận lợi một cách dị thường. Người trong Hội sinh viên đều cảm thấy Dương Lạc quả không đơn giản, tình huống như vậy mà cũng thành công. Trong lòng Dương Lạc, thật ra từ sớm đã ném công chuyện sang bên cạnh. Cậu đang nghĩ, hành động mất tự nhiên của Thẩm Hàm, kiểu gì cũng thấy có chỗ sai sai.

4. Chương 4: Dương Lạc Ở Sau Lưng Anh, Bàn Tay Nắm Rồi Buông, Nắm Rồi Buông. Sau Cùng, Rốt Cuộc Gấp Rút Chạy

Giảng viên mà Dương Lạc không ưa nhất trong học viện, e chỉ có thầy Lâm Cương dạy họ môn Bê Tông. Ngay tiết học đầu tiên đã nói một lô một lốc chuyện ngoài lề. Lờ ra thì toàn “Ít nhất tôi cũng phải là thầy hướng dẫn nghiên cứu sinh tiến sĩ rồi đấy”, “Nếu học viện làm như tôi nói” thì sẽ ra sao các kiểu. Lên lớp ngay cả PowerPoint cũng không có, chỉ dùng một chiếc máy chiếu. Hình chiếu, còn giống y si đúc cuốn “*Kết cấu bê tông và kết cấu gạch*” trên tay bọn Dương Lạc nữa chứ.

May mà mỗi tuần chỉ có hai tiết, lần nào hán cũng vội hơn sinh viên, trước khi hết tiết mười mấy phút đã tan lớp. Bản thân Dương Lạc không có hứng thú với môn học rắc rối đúng y chuẩn trong giáo trình, ngắt nổi thầy giáo giảng bài lại chẳng có bất cứ nội dung bên ngoài nào khác, lòng càng thêm chán. Thế nên vào giờ học đều sẽ mang thêm mấy cuốn sách, để phòng lãng phí thời gian.

Hôm ấy tan học, tất cả bạn học đã đi về hết, một mình Dương Lạc ở chỗ ngồi định tự học. Lâm Cương đi đến bên cậu, hỏi cậu tình huống tiết học của các giảng viên khác. Dương Lạc buột miệng bảo, thầy Thẩm giảng bài rất kĩ rất sát với cuộc sống, khá dễ hiểu. Lâm Cương cười mỉa mai: “Kiến thức cũng được. Nhưng mắt có vấn đề, sau này trình độ cũng chỉ đến vậy mà thôi.”

Dương Lạc chỉ thấy trong lòng như có lửa đốt. Song trên mặt vẫn thản nhiên như không.

Lâm Cương tiếp tục nói chuyện với cậu, hỏi cậu có muốn theo làm dự án hay không. Dương Lạc kiềm chế bảo, bây giờ đang phiên dịch bài luận nước ngoài với thầy Thẩm, tạm thời không muốn vào viện thiết kế. Lâm Cương hơi cúi người tới gần cậu, hạ giọng: “Tôi muốn tốt cho em nên mới nói, em đừng kể cho người khác. Em nên cách xa Thẩm Hàm thì hơn. Thầy ấy là hạng người ‘đó đó’. Em đừng có dây vào sâu quá, đến lúc đó...”

Dương Lạc đứng lên, lạnh lùng nhìn hẳn.

Lâm Cương bị dọa hết hồn, vỗ vai cậu: “Em không tin tôi thì thôi. Tôi cũng chả có ác ý gì.” Ngừng một lát, “Tôi với thầy ấy đều tốt nghiệp Đại học A, sẽ không lừa em đâu. Chứ em nghĩ vì sao mắt thầy ấy lại mù? Còn không phải tại trước đây đoạn tuyệt quan hệ với người nhà, bản thân lại bị bệnh, không có bác sĩ giỏi, mới trở thành bộ dạng ngày hôm nay...”

Dương Lạc chỉ cảm thấy trên đầu như có sét đánh, cũng không biết mình đã đuổi Lâm Cương đi thế nào. Một mình khoác túi lão đảo trong sân trường. Đầu óc tưởng bị gột trôi, trống rỗng. Trong lòng từng chút đón đau.

Khi tỉnh táo lại, phát hiện đứng ở hành lang kí túc xá của Thẩm Hàm. Ngẩng lên, hoa lan trồng trên bệ cửa sổ lâu ba, dưới ánh mặt trời càng thêm tươi xanh mơn mớn. Dương Lạc hướng thẳng về phía ánh sáng nhắm mắt, mặt trời giữa trưa tạo thành một bóng râm âm đậm dưới chân cậu.

Toạ đàm tổ chức tối đó, khi tiến hành được một nửa, ngoài trời giáng xuống trận mưa tầm tã. Dương Lạc cất lẳng hoa mà mấy nhân viên làm việc mang vào dưới hiên. Cất xong, Dương Lạc nhân lúc đang ở bên ngoài thở dài. Lúc quay người định vào, không ngờ lại thấy Lý Gia Thiên ngậm điều thuốc đứng sau mình mấy bước.

“Có chuyện gì ạ?” Dương Lạc đi thẳng đến.

“Làm sao em biết?”

“Người quen biết thầy nhiều lắm.”

“Người nói cho em là ai?”

Dương Lạc bước sượt qua vai hắn, vào trong không hề ngoảnh lại.

“Tôi đã điều tra danh sách giảng viên của trường, trong đó chỉ có một người có thể biết chuyện này.” Lý Gia Thiên cũng không cần cậu.

Dương Lạc dừng bước: “Nếu thầy đã biết thì việc gì phải hỏi em nữa?”

Lý Gia Thiên dụi tắt điều thuốc trên tường, ném vào thùng rác.

“Cậu ấy sống tốt không?”

Giọng hắn trầm, mang vẻ bình thản hơi kiềm chế.

Dương Lạc gật đầu: “Thầy ấy sống rất tốt.” Đẩy cửa đi vào. Lòng bất giác tràn dâng thoải mái. Cậu biết cái cậu mình vừa nói kia, có nguyên nhân cực lớn là từ tư tâm. Cậu chẳng có bất cứ cách nào thiện cảm được với người đàn ông, từng có quan hệ khó hiểu với Thẩm Hàm này.

Sau khi toạ đàm kết thúc, quản lí học viện lại tự mình tổ chức buổi toạ đàm khác, người chủ trì vẫn là Lý Gia Thiên. Trong sân trường dần đầy áp phích nhiều màu liệt kê những thành tích rực rỡ của hắn bắt đầu từ khi Đại học. Buổi toạ đàm tối hôm ấy, trong giảng đường lớn đã chật ních người từ lâu. Dương Lạc được mời đến, xếp ngồi ở ghế đại biểu hàng hai. Cả buổi toạ đàm hết sức đặc sắc, Lý Gia Thiên đưa đầy điều khiển không khí trong hội trường, khi bông đùa khi trào phúng, hết sức thoải đáng. Bên dưới không ngừng có tiếng vỗ tay và tiếng cười vang lên.

Cuối cùng đến phần đặt câu hỏi, Dương Lạc phải tiếp một cú điện thoại nên đi ra. Trên ban công bên ngoài vừa nói vừa ung dung cất bước. Nói xong, lúc chuẩn bị quay về lại bất ngờ nhìn thấy, Thẩm Hàm đang dựa vào sau một cây cột lớn ngoài giảng đường, đứng yên không nhúc nhích.

Bấy giờ, trong phòng rõ ràng truyền ra lời kết của Lý Gia Thiên:

“Cuối cùng, phải cảm ơn một người, cảm ơn cô ấy đã giúp đỡ và tiếp sức cho tôi vào lúc tôi khó khăn nhất, cảm ơn cô ấy đã ở bên tôi đến bây giờ. Cô ấy chính là vợ tôi, Ngải Bình.” Trong phòng vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt nhất, có người còn lớn tiếng huýt sáo.

Thẩm Hàm cười nhẹ, nước mắt vọt trôi khỏi mặt. Anh lục tìm cây gậy bên người, cầm được rồi, *lạch cạch* mò mẫm trên đất, chậm rãi đi về phía bậc thang.

Dương Lạc ở sau lưng anh, bàn tay nắm rồi buông, nắm rồi buông. Sau cùng, rốt cuộc gấp rút chạy lên.

5. Chương 5: Nhưng Khi Anh Gặp Lại Cậu Ấy... Cậu Ấy Đã Mù Rồi

Cửa cầu thang, Thẩm Hàm nghe tiếng bước chân dồn dập đằng sau, dừng lại, một tay vịn lan can, để phòng người ta đụng phải. Nhưng người đó lại dừng bên cạnh anh: “Thầy Thẩm, đến khu giảng đường có việc gì không ạ?”

Thẩm Hàm ngăn ra, không ngờ sẽ gặp Dương Lạc ở đây, vì thế cố tỏ ra ung dung bảo: “Buổi tối đi lung tung, thoát cái đã đến đây rồi.” Lát sau mới nghe giọng nói có phần thất vọng của Dương Lạc, “VẬY em đưa thầy về nhé.” Sau đó tự ý lấy cây gậy đi, đỡ anh bằng tay phải. Thẩm Hàm cũng không phản đối, kệ cậu đưa mình về nhà.

Dọc đường đi, Dương Lạc chẳng nói một câu, chỉ khống chế bước chân không để mình đi nhanh quá. Mà Thẩm Hàm thì ngỡ như đắm mình trong thế giới riêng, hoàn toàn không để ý thấy bất thường của cậu.

Rốt cuộc, vẫn là Dương Lạc phá vỡ yên lặng: “Sau này trong lòng có tâm sự, thầy đừng đi một mình khắp nơi. Tìm chỗ nào đứng lại suy nghĩ, nghĩ thông rồi hãy đi tiếp.”

Thẩm Hàm vẫn nín thinh, mãi đến khi Dương Lạc đưa anh lên lầu, lúc chuẩn bị rời đi, mới nhỏ giọng nói câu cảm ơn. Dương Lạc thở dài trong lòng, bảo anh đừng khách sáo, sau đó đóng cửa rồi đi.

Hôm sau trên lớp, Thẩm Hàm giảng về nhựa thuỷ tinh, nói nhựa thuỷ tinh không phải cứng như thuỷ tinh trong suốt, mà là một loại chất dẻo. Cả nửa lớp bật cười. Dương Lạc nhìn anh rặng rờ trên bục giảng, không kìm được cau mày, cúi đầu xuống, ép bản thân tập trung vào bài.

Buổi chiều trong văn phòng Hội sinh viên, Dương Lạc xem báo cáo xin kinh phí của các câu lạc bộ năm nay, đúng lúc ngoài phòng tiếp khách có người tìm cậu. Đẩy cửa đi vào, bất ngờ phát hiện, người đó lại là Triệu Tín mà mãi mới nhờ được Lý Gia Thiên mời đến toạ đàm lần trước.

“Hi!” Thấy cậu đi vào, Triệu Tín chào cậu một cách phô trương, “Nhìn cái mặt ông cụ non của chú ngạc nhiên, đúng là làm người ta thấy sướng mà!” Tiếp xúc với gã một lần, cũng biết tính gã dễ thân người khác, Dương Lạc cũng chẳng khách sáo với gã, kéo chiếc ghế đối diện ra ngồi xuống, “Anh đến chỉ vì việc này thôi à?”

Triệu Tín tỏ ra nghiêm túc: “Tất nhiên là không rồi. Chúng ta ra ngoài nói đi.”

Dương Lạc nhướn mày: “Được, anh mời khách.”

Cứ tưởng Triệu Tín sẽ ra quán cà phê, nào ngờ gã quẹo tới quẹo lui lại lái đến quán sủi cảo Đông Bắc, vừa vào đã gọi hàng loạt các món thịt chua ngọt. Dương Lạc kệ gã làm trò, cuối cùng Triệu Tín cũng ngưng: “Chú giống Lý Gia Thiên thật đó.”

Dương Lạc nhét miếng sủi cảo vào miệng, nói một cách ậm ờ không rõ: “Anh với thầy ấy thân lắm à?”

Triệu Tín gật đầu: “Anh cũng tốt nghiệp Đại học A. Là bạn cùng phòng với hần.”

Dương Lạc bỏ đũa xuống, nhìn gã.

“Trước giờ thằng nhóc đó vẫn chọc người khác thấy ghét. Từ hồi còn ở kí túc, anh đã chả chủ động nói chuyện với hần bao giờ rồi. Có lần một đàn em sang gặp hần, mang theo cả đồng đặc sản quê nhà. Thấy anh ngồi một mình trên giường mới cho anh một túi. Hần sống chết lôi kéo người ta, cướp hết đồ về. Thiệt tình, không phải chỉ là mấy quả táo khô thôi à, làm như báu vật không bằng ý?”

“Nhưng đàn em kia thì hiểu chuyện lắm, thấp hơn bọn anh một cái đầu, rất ưa nhìn, đỏ mặt áy náy xin lỗi anh. Lý Gia Thiên đau lòng, lúc sau thì kéo cậu ấy ra ngoài luôn.”

“Tên nhóc đó chính là Thẩm Hàm.” Triệu Tín cười với Dương Lạc, gấp đồ ăn vào miệng, “Chú biết anh nói chuyện này cho chú là có ý gì đúng không?”

Dương Lạc gật đầu.

“Năm tư Đại học, chuyện của họ bị người nhà biết. Quê Thẩm Hàm ở Nam Kinh, cũng coi như con nhà gia giáo, hoàn toàn không chấp nhận được chuyện này, cuối cùng cắt đứt quan hệ với cậu ấy. Lý Gia Thiên bên kia mồ côi cha, được mẹ một tay nuôi lớn. Mẹ hần là người bản lĩnh, thấy tình hình thành ra như thế, cũng không đi can hần ngay. Chỉ chặn hết tất cả nguồn tài chính của hần, cho hần ra ngoài sống, sống được thì sẽ tùy ý họ. Sau cùng cũng không đến nỗi căng thẳng lắm. Thành tích học của hai người họ đều rất tốt, cũng đều xin được học bổng của Đại học nước ngoài, cứ nghĩ rằng ra nước ngoài là được.”

“Nhưng mà họ túng quần dần. Ra nước ngoài cũng phải tự chuẩn bị một khoản tiền. Thẩm Hàm học ngành Kỹ Thuật, làm một luận văn tốt nghiệp thôi cũng đủ tốn công tốn sức lắm rồi, Lý Gia Thiên lại không nỡ để cậu ấy ra ngoài làm thêm. Vì thế bản thân nhận hơn mười cái dự án cùng lúc ở công ti. Khổ lắm. Hồi đó ngày nào Lý Gia Thiên cũng sáng đèn đến bốn năm giờ, làm anh bức mình khôn tả. Tám chín giờ sáng đã dậy rồi, lại làm tiếp. Người gầy đến mức, anh vừa nhìn đã nghĩ, giờ mà cho hần một cú, chắc chắn sẽ đánh ngã hần ngay.”

Triệu Tín đổ thêm ít trà vào cốc của mình, bưng lên uống một hớp.

“Buổi trưa buổi tối Thẩm Hàm đều sẽ hầm canh mang đến, tiện thể đối chiếu số liệu giúp Lý Gia Thiên. Lý Gia Thiên sẽ ôm cậu ấy ngồi trước máy vi tính, dựa vào lưng cậu ấy ngủ gật.” Triệu Tín ngừng một lát, “Đến tận bây giờ anh vẫn cảm thấy, họ như vậy, không có gì không tốt cả.”

“Là Thẩm Hàm trở mặt trước.” Triệu Tín gõ ngón tay trên mặt bàn, “Đầu tiên cậu ấy mất tích mấy hôm, sau đó để một bức thư ở trước cửa kí túc của bọn anh, nói mình đi nhận công việc ở một công ti trong miền Nam. Hôm đó Lý Gia Thiên lên cơn sốt trong kí túc, sốt đến mức nói năng linh tinh không bỏ dẫy nổi, uống thuốc ngủ cũng không ngủ yên. Lôi kéo anh, không ngừng dúi tiền vào tay xin anh đuổi theo Thẩm Hàm.”

“Hắn nghĩ Thẩm Hàm chịu ầm ức gì nên mới bỏ đi. Rất sợ cậu ấy trốn đi đâu đó khóc một mình không có ai biết.”

“Cuối cùng hắn rơi vào hôn mê. Mẹ hắn đưa hắn vào viện, cô gái từng chơi cùng hắn một khoảng thời gian – chính là Ngải Bình – cũng theo chăm sóc hắn.”

Dương Lạc nhìn cốc trà trước mặt mình chăm chăm, không nói nên được cảm xúc trong lòng.

“Chờ hắn khỏi bệnh, cả người càng lạnh lùng hơn trước, nhìn những thứ xung quanh cũng hời hợt hơn. Về sau Thẩm Hàm có gọi điện đến, hình như hỏi hắn có khoẻ hay không, nói xin lỗi hắn, hắn chỉ nói hai câu đã cúp máy. Sau đó thì hắn ra nước ngoài.”

“Lá thư ấy của Thẩm Hàm anh từng đọc rồi. Cậu ấy nói mình là người nhát gan, không có dũng khí sống tiếp cuộc sống bí bách chẳng có bất cứ hi vọng nào như thế. Anh nghĩ cuối cùng Lý Gia Thiên quyết định buông tay cũng là bởi điều này. Bởi vì Thẩm Hàm đã huỷ hoại tất cả những gì họ từng có trước đây, huỷ hoại đến mức ngay cả anh cũng thấy không chấp nhận nổi.”

Triệu Tín hung hăng nhai gân bò nướng trong miệng: “Khi ấy anh từng nghĩ, thằng nhóc Thẩm Hàm này đúng là không đơn giản! Ngay cả nhân vật như Lý Gia Thiên mà nói đá là đá, đá một cái còn trúng ngay tử huyệt nữa chứ.”

“Nhưng khi anh gặp lại cậu ấy...” Triệu Tín nhắm nghiền hai mắt, “Cậu ấy đã mù rồi.”

“Chính là sau khi Lý Gia Thiên đi chưa được mấy hôm, cậu ấy chống gậy đến kí túc xá. Trong Đại học A có rất nhiều người biết chuyện của họ, ai cũng cảm thấy bị giày xéo thành bộ dạng sa sút thế này đều là báo ứng của cậu ấy, dọc đường đi khó tránh bị chỉ trích. Lúc đến cửa, sắc mặt còn trắng hơn cả giấy. Tóc hơi dài, chạm qua mắt. Mặc chiếc áo phao cũ vừa dày vừa to, tay chỉ xách một chiếc túi nhỏ. Nói với anh, cậu ấy biết Lý Gia Thiên đi rồi, cậu ấy chỉ muốn ngủ một đêm trên giường của hắn là được. Giường của Lý Gia Thiên đã thu dọn từ lâu, bên trên chỉ còn ván giường trống tuếch. Anh không kìm nổi, giúp cậu ấy

trải mảy tờ rơi lên trên, cho cậu ấy thêm một chiếc chăn. Ngay cả cơm cậu ấy cũng không ăn, thu dọn qua loa một chút, đánh răng rửa mặt xong thì leo lên ngủ luôn. Anh còn tưởng cậu ấy sẽ khóc lóc gì đó, nào ngờ cậu ấy vừa lên là đã ngủ ngay. Anh chỉ nghĩ cậu ấy mệt, yên tâm làm việc của mình. Mãi đến khi anh lên giường ngủ được một giấc, hơn ba giờ sáng dậy đi vệ sinh, mới nghe thấy tiếng cậu ấy nhỏ xíu. Cẩn thận lắng nghe, phát hiện cậu ấy gọi tên của Lý Gia Thiên nhẹ ơ là nhẹ.”

“Âm thanh nhỏ lắm, như con mèo nhỏ đang trốn bên trên nức nở tìm mẹ vậy...”

“Chúng ta gọi bia đi.” Dương Lạc ngẩng đầu lên bảo gã. Triệu Tín gật đầu, gọi phục vụ cho hai chai bia, mình và Dương Lạc mỗi người một chai.

Nốc một hơi nửa chai xuống bụng, Triệu Tín lau miệng nói tiếp: “Sáng hôm sau, trời còn rất sớm cậu ấy đã dậy rồi. Lúc xuống giường trượt chân, ngã ra đất. Anh đỡ cậu ấy dậy, mới phát hiện, cơ thể trong bộ quần áo đã gầy đến da bọc xương. Ôm nhẹ một cái là đã có thể nhấc lên.”

“Anh vội vàng đến căng tin mua cho cậu ấy mấy chiếc bánh bao, để cậu ấy mang đi ăn trên đường. Sau đó đưa cậu ấy ra ga tàu. Lúc sắp đi, cậu ấy nhỏ giọng cảm ơn anh hết như trước đây. Nhưng bên cạnh đã không còn tên đáng ghét nào vừa kéo cậu ấy ôm vào trong lòng, vừa cảm râm ‘Cảm ơn cái gì, cậu ta chẳng có ý tốt’ các kiểu nữa. Đó là một lần duy nhất, anh hi vọng thấy Lý Gia Thiên xuất hiện ngay trước mặt mình. Một lần duy nhất.” Triệu Tín ngửa cổ nốc thêm một ngụm bia.

“Đây là những chuyện anh biết. Chuyện còn lại, chắc chú cũng thấy cả rồi. Công ti của nhà Ngải Bình là anh thu mua vào bốn năm trước.” Triệu Tín lắc đầu tự mĩa, “Có lẽ Thẩm Hàm vẫn tưởng anh ghét Lý Gia Thiên, nên cũng không thích cậu ấy. Thật ra, trùng hợp là chính vì cậu ấy, anh mới gây với Lý Gia Thiên như vậy.” Gã cười một cách bất đắc dĩ, “Lần đầu tiên đến kí túc xá, cậu ấy trẻ hơn bây giờ nhiều. Thấy dáng dấp anh còn to con hơn Lý Gia Thiên, động tác thô lỗ, giọng nói lại to, cậu ấy rụt rè trốn sau lưng Lý Gia Thiên như con thỏ trắng nhỏ vậy. Nào có giống bây giờ, khoa các chú hơn một trăm người, không phải lên lớp đều phải ngoan ngoãn vâng lời cậu ấy đấy sao.”

Vừa nói, chai bia kia vừa cụng vào chai của Dương Lạc: “Chú cứ từ từ, anh cạn trước.” Uống xong thì đặt chai xuống, hơi trách móc nhìn Dương Lạc, hỏi cậu, “Anh nói nhiều như thế, mà chú chẳng cảm thấy gì à?”

Dương Lạc cũng giải quyết nốt phần bia còn lại của mình, không nhanh không chậm hỏi ngược lại gã: “Cảm thấy thế nào về cái gì cơ? Muốn em thương cảm mối tình đơn phương chết yếu của anh hả?”

Triệu Tín bật cười đứng dậy, đưa tay vỗ vai cậu: “Nhóc con, khoản này thì chú được hơn Lý Gia Thiên đó. Trước giờ hần không biết đùa thế này đâu, ngay cả nói đùa một tí mà hần cũng chẳng hiểu.”

Trả tiền xong, Triệu Tín đưa Dương Lạc về trường. Trước khi đi, bỗng nhiên nghiêm túc hỏi cậu: “Nếu cậu ấy vẫn chưa quên được Lý Gia Thiên thì chú định làm sao?”

Dương Lạc dang rộng hai tay, duỗi sang hai bên hết cỡ:

“VẬY HÃY ĐỂ THẦY ẤY NHỚ EM TRƯỚC ĐI.”

Gió từ đối diện cậu thổi tới, chiếc bóng dưới chân, thoát trông hết một chú ưng đang muốn vỗ cánh bay cao.

6. Chương 6: Lý Gia Thiên Về Rồi. Rốt Cuộc Cũng Về Rồi

Thẩm Hàm biết tin Lý Gia Thiên về nước, là khi đang ở bên cạnh hồ sen trong trường.

Tối hôm đó, dì đỡ anh đi dạo.

Dì đối với anh cứ như một đứa trẻ. Xách theo bên mình chiếc túi, trong có mấy quả táo sạch sẽ. Đi đến bên hồ, để anh ngồi xuống ghế đá nằm giữa bãi cỏ cạnh bên, lấy một quả ra đưa anh ăn.

Ở nhà Thẩm Hàm đã bị chuốc một tô canh gà rồi mới ra đây, cắn một miếng táo nuốt xuống, chỉ cảm thấy đồ ăn trong dạ dày như muốn cuộn trào. Vì thế kiểu gì cũng không chịu ăn thêm miếng thứ hai. Dì hết cách, đành mặc kệ anh.

Bấy giờ, trên con đường lát đá cạnh hồ có mấy cô gái đi tới, cười nói ríu rít không ngừng.

“Các cậu nghe nói về giáo sư mới đến học viện tụi mình chưa?”

“Có phải tên là Lý Gia Thiên không?”

“Trời ơi, thật hả?”

“Chắc là thật đấy. Hôm trước đi đến văn phòng, mấy thầy cô đều nói chuyện này hết mà.”

“Tốt quá...”

Chờ thanh âm họ dần mất hút, dì ở bên cạnh lên tiếng: “Con gái bây giờ, thiệt tình! Tối ngày ngồi lê đôi mách, chả có lúc nào ngừng. Không phải chỉ là một giáo sư thôi à? Nếu không phải Tiểu Hàm của chúng ta chưa đủ tuổi, thì đã được từ lâu rồi.”

Thẩm Hàm cười ngắt lời bà: “Dì à, dì đừng suốt ngày nhắc chuyện này nữa.” Sau đó cầm quả táo đưa lên

khoé môi cắn một miếng. Nụ cười trên mặt dần tắt, Thẩm Hàm đứng dậy, “Mình về thôi đi ới.”

Về đến nhà, dì gấp quần áo cho ngày mai mặc, đặt trên đầu giường, lại dặn đi dặn lại Thẩm Hàm là bánh mì ăn sáng để ở ngăn thứ ba trong tủ lạnh. Chờ sau khi kiểm tra trên bàn công không còn then cửa nào chưa cài, bấy giờ mới đóng cửa rồi đi. Nghe tiếng khoá cửa, Thẩm Hàm vịn vào bàn chậm rãi ngồi xuống.

Lý Gia Thiên về rồi.

Rốt cuộc cũng về rồi.

Mấy năm nay đã mơ biết bao lần, mỗi lần tỉnh giấc lúc nửa đêm, lòng đều gọi cái tên ấy... Thẩm Hàm run rẩy đứng lên, va trái va phải đi vào phòng ngủ, lần mò mở ngăn kéo tủ đầu giường ra. Anh quỳ bên mép giường, cẩn thận lấy ra một vật giống như chiếc khung, ôm chặt trước ngực.

Từng giọt nước mắt rơi tí tách trên chăn, Thẩm Hàm không kìm được nức nở.

“Gia Thiên, Gia Thiên...” Thẩm Hàm dụi mặt lên chiếc chăn mềm, bật ra cái tên bản thân chỉ có thể gọi khi ở một mình.

Gia Thiên, em không nhìn được nữa.

Gia Thiên...

7. Chương 7: Giọng Cậu Trầm Thấp Mà Rõ Ràng, Bên Trong Trộn Lẫn Thanh Âm Nhấp Nhô Của Thanh Niên Chưa Chín Muồi, Vẳng Trong Căn Phòng

Thẩm Hàm đã viết trùng hai hàng chữ đến lần thứ hai. Dưới bục giảng có rất nhiều người đã để bút sang bên cạnh, bài giảng như thế căn bản không có cách nào ghi chép được.

Sầm Thành thở dài, lấy cuốn sách đang bày bên cạnh tới, chuẩn bị tự mình đọc. Hàn Nghị nhìn Dương Lạc đang cau mày bên cạnh, bỗng nhiên đứng dậy: “Thầy Thẩm, thầy lặp lại những gì vừa nói được không ạ, em nghe không hiểu ạ?”

Bấy giờ Thẩm Hàm vẫn đang viết chữ này đè lên chữ kia mới ngoảnh lại, dường như bởi một thoáng thất thần ban nãy mà đỏ mặt: “Là phương trình cân bằng lực à?”

“Vâng. Phiên thầy ạ.”

Thẩm Hàm gật đầu: “Đúng là phần này hơi khó hiểu thật. Các em có câu hỏi gì thì cứ nói hết trên lớp, cũng nên dành thời gian cho vấn đề quan trọng.”

Anh kéo phần bảng chưa dùng bên trên xuống, vừa viết vừa giảng lại lần nữa.

Lần này anh rất tập trung, đưa ra mấy ví dụ thú vị, viết bảng cũng khôi phục thành thạo như trước. Dương Lạc giờ ngón cái với Hàn Nghị, Hàn Nghị phát tay một cách thoải mái, cắm đầu vào chép bài.

Vì vấn đề thị lực của Thẩm Hàm nên chiều thứ tư nào cũng cần ba sinh viên giúp anh phê chữa bài tập tuần. Sinh viên lần lượt lấy theo số thứ tự. Chờ đến nhóm của Dương Lạc thì đã là bảy tuần sau khai giảng rồi. Hai người này từ khoa Điều Chế đến, không có hứng thú gì với Vật Lý, Toán Học và Tin Học cả. Nhưng nhân cách rất ngay thẳng, tiết học nào cũng điểm danh đúng giờ chưa từng về sớm, vẫn luôn yên vị ở mấy hàng ghế sau cùng, lặng lẽ đọc sách của mình. Dương Lạc cũng chỉ có thể coi như quen biết họ mà thôi.

Bình thường cũng chẳng nói với nhau mấy câu, gần như không có qua lại gì.

Phòng làm việc của Thẩm Hàm ở tầng một, bên cạnh nhà vệ sinh. Có lẽ học viện sắp xếp như thế để giúp đỡ anh. Gõ cửa đi vào, thấy Thẩm Hàm đang ngồi trước máy vi tính đánh chữ, có một giọng nữ điện tử không ngừng báo cáo những câu anh đánh ra.

“Các em ngồi xuống trước đã. Mấy phút nữa là tôi xong ngay.” Thẩm Hàm ngoảnh lại xin lỗi, sau đó xoay người bận rộn trước máy vi tính.

Ba người họ ngồi xuống chiếc sofa nằm bên trái cửa. Đinh Triệu Tường, Châu Quảng Lục lần đầu tiên đến văn phòng của Thẩm Hàm, không khỏi quan sát đây đó, nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

“Sắp xếp đơn giản ghê!”

“Chắc là sợ thầy bất cẩn vấp ngã đấy. Cơ mà đúng là nhìn trống vắng quá.”

Dương Lạc không tham gia cuộc thảo luận của họ. Lúc đến đây lần đầu tiên cậu cũng phát hiện những điều này – Phòng làm việc của Thẩm Hàm có thể nói là giản dị quá đáng. Bên trái cửa ra vào, đặt một chiếc sofa có thể ngồi bốn người. Bên phải là bàn làm việc kê sát cửa sổ, phía trên đặt một chiếc máy vi tính. Bình thường Thẩm Hàm cũng để ít giáo án, tài liệu, vở bài tập ở trên. Ngoài ra trong văn phòng cũng tính lược giá sách, cạnh bàn cũng chẳng có chậu cây. Tuy Dương Lạc biết đây là để Thẩm Hàm ra vào dễ dàng hơn, nhưng cứ cái nào lược được thì lược thế này không khỏi khiến người khác thấy khó chịu. Dương Lạc cảm thấy, đúng là có mấy phần chèn ép trong đó.

“Xin lỗi đã để các em phải chờ.” Bấy giờ Thẩm Hàm đứng dậy, quay lại đẩy ghế xoay đến chỗ sô pha. “Thầy Thẩm.” Dương Lạc bước nhanh đến, đỡ tay anh, kéo ghế xoay về phía mình, “Để em đỡ thầy qua.”

Thẩm Hàm thoáng ngẩn người, sau đó bật cười: “Không cần cẩn thận như thế. Căn phòng này có ngày nào tôi không đi đến mười lần tám lần đâu.” Nhưng dưới chân vẫn bước theo Dương Lạc.

Phê bài tập, thật ra chính là để sinh viên tóm tắt cách làm khác nhau của mỗi bài ra, sau đó Thẩm Hàm đưa ra nhận xét, cuối cùng sinh viên căn cứ theo lời phê chữa của Thẩm Hàm mà chấm điểm. Lực đàn hồi học phần lớn bao gồm các chữ cái Hi Lạp phát âm kì lạ và định thức, hệ phương trình phải viết năm sáu hàng mới xong, còn cả các phương trình, định lý đặt tên dài ngoằng theo người nước ngoài nữa. Bình thường mỗi bài, có thể viết đến mấy trang giấy. Muốn trình bày rõ ràng, bản thân không có nền tảng vững chắc, là hoàn toàn bất khả thi.

Hai người Đinh Triệu Tường, Châu Quảng Lục thấy mấy kí hiệu đặc biệt thì bắt đầu lắp bắp, dưới tình huống này tất nhiên mọi thứ đều đẩy hết lên vai Dương Lạc.

Dương Lạc cũng chẳng từ chối, ôm một chồng bài tập, lật quyển này tới quyển khác, thấy lời giải khác biệt thì sẽ nói cho Thẩm Hàm nghe. Giọng cậu trầm thấp mà rõ ràng, bên trong trộn lẫn thanh âm nhấp nhô của thanh niên chưa chín muồi, vắng trong căn phòng chẳng được rộng rãi là bao, tạo nên sức hấp dẫn khó tả. Trước khi trở thành thương nhân bố cậu từng xuất thân từ kĩ sư cao cấp, giáo dục con trai rất chú ý dạy cách tư duy logic. Thế nên khả năng tổng hợp tổng kết, phân chia sắp xếp của Dương Lạc hết sức mạnh mẽ. Trước nay Thẩm Hàm vẫn học ngành Kỹ Thuật, gặp nhiều vấn đề rắc rối, cấu trúc phức tạp vừa vào tay là có thể hiểu được tám chín phần mười, nhưng suy luận lí thuyết thì phải sau khi học nghiên cứu sinh mới bắt đầu chú tâm. Vừa thấy khâm phục cũng thấy khó mà đuổi kịp những sáng tạo độc đáo và mạch suy nghĩ nghiêm túc của người đi trước. Mà cậu sinh viên trước mặt này, giọng nói không nhanh không chậm, não bộ hoạt động với tốc độ cao, không ngừng suy nghĩ và phân tích tổng hợp, tất cả mọi thứ toát lên học vấn sâu sa mà mạnh mẽ, lại không hề khoe khoang. Thẩm Hàm không kìm được thở nhẹ trong lòng.

Dẫu sao vẫn là một người làm công việc của ba người, hôm nay họ kéo dài đến gần sáu giờ mới kết thúc. Ra khỏi toà nhà làm việc, Đinh Triệu Tường và Châu Quảng Lục tìm cớ đi trước. Dương Lạc đỡ Thẩm Hàm về kí túc xá.

“Có lẽ đi sẽ chờ đấy ạ. Có cần gọi điện cho đi ấy không?”

Thẩm Hàm xua tay: “Không cần đâu. Hôm nay đi có việc phải về nhà. Thầy tự về hâm nóng cơm ăn.”

Họ bước thêm mấy bước về trước. Bỗng nhiên Dương Lạc lên tiếng: “Thầy Thẩm ơi, hay là em mời thầy ra ngoài ăn cơm nhé. Thầy thấy có được không?”

Thẩm Hàm dừng lại: “Được. Dù sao cũng lâu lắm rồi tôi không ăn cơm bên ngoài.” Sau đó anh hơi trách cứ giảm âm lượng, “Nhưng mà tôi mời mới phải. Tôi mới là thầy cơ mà. Tất nhiên phải để tôi mời rồi.”

Dương Lạc buồn cười hỏi ngược anh: “Tại sao làm thầy thì phải mời ạ?”

Thẩm Hàm tỏ vẻ kinh hãi một cách phô trương: “Lấy đâu ra chuyện trẻ con bỏ tiền bao giờ!” Hai người đồng loạt mỉm cười.

“Nhưng mà tôi không biết em thích gì, hơn nữa cũng không biết chỗ nào mới ngon. Em cứ đưa tôi đến quán em hay ăn là được.” Thẩm Hàm thật thà bảo Dương Lạc.

Dương Lạc dùng tay trái đỡ tay trái của anh, tay phải thì vòng qua lưng anh, cứ như anh em tốt, vỗ vai anh một cách thân thiết: “Thầy yên tâm, nhất định em sẽ ăn thoả một bữa cho thầy đau lòng.”

Thẩm Hàm cảm thấy tư thế như này có hơi lạ, nhưng cũng chỉ lúi sang bên cạnh một chút. Phát hiện anh kháng cự, Dương Lạc rút tay, đỡ tay anh như trước, đi về phía cửa Tây.

Ngoài cửa Tây của trường là một trung tâm thương mại mới xây. Giữa toà nhà và sân trường có con đường nhỏ rộng năm sáu mét, bình thường đầy rẫy quán vỉa hè bị quản lí đô thị đuổi đi là sẽ nhón nháo cả lên. Hầu hết sinh viên Đại học C mời khách ăn cơm, cải thiện bữa ăn đều sẽ chọn nơi này – Hương vị ngon, suất ăn nhiều, chỉ là hơi bẩn. Nhưng thanh niên khoẻ mạnh cũng chẳng thấy có gì to tát, nên bắt đầu từ trưa đến tận đêm khuya rạng sáng, nơi này đều hết sức náo nhiệt, người đến người đi.

Thẩm Hàm cũng coi như hâm mộ danh tiếng của con đường này từ lâu, nhưng vẫn không có cơ hội đến. Anh không tìm được người đi chung, đi cùng giảng viên ngang tuổi trong học viện thì cứ cảm thấy làm phiền người khác, đi thì chê đồ ăn ở đó không sạch, thà hầm canh gà táo đỏ ở nhà cho anh còn hơn là đưa anh đi. Dương Lạc nhận ra điều này nên mới đưa anh đến đây. Cậu cảm thấy nhất định Thẩm Hàm sẽ thích.

Lòng Thẩm Hàm nghĩ Dương Lạc sẽ đi đến căng tin nào đó, chỉ tập trung đi theo cậu. Chờ ra khỏi cửa Tây, bên tai truyền đến âm thanh ồn ã của chợ thức ăn, hoà lẫn với tiếng rào rào cho thức ăn vào chảo, xộc vào mũi là mùi khói thuốc và hương thức ăn thơm ngon, bấy giờ mới ngăn người ra, đôi chân đứng yên tại chỗ.

8. Chương 8: Ngắm Gương Mặt Người Ấy, Bạn Sẽ Nghĩ: Phải Đối Xử Với Người Ấy Thật Dịu Dàng

Dương Lạc nhìn Thẩm Hàm khẽ há hốc, gương mặt vừa hơi giật mình vừa hơi sợ hãi, bàn tay đỡ anh thoáng nín chặt: “Thầy Thẩm chưa đến cửa Tây bao giờ ạ?”

“Cửa Tây?” Thẩm Hàm ngẩng đầu, nét ngạc nhiên dần bị vui mừng thay thế.

“Đây là cửa Tây thật à?” Thắm Hàm không kìm được hỏi lại lần nữa. Dương Lạc cười cúi đầu xuống, “Thầy phải theo sát em đó nha. Đi lạc là hết đường về luôn đó.”

Người trên đường rất đông, hai bên vỉa hè đều dựng đầy bàn ghế. Lúc chen chúc quá, Dương Lạc bèn đưa tay vòng qua hông Thắm Hàm từ phía sau, giữ chặt anh bên mình. Rõ ràng Thắm Hàm hết sức hào hứng, tuy bị người khác bắt cản đứng phải nhiều lần nhưng cũng chẳng hề để tâm, nơi nào hương thơm nức mũi thì kéo Dương Lạc dừng lại, người chỗ này đứng chỗ kia.

Suốt một đường, Dương Lạc vẫn không hề lên tiếng gọi món. Thắm Hàm đứng hồi lâu cạnh lò nướng, cỏi cùng vẫn bị Dương Lạc kéo đi: “Chờ thêm một lát, đồ ngon còn ở sau cơ ạ.”

Thắm Hàm hoàn toàn chẳng nghe vào tai, ngoảnh đầu, không muốn đi tiếp cùng Dương Lạc tẹo nào hết. Có điều, kháng nghị bằng cách im lặng chỉ giữ được trong đoạn đường mấy bước chân. Bỗng nhiên, một lò nổ bỏng ở bên cạnh *doàng* một tiếng, cửa lò đen sì trào ra bỏng ngô xốp phồng trắng muốt, nhất thời trong không khí ngập mùi tinh bột ngọt ngào.

“Bỏng ngô, có phải bỏng ngô không?” Thắm Hàm vui mừng trong kinh ngạc đến muốn nhảy cẫng lên. Đó là quà vặt ngày bé mình vẫn ăn mà!

“Vâng, vâng.” Dương Lạc dùng tay đè lại đôi vai anh, muốn anh bình tĩnh lại. Nhưng trên mặt lại tràn đầy vui mừng bị anh lấy nhỉnh.

“Muốn ăn không ạ?”

“Muốn. Tất nhiên muốn rồi.”

“Vậy thầy mau giao tiền ra đây.” Dương Lạc gằng sức giả giọng uy hiếp, “Thầy đã bảo thầy mời khách mà.”

Thắm Hàm bật cười ha ha, thoải mái cả người, tưởng như anh của hiện tại, mới là bản thân anh chân thực nhất. Anh ngoan ngoãn lấy ví trong túi quần ra, đặt vào tay Dương Lạc.

Dương Lạc nhìn ví tiền bằng nhùng hình chữ nhật, còn thêu hình đầu mèo trong tay đến gần người mấy giây, sau đó nén xuống xúc động muốn phì cười, để Thắm Hàm đứng vịn vào tường ngay gần, mình thì cầm tiền đi mua bỏng ngô tiện thể xả ra.

Mấy phút sau, trong tay Thắm Hàm nhiều thêm một túi giấy đựng bỏng, vẫn còn bốc hơi nóng hổi. Dương Lạc đỡ anh, đưa anh đi về phía trước.

Hàng quán hai bên đường ít dần. Lúc sắp đi đến cuối hẻm, Dương Lạc nhìn thấy thứ mình vẫn luôn tìm

kiếm.

“Đến rồi.” Cậu dừng lại, để Thắm Hàm đứng ra trước mình.

“Cái gì thế?” Thắm Hàm cảm thấy trước mặt nóng rực, có mùi hành thoảng thơm nức.

Dương Lạc cười với cặp vợ chồng chủ quán: “Cảm phiền cho hai cái bánh rán.” Theo đó, tiện thể miêu tả quá trình chế biến với Thắm Hàm.

Bếp lò được tái chế từ thùng xăng bằng sắt, miệng thùng đặt một tấm sắt hình tròn. Đầu tiên đổ bột đã khuấy lên trên dàn thành một lớp mỏng, rồi đánh một quả trứng gà trên lớp này, dùng tấm gỗ cán qua; sau đó phết đều tương ớt, rắc đều gừng và hành băm. Sau đó rán giòn một miếng bánh hình chữ nhật, cuộn lại bằng bánh trắng mới làm xong, bỏ vào túi. Hoàn thành.

Dương Lạc lấy túi bỏng trong tay Thắm Hàm, đưa bánh rán cho anh. Thắm Hàm cúi đầu cắn một miếng, ngoài mềm trong giòn, hương thơm nức mũi. Cũng không để ý trong miệng còn đồ ăn, nhồm nhoàm bảo Dương Lạc: “...Ngon quá... May là ăn ở ngoài... Trong nhà, chưa biết chừng dì sẽ ngâm vào canh gà cho tôi ăn mất...”

Cầm phần bánh kia trong tay, Dương Lạc trả tiền, đi về cùng Thắm Hàm. Bấy giờ người trên phố ngày càng đông. Bên đường hầu như bàn nào cũng có người. Sắp đến cửa Tây, một chiếc xe tải chở hàng màu trắng lái vào từ đầu hẻm thông với đường lớn. Xe lái qua cửa Tây một cách chậm rãi, dừng ở quầy hàng cách nó gần nhất. Từ trên xe, nhảy xuống mấy người mặc đồng phục xám, đội mũ kê pi.

“Quản lí đô thị! Quản lí đô thị đến rồi!”

Không biết là ai kêu lên, cả con đường đồng loạt nhốn nháo. Chủ quán cũng không để ý đã thu tiền hay chưa, nhanh chóng tắt bếp, thu dọn bàn ghế chất lên xe đẩy, kéo chạy ra một cửa khác. Lò nướng bất cẩn bị mở ra, cục than nóng đỏ lặn ra từ trong; bát đĩa không kịp dọn rơi xuống đất, dầu nóng lênh láng khắp nơi. Mấy đứa bé bán hoa quả, đẩy xe học tóc chen về trước, quýt táo chất đầy xe rơi xuống dọc đường. Học sinh đi ăn cơm lại nhào ngược lại để về trường, hi vọng có thể rời khỏi chốn hỗn loạn này một cách nhanh chóng.

Dương Lạc kéo Thắm Hàm đứng sát vào tường rào bên đường. Xung quanh họ, tiếng quản lí đô thị gào thét, tiếng đồ đạc rơi xuống đất, tiếng bánh xe đẩy lăn ầm ầm trộn lẫn nhau.

Đám đông ngày càng chen chúc, dần dà tản cả sang hai bên đường. Dương Lạc xoay người đứng trước mặt Thắm Hàm, đưa lưng về phía biển người chật chội, hai tay chống lên tường qua bả vai anh, cố gắng không để anh bị người khác đụng vào.

Cậu cúi đầu xuống, sợi tóc của Thắm Hàm bất chợt chạm vào gò má.

“Là quản lí đô thị ạ. Lát nữa sẽ đi.”

Thẩm Hàm miễn cưỡng cười: “Làm như ngoại xâm vào làng không bằng.”

Trong khoảnh khắc hỗn loạn, có người đụng phải họ, bánh rán chưa cắn được mấy miếng trong tay và cả bóng ngô chưa hề động tới đều rơi xuống đất.

Dương Lạc nhẹ nhàng nói xin lỗi: “Em không nên đưa thầy đến đây.” Nãy giờ lòng cậu vẫn rất lo, rất sợ Thẩm Hàm có sơ xuất gì.

Thẩm Hàm nghe ra hối hận và áy náy trong giọng cậu, đưa tay vỗ về bờ vai rộng vững chãi của cậu, tựa như dỗ trẻ con ngủ: “Em lo cái gì? Tôi cũng mạnh lắm đó. Đừng có xem thường người khác chứ.”

Dương Lạc theo đà dựa đầu lên vai anh, như đứa trẻ làm sai tìm kiếm an ủi từ người lớn.

Chờ chiếc xe chở quản lí đô thị rời đi, trên đường đã là một mảnh hỗn độn. Mặt đất lênh láng canh cặn dầu thừa, đâu đâu cũng thấy thức ăn và hoa quả rơi đầy. Gần như không còn chỗ nào có thể đặt chân.

Dương Lạc cẩn thận đỡ Thẩm Hàm, đi dọc bên đường về trường. Khoảng cách tầm hai mươi mét mà đi hơn mười phút mới tới. Vì những đoạn đường sạch sẽ cho Thẩm Hàm, ống quần Dương Lạc đã nhiều hơn mấy vết bẩn. Đến cổng trường, trên trán Thẩm Hàm đã lấm tấm mồ hôi.

“Mệt không ạ?”

“Vẫn tốt.” Thẩm Hàm ung dung nói, “Lâu lắm rồi không sôi nổi như thế.” Mồ hôi chảy trên mặt anh, đơn giản là cảm thấy thoải mái.

Dương Lạc nhìn anh chăm chú, không khỏi nhớ đến một câu từng đọc trước kia...

“Ngắm gương mặt người ấy, bạn sẽ nghĩ: Phải đối xử với người ấy thật dịu dàng.”

9. Chương 9: Ở Nhà, Là Tốt Rồi

Ngải Bình vất vả phơi chiếc chăn cuối cùng lên ban công. Mặt trời đã lên rất cao rồi, ánh nắng chói chang chiếu vào từ cửa sổ, có thể nhìn thấy những hạt bụi nhỏ xíu chậm rãi lơ lửng trong không khí.

Hôm qua “mẹ” mới dọn tới. Mẹ của Lý Gia Thiên.

Về đến phòng khách, Ngải Bình uống một ngụm nước lớn, sau đó ngã mình lên chiếc sofa bằng da màu trắng. Vì một câu “Phơi chăn” của mẹ chồng mà cô đã nhọc nhằn gần hai tiếng. Đứng lên nhìn đồng hồ trên tường, có lẽ buổi trưa họ sẽ không về ăn cơm. Lại ngồi phịch xuống sofa, Ngải Bình thở dài.

Hôm qua vừa mới ăn xong cơm tối, mẹ chồng bắt đầu nói trong nhà muốn thêm cái này cái nọ. Cô ở cạnh chen vào một câu “Toàn là nhà mới mua, đồ gia dụng ngoài tự mình mua ra, người khác tặng cũng không biết còn cất trữ bao nhiêu. Cần thứ gì thì tìm bên trong đều có.” Nhưng mẹ chồng phát tay với cô, nói những món ấy toàn đồ nhỏ nhặt, quan trọng là các loại đồ dùng nhà bếp nhất định phải mua sắm đủ, mới có thể ra dáng cái nhà. Lúc ấy Ngải Bình bị nghẹn không nói được câu nào. Trước giờ lúc nào cô cũng xem nhà bếp là làm cảnh, cùng lắm cũng chỉ hâm nóng sữa bằng lò vi sóng mà thôi, trên tay lại càng chưa từng dính dầu dính mỡ. Mẹ chồng lại nói tiếp, từ nhỏ Lý Gia Thiên đã thích ăn dưa chua nhà muối, ngày mai phải đi mua một cái vại về tự mình muối cho hắn ăn. Thiệt tình, không phải vì hồi đó chẳng có thứ gì ngon, ai còn thích ăn món đó chứ?

Dường như Lý Gia Thiên hoàn toàn không nghe ra ý trong lời mẹ mình, cuối cùng chỉ chủ động đề nghị lái xe, đưa mẹ đi mua sắm. Thế không phải là thiên vị mẹ hắn rành rành ra à? Vốn dĩ Ngải Bình cũng muốn đi chung. Kết quả, trước khi ra cửa, bỗng nhiên mẹ chồng bảo hôm nay trời nắng, cần một người ở nhà phơi chăn, phơi đệm lên ban công, ngoài cô thì còn có thể là ai? Trong chuyện nhỏ nhặt Lý Gia Thiên toàn nghe mẹ hết, không nói câu nào. Ngải Bình đành phải ở lại, nhọc nhằn phơi phóng.

Cô ấn bóp chỗ đau trên cánh tay mình. Sau này phải làm gì đây? Trước khi kết hôn Lý Gia Thiên từng nói, về sau nhất định phải ở chung với mẹ. Ban đầu bạn bè từng nhắc đến đủ kiểu bất tiện “sống chung với mẹ chồng”, ai bảo mình không coi ra gì chứ! Có điều, đồn ra oai phủ đầu này cũng lợi hại thật. Bản thân mình tức tối thì cũng thôi, với người khác còn chẳng bối rối được khuyết điểm nào. Nghĩ cũng đúng, người phụ nữ có thể một mình nuôi Lý Gia Thiên khôn lớn, đào tạo ưu tú như thế, sao có thể dễ bề đổi phò! Cô mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt.

“Ngải Bình cũng đoảng việc nhà quá.” Lý Mai vừa chọn xương sườn, vừa nói với Lý Gia Thiên đang đẩy xe bên cạnh, “Mẹ cũng không bảo nó làm người phụ nữ của gia đình. Nhưng rán trứng ốp la, nấu mấy món ăn gia đình thì phải biết chứ.” Bà lắc lắc túi áo chừng cân nặng, sau đó đưa lên quầy thu ngân, “Chỗ này được rồi. Về làm sườn xào chua ngọt. Lâu lắm con không nếm thử tài nấu nướng của mẹ rồi. À, còn phải mua ít nắm hương nữa, con thích ăn nhất mà...”

Lý Gia Thiên đứng bên, trong tay cầm củ cải trắng, bỏ từng củ từng củ lên.

Bao lâu rồi hắn chưa rẽ qua khu bán rau quả tươi của siêu thị? Hình như ngay cả siêu thị cũng rất ít đến. Hắn nhìn củ cải trên tay, hơi thất thần.

Trước kia Thẩm Hàm thích nhất là nhìn người khác tỉa hoa bằng củ cải. Theo bàn tay người thợ chuyên động, cánh hoa lớp lớp hiện ra, sau cùng bung nở. Nhìn nhiều lần đến đâu, trên mặt anh vẫn có thể tìm được sự vui vẻ như lần đầu tiên. Bản thân anh cũng từng thử. Lý Gia Thiên mỉm cười. Lúc nào Tiểu Hàm

cũng sẽ bảo mình một cách nghiêm túc, anh muốn sáng tạo, cảnh cáo mình không được quấy rầy, không được lộn xộn. Sau đó tay phải một con dao gọt hoa quả, tay trái cầm củ cải bắt đầu tĩa tót. Ngay cả vỏ táo anh cũng gọt không nên hờn. Người ta là thợ tĩa ra cánh hoa, trong tay anh lại biến thành từng miếng xấu xí, thấy anh từ ban đầu im lặng, trở thành nhỏ giọng lẩm bẩm: “Sao lại thế? Sao vẫn thế nhỉ?” Chưa qua một lát, củ cải kia đã bị anh chà đạp khó lòng hạ dao nữa, bấy giờ dường như anh mới từ bỏ vứt con dao sang bên, ngẩng đầu lên, mắt nhìn mình tức thì, “Lý Gia Thiên, anh đừng cười. Chờ em thi xong Toán cấp bốn, nhất định em sẽ đi báii sư học cái này.”

Câu này anh từng nói nhiều lần lắm, chỉ là sau này “Toán cấp bốn” bên trong trở thành Xác suất thống kê, Giải toán lý học, Toán học phân tán. Chờ anh đã học rất chắc những môn này rồi, củ cải tĩa ra vẫn trông như bị chó gặm...

“Gia Thiên!”

Lý Gia Thiên quay đầu, khuôn mặt của mẹ hiện hình chiếu trên vông mạc, thành ảnh.

“Con cầm củ cải đứng đờ ra đấy làm gì? Đừng nghĩ chuyện làm ăn nữa, hôm nay kéo con ra ngoài là để con nghỉ ngơi mà.”

Lý Gia Thiên chỉ cảm thấy cổ họng chát xít, vị tanh mặn bất chợt trào dâng. Cố gắng đè nén cảm giác ấy xuống, hấn nặn ra một nụ cười tự nhiên: “Chọn xong chưa ạ? Chúng ta ăn cơm trước đi. Buổi chiều mua sắm tiếp.” Hai mẹ con bèn đẩy chiếc xe sắp đầy, đi tới quầy thu ngân.

Trưa, Thẩm Hàm và dì đi đến căng tin của dân tộc Hồi trong trường, ăn mì trộn tương. Quê của dì ở Tây An, rất thích món mì này. Do cảm thấy hương vị ở đây chính thống, cuối tuần thường đưa Thẩm Hàm đến ăn. Đầu bếp của căng tin này đều biết họ, mỗi lần thêm nguyên liệu sẽ cho họ nhiều hơn. Ăn xong, dì mua một túi mì tai mèo^[1] mang về làm quà cho Thẩm Hàm. Sau đó, hai người dọc theo đường lớn của khu Tây về nhà. Thẩm Hàm bị nắng chiếu đến mức lim dim, chỉ muốn mau mau về nhà ngủ trưa.

[1] Mì tai mèo: Một loại mì truyền thống ở Sơn Tây, Thiểm Tây. Vì trông giống hình tai mèo nên có tên như vậy.

Đi sau họ là một cặp tình nhân, đùa giỡn âm ỉ, cuối cùng còn nghịch đến cả nhạc chuông điện thoại. Một ít nhạc bình thường thì cũng thôi, còn lại toàn là gà mái kêu, gà trống gáy, tiếng xe lửa các kiểu. Đằng trước, Thẩm Hàm khẽ nhếch cười, dì cau mày, đỡ anh đi nhanh hơn.

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến tiếng phanh xe chói tai, bánh xe ma sát với ổ trục, dường như tạo ra một tia lửa điện trong không trung. Dì kinh hãi kêu lên, dừng lại nhìn ra sau.

Hai thanh niên kia, chụm đầu lại, không kìm được cười phá lên.

Dì cầm phần trầu họ một cái, ngoảnh lại, nói với Thắm Hàm: “May mà tim dì tốt, nếu không dọa một bà già đổ bệnh, xem chúng nó làm sao!”

Thắm Hàm không trả lời bà.

Dì ngẩng đầu nhìn anh, Thắm Hàm đứng thẳng tưng, trên đầu chảy xuống giọt mồ hôi lớn, cả người như thể hồn lìa khỏi xác, chỉ có đôi mắt mất đi ánh sáng là trống rỗng nhìn về phía trước.

“Tiểu Hàm, Tiểu Hàm! Con đừng dọa dì! Tiểu Hàm, con sao thế?”

Thắm Hàm trợn tròn mắt, không hề nhận ra nước mắt đang dần trào ra.

Dì sốt ruột, ra sức lay cánh tay anh. Hai kẻ sau lưng thấy chuyện xảy ra không ổn, vội vàng chạy khỏi sân cỏ một cách lén lút. Trên con đường lớn giữa trưa, ngoài hai người họ ra, chẳng có lấy một bóng người. Mặt trời lặn sau bóng cây cổ chấp hắt nắng xuống đất, ánh dương bóng cháy, khiến tâm trạng vốn sợ hãi lo âu càng thêm nóng nảy bất an.

Giọng nói của dì, dần rõ ràng bên tai Thắm Hàm. Anh chậm rãi ngoảnh đầu: “Dì, không sao.”

Anh cầm bàn tay dì đang giữ cánh tay mình: “Dì, con không sao. Dì đừng sợ.” Anh ngừng một lát, “Con chỉ bị giật mình. Chỉ bị dọa thôi...” Anh lặp lại nhiều lần liên tiếp, dường như khi an ủi dì, cũng là không ngừng thuyết phục bản thân.

Dì lau nước mắt tràn khỏi mi, lại đỡ Thắm Hàm: “Đi, mình về nhà nào. Tiểu Hàm đừng sợ, dì đỡ con.” Thắm Hàm đi theo bà một cách máy móc, cảm thấy cơn ớn lạnh không sao ngăn cản ngấm vào tứ chi, lồng ngực. Trong đầu anh chỉ còn một ý nghĩ: Đi thật nhanh, thật nhanh về nhà, lên lầu, khoá cửa. Về đến nhà là tốt rồi...

Ở nhà, là tốt rồi.

10. Chương 10

Về đến nhà, Thắm Hàm đi tắm. Lúc đi ra, ngoài nét mệt mỏi thì trên mặt không nhận ra chỗ bất thường khác. Bấy giờ dì đứng canh bên ngoài mới thoáng yên tâm. Thắm Hàm mệt ới là mệt, trèo lên giường ngủ trưa. Dì nhìn giờ, buổi chiều cháu trai sẽ đến nhà mình, phải về chuẩn bị cái đã. Cơm tối của Tiểu Hàm đã nấu xong từ sớm, anh tự hâm nóng ăn là được. Dì trái suy phải nghĩ, kiểu gì cũng thấy không yên tâm, cuối cùng vẫn mở danh bạ điện thoại ra, gọi một cuộc mới an lòng cầm túi, mở cửa rời đi.

Trong mơ màng, Thắm Hàm loáng thoáng nghe thấy tiếng mở cửa, chậm rãi cuộn mình, ngủ tiếp...

Cuộc sống sau khi khiếm thị, Thẩm Hàm rất khó phân rõ, mình có ngủ say thật hay không. Mờ mắt và nhắm mắt đều là màn đêm vô tận. Anh vẫn luôn đặt một chiếc đồng hồ điện tử phát được tiếng ở nơi mà tay có thể với tới. “Bây giờ là...” Giọng nữ điện tử máy móc như thế, trong thời gian rất dài, trở thành bằng chứng duy nhất chứng minh anh còn sống.

Một tiếng, hai tiếng, ngủ say không mộng mị, ngỡ tảng đá càng lúc càng đè nặng lồng ngực. Người hốt hển trong tình lặng, muốn thoát khỏi giấc ngủ sâu, như thể tử vong, yên ắng không kiểm soát.

Trên mặt, chợt nhiên có cảm giác lạnh lẽo như băng. Thẩm Hàm như con đà điểu vùi đầu trong gối.

“Tỉnh rồi thì dậy đi, mặt trời đã xuống núi mà còn nằm ì trên giường nữa.”

Thẩm Hàm miễn cưỡng ngồi dậy, ngoảnh về phía âm thanh truyền đến, trưng ra gương mặt nhăn nhó: “Sao anh lại đến?”

Người kia đưa tay gõ đầu anh: “Mặt mũi chú thế là ý gì hả! Anh nhận điện thoại của dì, ba chân bốn cẳng chạy đến. Chú thì ở đấy ngủ chầy dãi ướt hết gối.”

Thẩm Hàm bật cười: “Nhan Thanh, mồm mép anh vẫn lợi hại ghê.”

Nhan Thanh đưa cốc nước trong tay cho anh: “Còn không phải tại chú nên anh mới thế à. Mau uống đi, giọng khàn hết rồi.”

Thẩm Hàm ngoan ngoãn nhận lấy, bình tâm lại, uống từng hớp từng hớp. Nhan Thanh ngồi lên giường một cách tự nhiên: “Vẫn còn biết sợ cơ à?”

Anh ngừng tay, ngẫm nghĩ, sau đó nghiêm túc bảo: “Tất cả là tại mọi người quản thúc em chặt quá, đường cũng không cho đi. Xem đấy, ngay cả một cú phanh xe cũng dọa em sợ khiếp.”

Hai người đồng loạt bật cười.

“Công ti vẫn ổn nhỉ. Lần trước than vãn trong điện thoại, mấy cô giới thiệu đối tượng cho anh vẫn không từ bỏ à?” Thẩm Hàm tựa lên đầu giường hỏi anh.

Nhan Thanh mệt mỏi nằm vật xuống: “Đúng là đám yêu quái mà! Hôm nào anh phải tìm đạo sĩ đến thu phục họ mới được.”

Thẩm Hàm nín cười: “Hạo Hạo đâu, nó không giúp anh à?”

“Nó á? Hồi bé thì còn không vui, bây giờ chỉ biết nói ‘anh đừng có đi gieo hoạ chèn ép người khác’ các kiểu. Càng ngày càng chả đáng yêu.”

Bỗng nhiên Thẩm Hàm quay qua, ngử ngử trên người anh: “Anh lại đến chợ chó à? Toàn mùi chó không.”

Nhan Thanh khẽ nhéo mặt anh sang hai bên: “Sao mà nói y sì Nhan Hạo thế, có phải hai đứa vào hùa với nhau không? Khai thật mau!”

Thẩm Hàm tránh khỏi đôi vuốt của anh: “Nó lớn rồi, em còn vào hùa với nó nữa chắc? Bây giờ trước mặt nó em cũng ngại gọi nó là Hạo Hạo luôn. Chắc nó cao hơn em rồi.”

“Nó đã cao hơn chú từ lâu rồi.” Nhan Thanh lấy chiếc cốc trong tay anh, để lên tủ đầu trường, “Lần trước trong cuộc thi hùng biện ở trường, người khác nói bom nguyên tử, nó thì nói Oppenheimer[1], làm đám học sinh kia ngơ luôn.”

[1] Robert Oppenheimer: Là một nhà vật lý lý thuyết người Mỹ, giáo sư Đại học California tại Berkeley. Ông được mệnh danh là “cha đẻ của bom nguyên tử”.

Thẩm Hàm đắc ý lắc lư đầu: “Đấy còn không phải là công của em à.” Sau đó hỏi tiếp, “Anh vẫn chưa nuôi chó à?”

“Không nuôi.” Nhan Thanh buồn bực nói.

Thẩm Hàm mỉm cười. Người bạn lớn hơn anh một tuổi này, là trong nhà giới thiệu cho anh sau khi mù. Ở chung rất thoải mái, nhưng cũng không dễ thân, lúc nào cũng cảm thấy anh phòng thủ ranh giới cuối cùng của mình rất nghiêm, trước giờ không muốn gần gũi quá mức với người khác. Sau đó mới từ từ phát hiện, chỉ là Nhan Thanh cảm thấy không thể cùng lúc để ý quan tâm đến quá nhiều sự việc. Anh sợ bản thân không thể quan tâm mà cuối cùng sẽ gây tổn thương đến người và việc mình thích. Nhan Thanh luôn muốn nuôi chó, mà vì sợ không chăm sóc tốt nên đến giờ vẫn chưa thực hiện được. Anh từng nói, nếu không thể mang lại hạnh phúc cho thứ mình quan tâm, vậy thì cố gắng giảm thiểu tổn thương đến mức nhỏ nhất.

“Người được anh chọn để chăm sóc nhất định rất may mắn.” Thẩm Hàm nói hết sức cảm thán.

“Tiếc là chúng nó toàn từ thỏ trắng khiến người yêu thương, trở thành sói xám ý chí quật cường.”

“Chúng nó?” Thẩm Hàm ngạc nhiên lặp lại, “Coi như Nhan Hạo là một người em biết. Còn có ai? Hay là em không quen?”

Nhan Thanh nhìn hai gò má an ổn của anh, hoàn toàn không có e dè và phòng bị như trước kia: “Tất nhiên là chú. Không phải bây giờ có chuyện gì phiền anh cũng kể cho chú hết à?” Anh dừng một lát, “Như kiểu trái tính mà hợp nhau ấy.”

Thẩm Hàm vui vẻ bật cười thành tiếng: “Người gì mà chả tiến bộ gì hết! Chúng ta rồi giường được chưa hả, em đói rồi.” Bấy giờ hai người mới bò dậy, đi ra phòng khách.

“Đúng rồi, chuyện lần trước anh bảo chú, chú thấy sao?”

Thẩm Hàm dừng chân: “Cứ tiếp tục như thế cũng không phải là cách. Cơ mà, chờ thêm nữa đi. Em muốn theo sinh viên khoá này đến năm tư Đại học.” Khoé môi anh khẽ nhếch lên, trong lòng hiện ra bóng dáng Dương Lạc.

11. Chương 11: Cho Nên Mắt Không Nhìn Được Nữa Cũng Tốt, Cũng Không Cần Phải Khổ Như Thế, Chỉ Nghĩ Được Thôi

Thu sang, trên bảng tin trường dán kín tờ rơi tiêm vắc xin viêm gan B. Đúng lúc chiều thứ hai không có tiết, Dương Lạc cầm giấy khám sức khoẻ đến bệnh viện trường. Tới cửa thì thấy trên hành lang lầu hai xếp cả hàng dài. Ngẫm nghĩ, Dương Lạc cảm thấy nên chờ mấy ngày nữa ít người lại đến thì hơn, vì thế xoay người chuẩn bị về theo lối cũ. Mới đi mấy bước, cậu chợt dừng chân. Nơi ngã ba trước mặt, Thẩm Hàm đang chống gậy đi tới.

Vì trời mát nên Thẩm Hàm mặc một chiếc áo đan có mũ màu xanh da trời, thoát trông nhỏ bé hơn nhiều lắm. Dương Lạc tăng tốc bước lên: “Thầy Thẩm cũng đến tiêm ạ?” Sao đó đưa tay đỡ lấy anh.

Thẩm Hàm nghe được giọng cậu, dường như thở phào nhẹ nhõm: “Dì cứ bắt tôi đến. Thiệt tình, cả ngày tôi ăn đồ dì nấu, ngay cả nguồn lấy cũng không có, tiêm phòng làm gì chứ!”

Dương Lạc cười thầm trong bụng, hoá ra nghe dì nói Thẩm Hàm sợ tiêm, ghét uống thuốc, còn tưởng rằng bà nói quá. Bấy giờ xem ra là thật cả.

“Đồng người không?” Thẩm Hàm hỏi cậu.

“Đồng lắm. Nhưng mà tiêm nhanh, không cần xếp hàng lâu đâu ạ.”

Thẩm Hàm kéo cậu: “VẬY HÔM KHÁC CHÚNG TA ĐẾN ĐI. XẾP HÀNG PHIÊN PHỨC LẮM.” Dương Lạc nhẹ nhàng dắt anh về trước, “Đi nhanh lên ạ. Tránh được mùng một không tránh được mười lăm. Dì sẽ không tha cho thầy đâu.”

Hai người đi cùng nhau, trả tiền ở quầy thu lâu một, sau đó mang tờ rơi đến lầu hai xếp hàng.

Đội ngũ xếp hàng dài ngoằng, tụi Dương Lạc còn xếp ra ngoài ban công luôn. Mọi người chen chúc nhau, chậm rãi tiến về phía trước.

Dương Lạc chẳng hề sốt sắng, thản nhiên trò chuyện cùng Thẩm Hàm. Có vẻ hôm nay sức chú ý của Thẩm Hàm không tài nào tập trung được, chủ đề toàn xoay quanh “Sắp đến chưa”, “Có ai bị sốc thuốc không”. Cuối cùng anh cúi đầu, ai oán nói: “Tôi chả thích tiêm tí nào.” Dương Lạc tiếp lời, “Ai mà thích cơ chứ? Chỉ là người ta không sợ thôi ạ.” Thẩm Hàm đỏ mặt, nhất thời không cất được lời phản bác.

Dương Lạc nhìn vẻ lúng túng của anh, cũng không nỡ lòng nào, bèn nói: “Mọi người sẽ chỉ hơi hơi sợ thôi ạ.” Sau đó lấy mình ra làm ví dụ, “Thầy xem, tuy em không sợ đau, nhưng mà mỗi lần cũng không dám nhìn đầu kim ghim vào trong thịt, cứ thấy khiếp khiếp thế nào.”

Thẩm Hàm phác hoạ bộ dáng cao ráo của Dương Lạc trong đầu, ngoảnh đi không dám đối diện, bật cười: “Còn lâu tôi mới sợ. Chỉ là khá nhạy cảm với nguy hiểm mà thôi.” Lát sau, anh thấp giọng thản nhiên, “Thật ra cũng đúng. Không dám nhìn, lại không ngăn được ý nghĩ đầu kim có thể ghim vào trong thịt bất cứ lúc nào, thế là lại lén nhìn một cái. Cho nên mắt không nhìn được nữa cũng tốt, cũng không cần phải khổ như thế, chỉ nghĩ được thôi.”

Bấy giờ, họ đã đứng trong hành lang, âm thanh trước sau ngày càng ảm ỉ. Dương Lạc nhìn gương mặt lạnh nhạt mà bình tĩnh của Thẩm Hàm, dấu đứng giữa hàng ngũ ồn ào, cũng cảm nhận được không khí an yên quanh anh.

Dương Lạc vừa nói, vừa vô thức chắn trước mặt anh, không muốn để anh tiếp xúc với người khác.

Đến lượt họ rồi, Dương Lạc giúp Thẩm Hàm xắn tay áo lên. Lúc đầu kim ghim vào, Thẩm Hàm khẽ run. Có điều cũng xem như suôn sẻ. Chờ Dương Lạc cũng tiêm xong, đỡ anh ra khỏi phòng tiêm, xuống đến lầu một, Thẩm Hàm mới thở dài thườn thượt, vui vẻ nói: “Cuối cùng cũng xong rồi. Nhất định đến tối phải chén một bữa no nê.” Dương Lạc đang định lên tiếng thì chợt nhớ ra quên cầm theo cây gậy, cũng không biết để trong phòng tiêm hay là trên ban công, thấy bên cạnh không có ghế, bèn để Thẩm Hàm đứng dựa vào tường đợi mình. Mình thì chạy lên lầu tìm.

Để tránh hàng người nên họ đi xuống từ lầu bên cạnh. Bên ấy là khoa phóng xạ, phòng điện tim mà ngày thường ít khi mở cửa, bốn bề im ắng. Thẩm Hàm gõ ngón tay lên tường giết thời gian. Lát sau, trên gác truyền đến tiếng bước chân, Thẩm Hàm dừng động tác lại cẩn thận phân biệt.

“...Bỏ tiền xây lại bệnh viện trường, còn không bằng đập đi quỳen tặng một toà cao ốc MBA do mình đặt tên. Ngài Lâm nói có phải hay không?”

Giọng nam trầm thấp trong hành lang kín lại càng toát lên chân thành. Khoảnh khắc âm thanh truyền tới đó, Thẩm Hàm có thể nghe thấy tim mình rung lên kịch liệt.

Không thể nhầm được. Tuyệt đối không nghe nhầm được – giọng nói của Lý Gia Thiên.

Thẩm Hàm cảm thấy máu não tăng xông, mặt mày nóng bừng, tứ chi lạnh toát.

Anh chần chờ một lát, sau đó xoay người đi về phía cầu thang ngược lại, loạng choạng đi về phía trước

bằng tốc độ nhanh nhất của mình. Trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ – không thể để Lý Gia Thiên nhìn thấy mình!

Bước chân anh rối loạn hoàn toàn, thân người anh thoát ngả sang trái, lại thoát nghiêng sang phải. Chưa đi được mấy bước thì va cái *bộp* vào một người đang bước ngược chiều. Cả hai cùng ngã ra đất.

“Cậu làm sao thế? Không có mắt à!” Hứa Thụy đứng lên, phỉ bụ trên chiếc quần trắng của mình, lớn tiếng nói. Thẩm Hàm im lặng, chỉ nhồm dậm một cách chậm rãi.

“Sao vậy?” Giọng của Lý Gia Thiên truyền lại từ sau lưng.

Hứa Thụy lướt qua Thẩm Hàm đi tới, âm ỨC nói: “Chả biết cậu này bị sao nữa, em sang trái cậu ta cũng sang trái, em sang phải cậu ta cũng sang phải. Đi thì vội vội vàng vàng, thế là đâm sầm vào em luôn.” Vừa nói vừa giơ cổ tay hơi đỏ của mình lên cho hắn xem.

Lý Gia Thiên nâng tay, nhẹ nhàng lắc trái lắc phải, chắc chắn không bị trật khớp: “Em không sao chứ?” Hắn hỏi.

Thẩm Hàm ở phía trước gật đầu, sau đó mới nhận ra câu hỏi của Lý Gia Thiên vốn không phải dành cho mình. Anh cười mai mỉa.

Đám người Lý Gia Thiên đi tới, dừng lại trước mặt anh.

Tiểu Hàm! Lý Gia Thiên sững sờ.

“Thiệt tình, đâm vào người ta mà ngay cả câu xin lỗi cũng không nói.” Ngải Lâm đi cùng với họ ở bên cạnh bênh vực. Thẩm Hàm mím chặt môi dưới, không nói tiếng nào. Trước mặt Lý Gia Thiên, Hứa Thụy nhỏ nhẹ hơn rất nhiều, “Thôi, thôi, chấp làm gì sinh viên. Chúng ta đi thôi.” Lý Gia Thiên nhìn Thẩm Hàm chăm chú hồi lâu, “Sau này em nhớ cẩn thận.” Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Nghे tiếng bước chân họ dần mất hút phía cuối hàng lang, Thẩm Hàm ngẩng đầu lên, hướng về phía họ rời đi, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi. Em không nhìn thấy cô ấy.”

Gia Thiên, xin lỗi.

12. Chương 12: Em Không Quan Tâm Tôi, Nhỡ Tôi Say Mất Thì Sao?

Nhớ ra Dương Lạc sẽ tới ngay, anh chậm rãi quay lại. Vừa xoay người, dưới chân mềm nhũn, ngã sầm ra đất.

Dương Lạc ở lâu một, chứng kiến Thẩm Hàm ngã trên đất, ngồi một cách ngơ ngẩn. Lòng cậu sốt sắng, chạy qua, đỡ Thẩm Hàm dậy.

“Tiểu Hàm, Tiểu Hàm ơi.” Cậu cũng không để ý xưng hô gì nữa, “Có người đụng vào thầy phải không? Đụng vào đâu rồi? Có đau không?” Thẩm Hàm nhẹ nhàng dựa vào người cậu, “Không có, tự tôi bất cẩn thôi.”

Dương Lạc để anh tựa lên tường, sau đó cúi xuống, xắn ống quần anh lên, cẩn thận kiểm tra xem trên mắt cá có vết sưng đỏ nào không.

“May mà không bị thương.” Cậu ngẩng đầu nói với Thẩm Hàm.

Thẩm Hàm ép bản thân nặn ra một nụ cười: “Đã bảo em là không sao rồi mà.”

Dương Lạc đưa tay ôm lấy anh, nhấn mạnh thêm: “Làm sao mà không sao được. Thầy xem thầy sắp khóc đến nơi rồi đây này.”

Thẩm Hàm tựa đầu trước ngực cậu, quả thật nước mắt từng dòng tuôn rơi. Dương Lạc vuốt tóc anh, tay còn lại lấy khăn giấy trong túi ra đưa cho anh.

Chờ âm thanh ghen ngào lắng xuống, Thẩm Hàm đứng thẳng lên: “Chúng ta đi uống gì đi.”

Dương Lạc không dám đưa anh đi xa, chỉ đi bữa vào một quán ăn Hồ Nam ngoài trường, gọi một phòng riêng. Hai người gọi một bình rượu trắng, Dương Lạc còn cố chấp gọi thêm mấy món ăn: “Thầy ăn ít đồ lót dạ trước đã. Chốc nữa muốn thế nào em cũng không cần.”

Chỉ một lát món ăn đã mang lên đủ. Dương Lạc ép anh ăn mấy miếng, sau đó rót đầy ly rượu, đưa cho anh. Thẩm Hàm bưng lên, cau mày uống một hớp. Cảm giác cay xè nhanh chóng xông thẳng từ cổ họng xuống dạ dày khiến anh ho khù khụ.

Nhìn gương mặt đỏ bừng, đến nỗi nước mắt cũng tràn ra của anh, Dương Lạc lại nghiêm khắc không để ý đến anh, chỉ giúp anh rót đầy ly rượu cạn. Cậu biết giờ khắc này đây, Thẩm Hàm cực kì tỉnh táo, làm thế sẽ chẳng ích gì cho anh. Hơn nữa, từ tư tâm, cậu thà rằng Thẩm Hàm say khướt trước mặt mình, cũng không muốn để anh trốn trong vỏ xinh gái rồi.

Sau khi Thẩm Hàm uống khoảng hai ly, bỗng nhiên đưa tay định cầm bình rượu trên bàn. Dương Lạc nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cánh tay khua bậy của anh: “Cẩn thận. Thầy muốn gì cứ nói với em là được mà?” Thẩm Hàm đẩy cậu ra, “Em đừng quan tâm đến tôi. Tôi vẫn chưa uống đủ.” Ban đầu Dương Lạc cứ tưởng từ lượng Thẩm Hàm không cao, nào ngờ lại kém tới mức này. Thế là buồn cười bảo anh, “Em không quan tâm đến thầy, thầy muốn uống bao nhiêu cũng được. Nhưng mà rượu phải do em rót.”

Người Thẩm Hàm khẽ lắc lư, tư duy bắt đầu lộn xộn: “Vì sao em không quan tâm đến tôi? Em không quan tâm tôi, nhờ tôi say mất thì sao?” Dương Lạc biết anh say thật rồi, nhẹ nhàng dời ly rượu trước mặt anh đi, “Thầy say rồi em sẽ dắt thầy về. Đừng lo.”

Thẩm Hàm đã bắt đầu có cảm giác đầu nặng chân nhẹ. Anh gục cầm lên bàn, đỡ lấy trọng lượng đầu mình. Dương Lạc vẫn chưa từng chứng kiến bộ dạng anh chẳng hề quan tâm đến hình tượng, không kìm được đưa tay nhéo má anh. Thẩm Hàm quay về phía cậu, bắt măn cau có: “Em véo tôi làm gì?” Anh vừa nói, vừa đứng lên.

Dương Lạc đứng dậy theo đỡ anh: “Thầy định làm gì? Muốn về nhà ă?” Bước chân Thẩm Hàm đã loạng choạng, nghiêng ngả dựa vào người Dương Lạc, mơ màng nói, “Tôi muốn thử xem có tự mình về được không. Người khác mà thấy em dắt tôi về thì sẽ cười cho.” Dương Lạc đỡ anh về ngồi yên trên ghế lần nữa, Thẩm Hàm cũng không phản kháng, còn ngoan ngoãn đặt hai tay trên đầu gối. Dương Lạc nhìn anh an ổn rồi, mình cũng ngồi xuống.

“Em có sở thích nào không?” Thẩm Hàm hỏi cậu.

“Âm nhạc, leo núi, trượt patin ạ.” Dương Lạc biết tư duy của người say không liên mạch, chốc nữa có thể sẽ nhảy đến đề tài hoàn toàn chẳng liên quan, thế nên cố gắng trả lời ngắn gọn nhất có thể.

Thẩm Hàm gật đầu, nghiêm túc nói: “Hồi bé tôi từng học kinh kịch[1] đấy.”

[1] Kinh kịch (hay Kinh hí): Là một thể loại ca kịch của Trung Quốc, hình thành và phát triển mạnh tại Bắc Kinh vào thời vua Càn Long của vương triều nhà Thanh.

Dương Lạc ngó người một lúc: “Học ai ạ?”

“Bà nội. Bà thích kinh kịch lắm.” Thẩm Hàm dừng lại một lát, “Nhưng mà bà thích vai nữ, nên cũng toàn dạy tôi vai đó thôi.” Nghĩ đến cảnh anh hoá trang thành nữ, Dương Lạc lặng lẽ mỉm cười.

“Em có muốn nghe tôi hát không?”

Dương Lạc giật mình nhìn anh, gương mặt anh bình tĩnh, hồ như đã tỉnh táo lại.

Không đợi cậu trả lời, Thẩm Hàm bắt đầu hát.

“Tiểu thư ơi... Tiểu thư nàng đẹp lắm... Quân Thuy ơi... Quân Thuy người thật nhã nhặn...” Một ngón tay anh nhẹ nhàng gõ nhịp trên mặt bàn, giọng hát mát lạnh mê hoặc đến tận âm cuối, nếu mắt anh còn lành, không biết bây giờ sẽ lấp lánh tuyệt trần ra sao.

“...Phong lưu chẳng cần mua bằng ngàn vàng, bóng hoa chuyển rời đáng ngọc tối...”

Từng câu hát trong bài ca cổ tràn qua môi anh, anh hát một cách tập trung, thanh âm êm dịu mà trong rõ. Dương Lạc hoàn toàn bị anh thu hút, chăm chú nhìn anh chẳng động đậy.

“...Lão phu nhân... Từ chối hôn nhân. Nhân duyên tốt, vô tình bị chia cắt...” Giọng Thẩm Hàm lên cao, như thể chạm tới ngay trước bờ giới hạn.

“...Người xem gương mặt cả ngày u buồn của tiểu thư... Gương mặt kia ốm yếu tới mức gầy như que củi...”[2]

[2] Đây là những câu hát trích trong vở Kinh kịch “Hồng nương” (Bà mối).

Trái tim Dương Lạc như thể bị trúng kích, cậu đi qua, cúi người ôm Thẩm Hàm vào lòng, thì thầm lặp lại: “Ngoan, đừng hát nữa. Mình về nhà ngay thôi.” Thẩm Hàm dừng lại, có vẻ mệt mỏi gục đầu lên vai Dương Lạc, chậm rãi nhắm mắt.

13. Chương 13: Em Coi Tôi Là Gối Ôm, Thì Tôi Coi Em Là Tay Vịn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thẩm Hàm không nhớ rõ mình về nhà thế nào. Mạch thái dương nảy dờng nhịp đau nhức, đầu không ngừng vọng về giọng nói lạnh lẽo của Lý Gia Thiên. Cảm nhận rõ ràng duy nhất, là vòng tay ôm chưa từng thả lỏng nơi hông. Nhiệt độ của Dương Lạc ngấm qua lớp áo, khiến người khác an ổn một cách khó hiểu...

Khi tỉnh lại lần nữa, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt. Dì cầm khăn mặt ướt đến rửa mặt giúp anh: “Không thoải mái chứ gì? Hôm qua uống thành thế này. May là đi không ở. Nếu không, còn lâu mới cho mi vào nhà nhé.”

Dì giận dữ nói, động tác lau mặt nơi tay cũng không khỏi mạnh hơn. Thẩm Hàm tránh đi, tự biết mình đuối lý nên nhỏ giọng kêu đau, mặt nhăn như một con mèo mới sinh. Dì nhìn thì cũng thấy không nỡ, dịu giọng: “Về lúc mấy giờ? Có dính mưa không?”

Thẩm Hàm lắc đầu, rúc mặt vào trong chăn.

Dì bưng nước cho anh: “Tối qua mưa to lắm. Vì lúc đi đi con vẫn chưa về, nên lo không biết con còn ở ngoài hay không. Đây đã là mưa thu rồi đó. Sức khỏe con yếu, thế nào dính mưa cũng bệnh nặng cho coi.”

Thẩm Hàm uống mấy ngụm nước, bỗng nhiên ngẩng đầu: “Không biết lúc Dương Lạc về có bị dính mưa không?” Dì vỗ đầu một cái, “Đúng rồi, con mau gọi điện cho người ta hỏi xem. Mong là không bị ốm. Mau lên!” Nói xong lấy điện thoại ở đầu giường đưa vào tay anh, mình thì giúp anh bấm số theo danh bạ bên cạnh.

Thẩm Hàm bị ép cầm ống nghe, nghe từng âm tút... tút... bên trong, lòng bắt đầu căng thẳng.

“A lô, xin chào.” Giọng nói hơi khàn của Dương Lạc truyền tới từ đầu dây bên kia. Thẩm Hàm vô thức mở miệng, song nhất thời lại chẳng nghĩ ra nên nói gì.

Đối phương đợi một lát: “Thầy Thẩm ạ?”

Thẩm Hàm vội vàng trả lời: “Ừ.” Sau đó hỏi, “Hôm qua em có dính mưa không? Dì nói buổi tối trời mưa.” Dương Lạc cười nhẹ, “Lúc đi được nửa đường thì mưa ạ, em chạy mấy bước là đến.” Cậu chột ho. Nghe

thế, Thắm Hàm nói ngay, “Em đừng cố, có phải ốm rồi không?” Dương Lạc gắng sức kìm nén, “Không sao đâu ạ. Em nằm nghỉ là khỏi ngay.”

Giọng cậu hiện lên vẻ lười biếng hiếm thấy, như tiếng ngáp của chú sư tử chưa ngủ no. Mặt Thắm Hàm hơi đỏ.

Bấy giờ dì chen ngang: “Hỏi thằng bé có muốn uống canh tuyết lê đường phèn không? Buổi trưa dì làm cho.”

Thắm Hàm lặp lại không sót chữ nào vào trong ống nghe.

“Canh tuyết lê ạ? Vâng. Lát nữa em qua.”

“Vâng cứ thế đi. Tôi cúp đây. Gặp sau.”

“Vâng, gặp thầy sau.”

“Em ấy bảo lát nữa sẽ qua.” Thắm Hàm để điện thoại xuống, báo cáo với dì. Cốc, dì gõ trán anh một cái, “Thằng nhóc này, đã ốm rồi sao lại để người ta mất công đi? Mi phải qua đưa cho người ta mới đúng. Không hiểu mi làm thầy giáo kiểu gì nữa?”

Thắm Hàm bưng chỗ trán hơi đau: “Thế sao hồi nãy dì không nói?” Dì hừ một tiếng, “Đó là vì dì giữ thể diện cho mi.” Vừa nói vừa đi ra ngoài, “Mi mau lên đi. Bây giờ dì đi nấu đây.”

Thắm Hàm ngã ra giường, dì giữ thể diện cho con lúc nào cơ chứ? Dem mấy chuyện khó ngủ của con ra kể lung tung, không phải dì thì là ai? Anh bọc chăn quanh mình như con nhộng trên giường, bất giác đã ném chuyện Lý Gia Thiên ra sau đầu rồi.

Lúc Dương Lạc đến, canh tuyết lê của dì đã bày trên bàn ăn rồi. Mở cửa cho cậu vào, dì chỉ vào Thắm Hàm đang ngồi đợi bên bàn, nói nhỏ: “Hôm nay coi như biết điều đấy, biết là làm cho người ốm nên không đòi ăn trước.” Dương Lạc nhìn gương mặt không hề có dấu vết nước mắt của anh, trong lòng dịu đi, kéo chiếc ghế bên cạnh anh ra ngồi xuống.

“Thầy ơi em đến rồi.”

Thắm Hàm xoay người sang phía cậu: “Nào, cho tôi sờ cái nào.”

Trái tim Dương Lạc ngơ ngác, vô thức hỏi: “Sờ ở đâu ạ?”

Thắm Hàm đỏ mặt: “Em nói xem sờ ở đâu! Tất nhiên là sờ trán rồi! Còn sờ ở đâu được nữa!”

Dương Lạc bật cười: “Vâng, vâng. Em nói nhầm ạ.” Kéo tay anh đặt lên trán. Lát sau, Thắm Hàm thu tay về, áp lòng bàn tay vào trán mình.

“Tôi thấy không sốt đâu.” Anh bỏ tay xuống, nở nụ cười yên tâm.

Dương Lạc múc hai bát canh, đầu tiên bưng một bát đặt trước mặt Thắm Hàm, cho anh đưa tay đỡ lấy, sau đó để thìa vào một tay khác của anh. Hai tay Thắm Hàm bưng bát uống ngụm lớn, nheo mắt một cách thoả mãn. Dương Lạc theo sau nếm một ngụm, hỏi anh: “Không thấy ngọt quá ạ?” Thắm Hàm lè lưỡi liếm môi, “Làm gì có? Không phải thế càng ngon à?” Lúc anh nói đến món mình thích, sẽ luôn lơ đãng toát lên mấy phần trẻ con.

Dương Lạc múc miếng lê lớn vào trong miệng xem như đầu hàng, biết trong loại chuyện thế này không thể nói rõ với anh được.

Dì đi ra từ nhà bếp: “Cơm trưa đã nấu xong rồi, chốc nữa hai đứa tự hâm nóng nhé, dì phải đi bây giờ đây.” Bà ngoảnh đầu, cố ý giải thích với Thắm Hàm, “Quăng thâm mắt của Dương Lạc rất đậm. Chắc chắn tối qua không ngủ ngon. Chốc nữa cho thằng bé ngủ trên giường con một lát đi, hai đứa ăn cái này xong trong thời gian ngắn cũng chưa chắc đã muốn ăn cơm trưa.” Dứt lời vỗ vai Dương Lạc, xách túi, về nhà.

“Muốn ăn nữa không ạ?”

“Không cần nữa.”

“Vậy em đi rửa bát.”

Thẩm Hàm lắng nghe tiếng động bên cạnh, nói nhỏ: “Hôm qua, cảm ơn em.”

Dương Lạc nhẹ nhàng xoa đầu anh, bưng bát đi rửa. Thẩm Hàm tự mình đứng dậy, theo sau cậu: “Chốc nữa em đi ngủ một lát đi. Tôi nghe giọng em chả có tinh thần gì cả.” Dương Lạc đáp ứng, nhanh nhẹn xử lí chỗ bát trong tay.

Rửa xong, hai người cùng nhau đi vào phòng ngủ kiêm phòng sách của Thẩm Hàm. Gần cửa sổ có một bàn làm việc, giường dựa vào bức tường phía đối diện cửa.

“Thầy làm gì thế ạ?” Dương Lạc hỏi anh.

Thẩm Hàm cầm quyển sách chữ nổi đặt trên đầu giường: “Tôi đọc cái này.” Dương Lạc kéo anh đi tới mép giường, “Ngồi lên giường đi ạ. Em không có thói quen ngủ trưa, vừa hay có thầy ở với em.”

Trong lòng Thẩm Hàm chỉ muốn để cậu nghỉ ngơi cho khỏe, không hề nghĩ nhiều mặc cậu kéo mình lên giường. Cởi giày xong, Dương Lạc dựng gối lên sau lưng Thẩm Hàm để anh tựa vào, mình thì nằm bên cạnh anh, đắp chiếc chăn mỏng trên người.

“Ngủ chưa?”

“Cũng được. Thuốc uống vào cứ như có tác dụng thôi miên ấy ạ.” Dương Lạc cười rất nhẹ, “Tối qua Sầm Thành bảo thuốc cảm bây giờ toàn hàng chất lượng kém. Ban ngày uống bạch phiến, ngủ gà gật; ban đêm uống hắc phiến, ngủ không vào.”[1]

[1] Bạch phiến: Tên một loại thuốc cảm ở TQ. Hắc phiến: Chỉ cà phê.

Thẩm Hàm bật cười: “Đừng nói thế. Mau ngủ đi.” Dương Lạc nghe lời nằm yên, nhắm nghiền hai mắt.

Trong nhà trở nên yên tĩnh, chỉ còn tiếng thở một nông một sâu của hai người.

Thẩm Hàm đọc sách, bỗng nhiên, Dương Lạc trở mình, một cánh tay đặt trên người anh. Thẩm Hàm chọc ngón tay vào cậu để thăm dò, không hề có phản ứng. Có lẽ là ngủ say rồi.

Thở dài, rút sách bên dưới cánh tay kia ra, định đọc tiếp. Nhưng cánh tay Dương Lạc lại dần siết chặt, người cũng từ từ tựa sát vào anh, như thể xem anh thành gối ôm. Thẩm Hàm tức giận chọc chọc mái đầu đã tiến sát bên mình, sau đó để tay lên trên: Em coi tôi là gối ôm, thì tôi coi em là tay vịn.

Cảm giác cứng cáp từ ngón tay, bàn tay truyền vào trong lòng. Quả nhiên lúc ngủ vẫn đáng yêu hơn, Thẩm Hàm thầm nghĩ, bình thường trưng cái dáng vẻ ông cụ non lạnh lùng. Bây giờ hay rồi, nằm ngủ cạnh mình chẳng chút đề phòng, y hệt con mèo lười biếng. Thẩm Hàm lật sách, bất giác mỉm cười.

Dương Lạc nằm cạnh anh, ôm anh một cách thoải mái, cảm giác tay anh để trên đầu mình, thỉnh thoảng thuận tay xoa xoa tóc. Trong cơn mê lúc sắp ngủ, gương mặt cậu hiện lên nụ cười như ý: Hôm nay, lời thật rồi.

Cậu chìm dần vào giấc ngủ.



14. Chương 14: Đôi Lúc Con Người Mất Đi Không Chế Với Tâm Tình Mình Cũng Tốt

Khi Lý Gia Thiên về đến nhà thì thấy Lý Mai đang ngồi một mình xem tivi trong phòng khách.

“Ngải Bình chưa về ă?”

Lý Mai cầm điều khiển phát tay: “Trong phòng ngủ ấy.” Lại ngoảnh đầu đối diện với màn hình.

Lý Gia Thiên đứng ở phía sau một lát, thấy bà không có phản ứng, bấy giờ trong lòng lại rối bời, đành phải đi vào phòng ngủ.

Đẩy cửa ra, thấy Ngải Bình tựa bên giường, nghe tiếng mở cửa ngẩng đầu lên, mắt đã khóc đỏ hoe.

“Sao thế?” Hần kìm nén xúc động muốn thở dài, cố gắng hỏi cô một cách dịu dàng, “Gây chuyện không vui với mẹ à?”

Ngải Bình không đáp, nước mắt càng thêm giàn giụa. Hần đi qua, ngồi lên giường ôm lấy cô: “Mẹ buồn lắm. Với ai cũng thế hết. Em cố nhịn là được.” Ngải Bình gắng sức đẩy hần ra, “Lúc nào anh cũng về phe mẹ hết! Em biết mẹ nuôi anh không dễ, trước giờ chưa từng so đo. Nhưng mẹ cũng quá đáng lắm, cái gì

cũng muốn hỏi, cái gì cũng muốn chỉ tay năm ngón. Mẹ làm mẹ mà thế à?”

Giọng cô càng lúc càng gay gắt, bắt đầu không lựa lời. Lý Gia Thiên cau mày, khoanh hai tay trước ngực: “Rốt cuộc là vì sao?”

Thấy hắn vẫn có vẻ không để tâm, mồm miệng Ngải Bình lại càng không kiêng nể: “Suốt ngày nói em không làm việc nhà thì cũng thôi, buổi sáng anh vừa bước chân khỏi cửa, mẹ nói với em, anh bận rộn nhiều việc, bảo em buổi tối cho anh nghỉ ngơi thoải mái. Mẹ nói thế là thế nào? Lo trời lo đất, ngay đến chuyện trên giường con trai mà cũng muốn lo nữa...” Bình thường cô hết sức chú ý lời ăn tiếng nói, hôm nay bùng nổ, chừng mực gì cũng bắt chấp hết.

Lý Gia Thiên nhìn người phụ nữ gương nanh múa vuốt trước mặt mình, cảm thấy sự nhẫn nại cuối cùng của mình đã bị cô mài mòn hết. Bấy giờ, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa. “Gia Thiên, lát nữa sang phòng mẹ. Mẹ có chuyện muốn hỏi con.” Lý Mai buông lời cũng không đợi hắn đáp, xoay người đi luôn. Bên trong, Ngải Bình lại im re, chỉ nhìn hắn một cách lạnh lùng.

Lý Gia Thiên bật cười, cuối cùng cũng hiểu vì sao mỗi lần gặp chuyện lớn, tụi đàn bà trong tivi sẽ ngắt đi, đôi lúc con người mất đi khống chế với tâm tình mình cũng tốt. Ngải Bình ngờ vực, trừng hắn một cách khinh khi, hắn cũng không để ý, lại xách túi lên, mở cửa ra ngoài.

“Anh đi đâu?”

Lý Gia Thiên bước nhanh ra cửa. Hắn không muốn ở lại căn nhà ấy thêm một phút nào nữa, cái nơi khiến người ta ngột thở ấy, lại là ngôi nhà hết sức bình thường.

Sắp vào cuối thu, thời tiết ngày càng lạnh, chặn lại ngày càng ấm, tâm sức dồn vào buổi khai giảng cũng bị mài mòn. Mỗi sáng một hai tiết học, người đi muộn xếp thành cả đàn. Hai tiết học của Thẩm Hàm đều bắt đầu từ tiết đầu tiên, trước tình thế này không thể không chọn cách điểm danh đầu giờ. Thỉnh thoảng cũng có người điểm danh hộ, nhưng đại đa số mọi người vẫn rất bảo vệ anh, gặp phải chuyện như thế không giải thích rõ được, chỉ cười ầm lên. Người đó thường sẽ đổ mắt tới mang tai, lặng lẽ ngồi xuống. Thẩm Hàm nghe ra tình hình ấy, trong lòng hiểu ngay, cũng không truy cứu, nhớ kỹ số thứ tự vừa đọc là xong. Mấy lần sau đó, người đi muộn trong lớp cũng giảm đi.

Hôm nay Thẩm Hàm giảng về hình thức vi phân của phương trình Lamb – Gromeco, học được một nửa thì trong lớp đã gục xuống cả lũ. Chuông hết tiết một vừa vang lên, một cậu bạn đứng dậy, nhại theo giọng của nữ chính buồn tình phim Quỳnh Dao, kêu lên thảm thiết: “Trời ơi, còn để cho người ta sống hay không!” Ban đầu trong lớp cười ầm lên, sau đó thì nhau bắt chước.

Ở trên bục giảng, Thẩm Hàm mỉm cười, mặc họ quậy phá. Đến khi tiếng chuông vang lên lần nữa, lớp học dần dần yên ắng, mới lên tiếng: “Hồi xưa lúc học Đại học, giảng viên dạy môn Lý Luận Cơ Học chứng minh phương trình Lagrange mất hẳn hai tiết, sau đó đứng sang bên cạnh nhìn khoảng năm phút, cuối cùng giảng một câu.” Anh ngừng một lát, đổi sang giọng điệu cao hơn, “Thầy ấy nói, đẹp quá!” Bên dưới

có mấy người bật cười.

“Học Cơ Học vất lắm. Em thường xuyên sẽ rơi vào tình trạng nghi ngờ, không biết mình có khiếm khuyết gì về trí tuệ hay không.” Anh nói tiếp, “Thành quả sau cùng của rất nhiều người, chính là bất chước người đi trước, lặp lại đề mục mà họ từng chứng minh.”

“Với những người ấy, điều họ có thể đạt được, chỉ là đỉnh núi cao nhất mà người đi trước từng đặt chân đến. Nghe bất hạnh lắm đúng không?” Anh cười nhẹ, “Thế nên, cũng có lúc tôi tiếc nuối, nghĩ rằng, nếu như mắt phải hỏng, thì tại sao không thể muộn hơn, chỉ ít đến tuổi của Euler[1] thì có phải hơn không.”

[1] Leonhard Euler (1707 – 1783): Là một nhà toán học và nhà vật lý học Thụy Sĩ. Ông được xem là một trong những nhà toán học lừng lẫy nhất. Ông là người đầu tiên sử dụng từ “hàm số” để miêu tả một biểu thức có chứa các đối số, như $y = f(x)$.

Đây là lần đầu tiên trên lớp anh nhắc đến mắt của mình, mọi người bên dưới đều ngẩng đầu nhìn anh. “Nhưng mà, tôi thích Cơ Học lắm. Với tôi, Cơ Học là môn hay nhất trên đời. Nếu kiếp sau được chọn, chắc chắn tôi vẫn chọn Cơ Học.”

Câu nói này của anh mang theo cổ chấp, nhưng lại toát lên tự hào và chân thành đặc biệt.

“Người nghiên cứu những con số và hình vẽ, mất đi đôi mắt sẽ rất khó có sự đột phá. Nhưng tôi đã đứng trên vai gã khổng lồ, đã nhìn thấy những điều người thường không nhìn thấy. Bây giờ mong muốn lớn nhất trong tôi, chính là giúp những đứa trẻ muốn học Cơ Học, đi trên con đường này nhẹ nhàng hơn, vui vẻ hơn. Tôi mong mình có thể giúp đỡ các em.”

“Chỉ có vậy thôi.” Anh nói.

Dưới lớp im lặng trong khoảnh khắc, sau đó vang lên tràng pháo tay nồng nhiệt. Dương Lạc nhìn Thẩm Hàm kiên định mà xấu hổ đứng trên bục giảng, bỗng nhiên có xúc động rơi lệ. Cuối cùng cậu cũng hiểu được sự kiên định và kiên ngạo bên dưới vẻ ngoài nho nhã yếu ớt của Thẩm Hàm, sự tiếc nuối và theo đuổi mà anh chưa từng kể ra. Dương Lạc nhắm mắt, như thể làm vậy có thể khiến mình và anh gần nhau hơn. Cậu cảm nhận rõ ràng, khi đó trên bục giảng Thẩm Hàm ngổ toả ra hào quang, chẳng những chinh phục tất cả mọi người, cũng hoàn toàn – chinh phục cả mình mất rồi.

15. Chương 15: Bây Giờ Trường Học Đã Rất Dân Chủ Rồi

Buổi tối, Thẩm Hàm và dì cùng nhau ăn cơm. Đang ăn thì điện thoại đổ chuông, dì nhắc máy, đưa tới tay anh.

“Thẩm Hàm à, dì có ở đây không?” Trong tai nghe truyền đến giọng nói có phần lo lắng của Nhan Thanh.

“Có. Cần chuyển máy cho dì không?”

“Không cần đâu. Anh chỉ hỏi xem có ai ở cùng chú không thôi. Lúc này cô giáo vừa gọi điện cho anh: Giáo sư Hoàng qua đời rồi.”

Thẩm Hàm lưỡng lự một lát: “Giáo sư Hoàng nào cơ?”

Nhan Thanh giải thích từng câu từng chữ: “Là giáo sư Hoàng Trác Khuê.” Thẩm Hàm lắc đầu không tin nổi, “Làm gì có chuyện? Anh có nghe nhầm không đấy?” Nhan Thanh trấn an anh, “Tiểu Hàm, chú đừng như thế. Bây giờ không phải lúc đau buồn. Ngày mai viện trưởng mới lên nhậm chức, sẽ có càng nhiều việc khiến chú phải lo hơn. Tiểu Hàm, có nghe không đấy?”

Thẩm Hàm im lặng gật đầu, cũng chẳng quan tâm Nhan Thanh có nhìn thấy hay không.

Nhan Thanh thở dài phía bên kia đầu máy: “Hôm nay cứ thế đã, ngày mai anh lại qua tìm chú. Bản thân chú cũng phải chuẩn bị tinh thần. Ngoan, đừng nghĩ lung tung, tối nay bảo dì ở lại với chú đi, ngủ sớm nhé.”

Thẩm Hàm khẽ khàng đáp ứng, cúp máy.

“Có chuyện gì à?” Thấy anh biến sắc, dì quan tâm hỏi.

“Không có ạ.” Thẩm Hàm cười với bà, “Hạo Hạo thi không tốt nên nổi giận ở nhà. Dì ăn mau đi ạ, không lát nữa nguội mất.”

Sáng hôm sau, bên ngoài văn phòng của Học viện Vật Lý công lập dán cáo phó rất lớn: “*Viện trưởng Học viện Vật Lý công lập, viện sĩ Viện khoa học Trung Quốc, học giả Trường Giang, giáo sư Hoàng Trác Khuê, hôm qua không may bệnh nặng qua đời...*”

Lúc Hàn Nghị ôm bài tập đi ra thì thấy Sầm Thành đang đứng sau đám đông nhìn tờ cáo phó chữ đen nền trắng đó.

“Nhìn gì mà chăm chú thế?”

Sầm Thành quay đầu: “Không có gì, bọn mình đi đi.”

Hai người sóng vai đi được một lát, Sầm Thành lên tiếng: “Không biết sau này nhân sự trong viện sẽ thay đổi thế nào nữa.”

Hàn Nghị cười *phụt* một tiếng: “Quan tâm cái này từ bao giờ thế? Chả lẽ sau này định ở lại trường à?”

Sầm Thành khó xử ngoảnh đầu nhìn cậu: “Giáo sư Hoàng là thầy hướng dẫn của thầy Thắm, hướng dẫn học nghiên cứu sinh tiến sĩ. Hồi ấy thầy Thắm ở lại làm giảng viên, cũng là giáo sư đã đứng ra dẹp hết dị nghị của mọi người.” Hàn Nghị cau mày, “Thế thì sao? Thầy Thắm đâu phải hạng chỉ dựa vào quan hệ để thăng tiến. Trong cái đánh giá gì đó về giáo sư của sinh viên khoá bọn mình, có giảng viên nào hơn được thầy ấy đâu chứ.”

Sầm Thành đưa tay vỗ đầu cậu một chốc: “Đúng là đầu óc đơn giản.”

Ghế lãnh đạo của Học viện cũng không thể bỏ trống. Một tuần sau, ban lãnh đạo mới bắt đầu nhậm chức. Viện trưởng là giáo sư Trương Hiểu Vinh làm kĩ sư hàng hải, đề bạt mấy cán bộ cấp trung, trong đó có Lâm Cương phụ trách môn Thiết Kế Hải Cảng của họ.

Quan mới đốt ba ngọn lửa, thứ nhất chính là thành lập tổ thanh tra giảng dạy, lớp nào cũng có người ngồi phía sau, cầm một quyển sổ ghi lại xem có sinh viên ngủ gật hay không, cùng với tình hình giảng dạy của giảng viên. Mất Thắm Hàm không nhìn thấy, vốn không biết có người nghe giảng ở sau, nên cũng không có ảnh hưởng gì. Chỉ là trong giờ học, giảng viên đến dự giờ sẽ đi lên hỏi sinh viên: “Ngay cả một nguyên điểm trong trục toạ độ không gian, thầy của các em cũng không vẽ được, như thế có ảnh hưởng đến mức độ hiểu bài của các em không?” Sinh viên được hỏi nói không sao, trong sách có hình hết cả, chỉ cần thầy nghe thầy giảng là được rồi. Người đó lại hỏi tiếp, “Thầy giảng em có thấy hiểu không?”...

Dương Lạc ở bên cạnh nghe, cuối cùng không kìm được đứng dậy, Sầm Thành lập tức giữ cậu: “Đừng đi, càng giải thích càng lộn tung phèo, chỉ tổ chuốc thêm phiền phức.”

Mấy hôm sau, bất chợt truyền ra tin tức, để nâng cao chất lượng giảng dạy, Học viện tiến hành bình xét tổng hợp lí lịch học vị của giảng viên, cùng với các luận văn và nghiên cứu khoa học, lấy đây làm cơ sở để quyết định nhân sự sang năm. Vì thị giác của Thắm Hàm có vấn đề nên không thuộc tập thể nào cả, làm đề tài một mình, trước giờ vẫn phụ trách giảng dạy sinh viên chính quy. Nội quy kiểu này, rõ ràng là bất lợi cho anh.

Thứ tư làm xong thí nghiệm, mấy cán bộ lớp dẫn sinh viên dừng về vội, phát đơn kiến nghị đã in từ trước ra. Bên trên viết rất đơn giản, trọng tâm đặt ở việc đồng ý với công việc của Thắm Hàm, hi vọng anh có thể tiếp tục giảng dạy. Sầm Thành và Hàn Nghị lấy tờ giấy lớn màu đỏ cam đang trải trên bàn thí nghiệm, để mọi người kí tên lên trên.

“Tốt quá rồi, tớ chả muốn có cụ ông nào đến giảng Cơ Học Đàn Hồi đâu.” Mấy cô gái kí trước, những người khác cũng cầm bút ra lục tục xếp hàng.

“Đầu tiên chúng ta sẽ gửi nó đến phòng làm việc của hiệu phó phụ trách giảng dạy, sau đó là phòng giáo vụ. Buổi tối trên forum trường sẽ có thread liên quan, mọi người nhớ phải vào up lên nhé.” Thấy mọi người đã kí xong, Hàn Nghị nói to.

Dương Lạc và cậu nhìn nhau, thế này, chắc là được rồi.

Chiều hôm ấy, Lâm Cương đến phòng làm việc của Thẩm Hàm: “Đám sinh viên lớp Cơ Học, buổi sáng kí tên gì đó ở phòng thí nghiệm, thầy biết không?”

Thẩm Hàm quay người: “Buổi sáng tôi có tiết, không biết.”

Lâm Cương đi tới chỗ anh: “Có chuyện gì cứ để chúng nó phản ánh với Học viện, phản ánh tới hân nhà trường luôn rồi, đến lúc đó mọi người làm việc cũng khó khăn.”

Thẩm Hàm đứng dậy: “Chúng đều là người lớn rồi, có lẽ biết phải làm thế nào mới có thể đạt được hiệu quả tốt hơn.”

Lâm Cương nhìn anh ngạc nhiên: “Ồ, thầy không nghĩ cho chúng tôi nào luôn à?”

Thẩm Hàm ngẩn ra, bật cười: “Sinh viên làm mấy việc như thế nhiều lắm, bây giờ trường học đã rất dân chủ rồi.”

“Dân chủ?” Lâm Cương coi thường hừ lạnh một tiếng, “Dân chủ đến mức cho phép thầy trò cùng giới tính có quan hệ mập mờ? Tôi nghe nói, sinh viên đứng đầu không phải là Dương Lạc đó à?”

Thẩm Hàm mở miệng định ngắt lời gã.

“Thầy đừng vội, nghe tôi nói hết đã.” Lâm Cương cản anh, “Tất nhiên, tôi nói chuyện này chả có chứng cứ gì cả. Kí tên tập thể thế này, cuối cùng chắc chắn cũng không có hình phạt gì. Nhưng mà, thầy thử nghĩ xem, chúng nó còn phải học ở đây hai năm nữa, Học viện kiểm soát suất học, hướng dẫn đề tài, gây ra ảnh hưởng lớn thì chẳng lợi lộc gì cho chúng nó. Hơn nữa.” Gã cười, “Chuyện trước đây của thầy ở Đại học A, trong Học viện không chỉ có mình tôi biết. Cứ chung đụng với thầy, ai có thể không nghi ngờ cho được?”

“Thầy suy nghĩ kĩ đi.” Nhìn sắc mặt anh dần nặng, Lâm Cương hài lòng đẩy cửa ra, đi thẳng.

Thẩm Hàm đứng yên một lúc, sau đó ngồi xuống ghế, lặng lẽ ngồi.

Xem ra, tôi không thể đợi em tốt nghiệp Đại học rồi, anh khế nử trong lòng, Dương Lạc ơi.

16. Chương 16: Chúng Ta Gần Như Có Thể Phân Chia Tất Cả Những Việc To Lớn, Tới Khi Chạm Được Đến Thành Quả, Ất Phải Hi Sinh Nhữ

Về đến nhà thì Nhan Thanh đã có mặt rồi. Nhìn về mặt anh lúc bước vào, đi qua dều anh ngồi xuống.

“Nghĩ xong chưa?”

“Vâng.” Thẩm Hàm cúi đầu.

“Chú đừng miễn cưỡng quá. Cứ ở lại đến lúc không nổi nữa cũng được.”

Thẩm Hàm lắc đầu.

“Làm sao? Nhìn phờ phạc thế. Chú xin nghỉ cũng tốt, thời gian do chú hoàn toàn quyết định. Không phải từ lâu chú đã nói là muốn viết một quyển Vật Lý thú vị à?”

“Nhan Thanh.” Giọng của Thẩm Hàm như thể tan vào không khí, “Thích người cùng giới, khiến người khác căm ghét lắm à?”

Nhan Thanh thử thăm dò anh: “Là Lâm Cương à?”

Thẩm Hàm gật đầu.

Nhan Thanh hít sâu một hơi: “Cậu ta đâu phải để ý chuyện đó? Chỉ xảo biện thôi. Hồi ấy vì muốn học nhảy cấp nên cậu ta thi làm nghiên cứu sinh của giáo sư Hoàng, bỏ qua cơ hội cử đi học Cao học của Đại học A, còn phải chuẩn bị nhiều hơn một năm. Kết quả thầy Hoàng lại đặc biệt chỉ định chú. Chú biết tính cậu ta rồi đấy. Cho nên mới suốt ngày gây khó dễ chú.”

“Vậy sao?” Thẩm Hàm ngờ vực cau mày.

“Chú đừng nghĩ đến chuyện này nữa. Sau này không qua lại với cậu ta gì cả. Anh đã tìm nhà giúp chú rồi, gần nhà anh lắm, bên cạnh là công viên. Bên trong do anh thiết kế, lúc nào dọn qua cũng được.” Anh ngừng một lát, nói giọng hóm hỉnh, “Tốt nhất là nộp đơn từ chức lúc họ đang bàn xem phải làm sao để tống chú đi. Tức chết họ luôn.”

Thẩm Hàm bật cười: “Đừng bảo anh đã nghĩ đến chuyện này từ lâu rồi nhé? Thảo nào từ sớm như thế đã khuyên em rồi.”

Bấy giờ Nhan Thanh mới yên tâm, bắt đầu bàn bạc với anh dự định và sắp xếp sau khi rời khỏi trường học.

Ra khỏi nhà Thẩm Hàm, Nhan Thanh nhìn trời không một gợn mây, cảm thấy mệt mỏi và thất bại sâu sắc.

Tất nhiên không hề đơn giản như thế. Trước giờ mình vẫn chuẩn bị sắp xếp cho Thẩm Hàm rời trường, cũng không phải vì nguyên nhân tẻ nhạt như thế. Thẩm Hàm muốn ở lại trường Đại học này với học sinh, mình là người rõ hơn ai cả.

Nhưng mà không được.

Dẫu chỉ ở lại nhất thời thì về sau, Lâm Cương cũng sẽ nghĩ hết mọi cách loại bỏ anh. Trước giờ Nhan Thanh chưa từng nói với Thẩm Hàm, tại sao Lâm Cương lại chống đối anh mọi lúc mọi nơi, tại sao Lâm Cương lại muốn anh rời đi gấp gáp như thế. Nếu trước kia Thẩm Hàm còn có cơ hội, thì bây giờ hoàn toàn không còn nữa rồi.

...Bởi vì Lý Gia Thiên trở về rồi. Không những trở về, mà còn nhậm chức ở cùng một Đại học với anh.

Không ai dự đoán được Lý Gia Thiên biết Thẩm Hàm mà sẽ có phản ứng gì. Thậm chí ngay bản thân Thẩm Hàm cũng từng tỏ rõ, anh không muốn nghĩ đến kết cục đó, anh cảm thấy bất kể với ai cũng quá đối tàn nhẫn.

Thế nên anh sẽ không tự mình nói, Ngải Bình và Lý Mai không thể nói, có mấy người biết rõ sự tình lại không có tư cách nói, thế là Lý Gia Thiên cứ sống trong lừa gạt che mắt như thế. Không ai muốn phá hỏng cuộc sống yên bình của mình, Ngải Bình càng sẽ bảo vệ hạnh phúc không dễ gì mới có của mình. Từ khi cô biết Thẩm Hàm cũng dạy trong Đại học này, tất cả những chuyện tiếp sau đã được định đoạt. Chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.

Nhan Thanh nhớ ra tin tức xem được sáng nay, bên trên nói giáo sư Hoàng qua đời là tổn thất to lớn của ngành Vật Lý, trong đầu không tìm được hiện lên một câu: *“Chúng ta gần như có thể phân chia tất cả những việc to lớn, tới khi chạm được đến thành quả, ắt phải hi sinh những thứ nhỏ nhất.”*

Dì nhìn Thẩm Hàm: “Không làm ở trường nữa thật à?”

“Vâng. Đã tìm được nhà bên ngoài rồi ạ.”

Dì im lặng mấy giây: “Vây cũng tốt. Lúc con ốm còn phải lên lớp, dì chỉ mong con từ chức luôn cho xong.”

“Con quyết định thế nào cũng không sao hết. Dù sao con đến đâu thì dì cũng sẽ nấu cơm, quét nhà cho con. Chỉ cần con vui là được.” Dì vừa nói vừa dang hai tay ra ôm anh, để đầu anh dựa lên vai mình. Thẩm Hàm vui mặt, lau nước mắt trên áo khoác của dì.

“Con đã nói với Dương Lạc chưa?”

Thẩm Hàm ngẩng lên, lau mắt: “Vẫn chưa ạ.”

Dì đưa khăn giấy cho anh: “Nhớ phải nói cho thằng bé đấy. Bình thường thằng bé quan tâm đến con lắm.”

Nghe bà nói thế, Thẩm Hàm thoáng cười: “Vâng, con sẽ nói.”

Tiết Cơ Học hôm thứ sáu, người của phòng giáo vụ được cử đến thông báo thầy giáo xin nghỉ. Sinh viên tốp ba tốp năm thu dọn sách vở ra về. Sầm Thành bảo Dương Lạc, văn phòng hiệu trưởng đã đưa ra câu trả lời chắc chắn, sẽ cân nhắc ý kiến của sinh viên.

Dương Lạc cười với cậu, đeo túi ra ngoài.

Trong túi là xô cô la cậu mua cho Thẩm Hàm. Lần trước ở kí túc của Thẩm Hàm, dì nói anh thích đồ ngọt, ăn rồi sẽ không ăn cơm nữa, nên tịch thu hộp kẹo trong nhà đi. Dương Lạc tự mình bật cười, mang tin tốt và đồ ngọt đến, món quà như thế, chẳng biết anh sẽ vui vẻ bao nhiêu.

Vào cửa, phát hiện bên cạnh cửa bày mấy thùng giấy. Nhìn quanh, đồ đạc vốn chẳng nhiều nhận gì trong phòng đã thu dọn hết cả, bao bì đồ dễ vỡ, trong bát đều nhét giấy báo.

“Sao thế này? Trông cứ như sắp chuyển nhà ấy ạ.”

Thẩm Hàm bảo cậu ngồi xuống: “Vốn còn định gọi cho em, kết quả tự chạy đến luôn rồi.”

“Dì lại bảo em ăn cơm ạ? Buổi trưa ăn gì? Em sẽ suy nghĩ.”

Thẩm Hàm do dự một lát, vẫn nói: “Tôi vừa mới đưa đơn từ chức trong học viện.”

Dương Lạc đứng dậy, sau đó lại ngồi xuống ghé: “Rút đơn được không ạ? Cả lớp kí tên tập thể, bây giờ bên trường đã trả lời là sẽ can thiệp rồi.”

“Còn nữa.” Cậu nhấn mạnh, nói, “Mỗi người trong lớp ai cũng kí tên. Có người còn nói thầy là giảng viên môn Cơ Học thích hợp nhất nữa.”

Thẩm Hàm ngoảnh đi: “Không liên quan đến học viện. Là tự tôi không muốn làm nữa.”

Dương Lạc lặng im nhìn anh, không tìm được bất cứ dấu vết nói dối nào trên mặt anh.

“Thầy quyết định thật ạ?”

“Ừ. Mai hoặc ngày kia sẽ chuyển nhà.”

“Đã chuẩn bị ổn thoả rồi ạ?”

...

“Ừ.”

Dương Lạc đưa tay giữ lấy vai anh, gắng sức kiềm chế xúc động muốn lay anh tỉnh táo trong mình: “Không phải thầy đã nói muốn được dạy học mãi ư? Tại sao lại muốn từ bỏ? Không phải là vẫn tiếp tục được nữa cơ mà?”

Thẩm Hàm không nói được câu nào, chỉ cảm thấy hơi thở của Dương Lạc không ngừng phả vào mặt. Cuối cùng, anh nghe Dương Lạc lên tiếng bằng chất giọng dồn nén: “Thầy Thẩm, em mong thầy có thể ở lại. Đó là suy nghĩ từ tận đáy lòng em.”

Thẩm Hàm khẽ đẩy cậu ra, chật vật nặn ra một nụ cười: “Sau này sẽ có giảng viên giỏi đến dạy em. Giảng viên dạy giỏi môn Cơ Học cũng không phải chỉ có mình tôi mà.”

Dương Lạc lườm anh một cách bình tĩnh: “Thầy nghĩ em chỉ vì chuyện này thôi ư?” Cậu sắp không khống chế nổi âm lượng của mình rồi.

Thẩm Hàm cắn môi dưới, không trả lời cậu.

Dương Lạc nhìn anh nín thở trước mắt, trên mặt tràn đầy bất an và đau khổ.

Rốt cuộc, Dương Lạc thu lại tầm mắt vẫn khoá chặt trên người anh, xoay người, nhấc túi khoác lên lưng.

“Vậy thì, thầy Thẩm bảo trọng. Em không làm phiền nữa.”

Cậu đi tới cạnh cửa, ngoảnh đầu lại. Thẩm Hàm vẫn đứng ở chỗ cũ, không nhúc nhích. Cậu mở cửa ra: “Hẹn gặp lại. Thầy Thẩm.”

Cánh cửa sau lưng cậu đóng lại.

Nghe tiếng khoá rập, Thẩm Hàm mới ngồi xuống, chậm rãi lần mò tới bàn.

Thế là tốt nhất cho em ấy, lòng Thẩm Hàm nói, không phải liên can gì đến mình.

Dương Lạc đi rồi. Lặp lại trong cậu, là nỗi cô quạnh và đón đau, không sao xoá nhoà được

17. Chương 17: Dấu Cuối Cùng Sẽ Khiến Đối Phương Tổn Thương, Thì Anh Vẫn Muốn, Nắm Lấy Cọng Rơm Mang Quyền Năng Xoa Dịu Đau Đớn

Nhìn nhân công chuyển chiếc rương cuối cùng đi, Nhan Thanh hỏi Thẩm Hàm: “Đi được rồi chứ?”

Thẩm Hàm ngồi trên ghế, ôm một chiếc ba lô to màu xanh da trời trong lòng, nghe anh lên tiếng mới ngẩng đầu dậy: “Chờ thêm một lát được không?” Nhan Thanh đi đến, kéo ghế ngồi xuống cạnh anh, “Chú cứ từ từ. Hạo Hạo đang ở dưới trông, chốc nữa sẽ đi trước theo xe chuyển đồ. Không cần phải lo.”

Đầu Thẩm Hàm lại rũ xuống, nói nhỏ: “Em không sao. Chỉ là thấy tiếc mà thôi.”

Nhan Thanh vỗ vai anh, ngồi lặng người cùng anh.

Mấy phút sau, Thẩm Hàm đứng dậy, khoác ba lô: “Chúng ta đi thôi.” Nhan Thanh đỡ anh ra ngoài, lúc đi đến cửa, Thẩm Hàm dừng bước, xoay người, đối diện với căn phòng nơi mình trú ngụ xấp xỉ hai năm.

“Hẹn gặp lại.” Anh nói.

Lớp Cơ Học 03 mới đổi giảng viên dạy Đàn Hồi. Đám nữ sinh cứ lo là ông giáo già nào đó, không ngờ lại là thầy giáo trung tuổi nghiêm túc. Thầy giáo mới tên là Tiền Tân Phàm, đến từ Đại học Khoa học và Công nghệ, yêu cầu hết sức nghiêm khắc. Chẳng hạn như phải làm bài tập vào giấy A4, nộp trước khi vào giờ, nộp muộn không thu, v.v... Buổi học thứ hai làm một bài ôn luyện, sau khi thu bài thì tuyên bố: “Về sau chúng ta không điểm danh nữa. Không có nhiều thời gian như thế. Mỗi tuần ít nhất sẽ làm một bài ôn luyện, tính như điểm thành tích và điểm chuyên cần hàng ngày.”

Ngoài những điều này ra, tốc độ học cũng tăng nhanh rất nhiều, trọng tâm chủ yếu đặt ở suy luận chứng minh. “Bây giờ các trò chưa cần phải quan tâm đến liên hệ thực tế, làm sao để thiết kế được công trình làm gì. Việc cấp bách là phải xây dựng kiến thức nền tảng Toán Học và cơ sở Cơ Học vững chắc. Ôn luyện nhiều là cần thiết. Chỉ có làm nhiều, thấy nhiều tình huống thì mới tích lũy được kinh nghiệm.”

Bầu không khí trong lớp bắt đầu căng thẳng, kiến thức khó hiểu và phức tạp càng khiến mọi người cảm

thấy mệt mỏi.

Trước cuộc thi Cơ Học toàn quốc Châu Bồi Nguyên, Tiền Tân Phàm tiến hành huấn luyện và hướng dẫn những người giỏi nhất trong lớp. Vì biểu hiện xuất sắc trong cuộc thi thử nên Dương Lạc được ông gọi riêng đến phòng làm việc.

Tiền Tân Phàm cho cậu mấy bộ đề thi năm trước, bảo cậu về nhà tự mình làm, có vấn đề gì thì có thể tìm ông bất cứ lúc nào. Dương Lạc cảm ơn ông, đi ra ngoài.

Đó chính là phòng làm việc trước đây của Thẩm Hàm. Bây giờ, đồng hồ treo tường, chậu hoa, giá sách, từng thứ bày biện đầy đủ bên trong.

Đến đầu cầu thang, bỗng nhiên Dương Lạc nhìn thấy, phía trước, Ngải Bình thân mật kéo Lâm Cương đi xuống.

Cậu dừng lại, nhìn họ từ bên trên.

“Anh họ quá đáng quá! Lúc nào cũng kêu bận, mời anh ăn bữa cơm thôi mà cũng không được. Nếu không phải em đến, chưa biết chừng anh lại chạy đi đâu mất.”

“Từ lúc nào mà em có lòng như thế? Lại nhờ vả gì anh đúng không?”

“Đâu mà, không phải là để cảm ơn nên mới mời anh à...”

Âm thanh dần dần mất hút.

Dương Lạc nắm lấy tay vịn, siết chặt. Móng tay để lại năm dấu nông sâu không đều trên lớp sơn ngoài.

Đúng là phòng không đủ gần mà. Thẩm Hàm ôm chân đã đụng vào bàn đến lần thứ ba, thở dài.

Chuyển đến mấy ngày rồi, vẫn chưa quen lắm với bài trí trong nhà. Đâu thể giống như ở chốn không người như kí túc xá trước đây.

Ngồi xuống ghế, nghe thanh âm xe cộ tấp nập ngoài cửa.

Nhà Nhan Thanh tìm nằm ngay mặt đường, đối diện một công viên nhỏ, bình thường có thể đi tản bộ. Cơ mà đi cứ lo anh qua đường sẽ bị xe đâm, nên mấy hôm nay bà đều đi cùng anh ra ngoài cả.

Cuộc sống không phải lên lớp đúng là nhàn nhã. Buổi sáng bắt đầu viết bản thảo của Vật Lý thú vị. Tối đến, mấy nhóc cấp hai mà Nhan Thanh giới thiệu sẽ đến, cho chúng làm đề Olympic Vật Lý. Đóng gói đến một đồng sách chuyên ngành Cơ Học, để trong ngăn cao nhất của giá sách. Có lẽ, sau này cũng không động đến nữa. Trong lòng Thẩm Hàm biết rõ. Thế nhưng, anh vẫn chẳng từ nan nhét chúng vào ba lô, tự mình mang theo đến.

Chấp niệm đáng sợ biết bao! Thẩm Hàm thăm nghĩ, mỉm cười.

Bất kể thi thoảng tạp âm dưới đường sẽ văng lên lâu, Thẩm Hàm vẫn cảm thấy quạnh hiu. Đêm qua nằm mơ, bên tai bất chợt vang lên tiếng chuông trong trẻo. Lúc tỉnh tại, mặt gối đã bị nước mắt thấm ướt.

“Tiểu Hàm ơi.” Dì mở cửa, hào hứng gọi tên anh, “Hôm nay đi chợ mua được món ngon. Vừa hay đổi khẩu vị cho con.”

Thẩm Hàm co rúc người về sau: “Dì lại mua đồ bổ quá đắt nào nữa. Con đã bảo là không ăn gà hầm rồi mà?”

Dì đi đến búng trán anh một cái: “Nói năng kiểu gì thế? Hầm gà không phải vì tốt cho con à! Thôi, không cho con ăn nữa, dì giữ lại tự mình ăn.”

“Con xin lỗi mà.” Thẩm Hàm vừa giả vờ đáng thương, vừa chìa tay ra, lòng bàn tay hướng lên trên, “Rốt cuộc là gì thế ạ? Cho con đi.”

“Được, cho con cho con.” Dì đưa túi cho anh, “Lần trước Dương Lạc với con ra ngoài ăn bánh rán. Về cứ nhắc mãi, hôm nay dì thấy nên mua cho con đó. Vẫn còn nóng, con ăn mau đi.”

Cảm giác ấm nóng truyền vào lòng bàn tay, Thẩm Hàm cởi túi ra, cắn một miếng.

“Ngon không?” Dì ở bên cạnh hỏi.

Thẩm Hàm gật đầu, cảm cú ăn tiếp. Dì cười: “Vây dì đi nấu cải thìa nhé, không ăn không cái này được đâu.” Xoay người vào bếp. Thẩm Hàm đứng đó, từng miếng từng miếng lấp đầy miệng một cách cứng nhắc.

Cậu ấy vẫn còn giận ư? Cậu sinh viên sẽ xoa đầu mình, không to không nhỏ gọi mình là “Tiểu Hàm” đó. Cậu sinh viên đem lại cho mình nhiều vui vẻ và bình yên đến vậy.

Bản thân mình biết, biết những lời dè nén sau lưng của cậu, tình cảm chẳng cần nói cũng tỏ tường. Cũng biết mình không sao đáp lại tình cảm của cậu được. Tình yêu đồng tính đau khổ lắm, gian nan lắm. Anh thả chọn ôm lấy quá khứ mà sống, cũng không muốn thêm một lần trải qua đau thương.

Thế nhưng, anh đã sống một mình quá lâu, vùi sâu những kí ức kia vào đáy lòng, dần dần làm tổn thương

mình. Bí mật bên môi, một khi nói ra sẽ đẩy người ta vào dấu chấm hết. Cơ thể anh bắt đầu toả ra hào quang âm đậm, dần dần dung nhập vào khoảng đen mênh mông. Khác biệt duy nhất là – trong cơ thể anh có máu.

Thế nên, anh không sao kháng cự được nhiệt tình, thẳng thắn, yêu thương lặng lẽ ngấm dần như thế. Dầu cuối cùng sẽ khiến đối phương tổn thương, thì anh vẫn muốn, nắm lấy cọng rơm mang quyền năng xoa dịu đau đớn đó.

Thẩm Hàm đau khổ nhắm mắt, trong đầu, tất cả đều là kí ức mang tên Dương Lạc. Dương Lạc dưới bọc giăng chỉ phương hướng cho anh, Dương Lạc gọi tên anh khiến anh trấn tĩnh, Dương Lạc nhét bông ngô vào tay anh, Dương Lạc xoa đầu anh nhẹ nhàng, Dương Lạc giữ vai anh muốn lay cho tỉnh, song lại chẳng nỗ lực tay, Dương Lạc rời đi, chỉ nói một câu “Hẹn gặp lại”...

Xin lỗi, xin lỗi. Thẩm Hàm thầm nói. Tôi không biết có phải mình lại lợi dụng em nữa hay không. Nhưng mà, nghĩ đến em lòng tôi sẽ đau, biết em rời đi chỉ muốn gọi em lại, mấy ngày không gặp ngay đến ăn bánh rán trong đầu cũng toàn là em. Tôi không biết mình có thể thích em hay không.

Tôi chỉ, quá nhất gan mà thôi.

Thẩm Hàm bưng miệng. Nơi đầu lưỡi, nếm được vị nước mắt đắng chát.

18. Chương 18: Cậu Vừa Muốn Cầm Một Cây Gậy Gõ Anh Tinh Táo, Vừa Muốn Giữ Anh Bên Mình Chăm Sóc Cẩn Thận

Chuyển ngữ: Red de Ed

Thứ bảy tuần sau đó, thùng gạo trong nhà hết, đi chợ mua, để Thẩm Hàm ở nhà một mình. Vì tối hôm trước thức đêm viết lách nên sáng ra mê man, Thẩm Hàm quyết định mở đầu CD lên nghe nhạc. Đĩa là do Nhan Thanh đưa, “*Notations*” của Boulez.

Thẩm Hàm rất thích nhà soạn nhạc này, trong thời gian dài từng say sưa rằng, ông là người Pháp duy nhất đạt hàm giáo sư chuyên ngành âm nhạc. Tuy Nhan Thanh cảm thấy, đó là hiệu quả các loại nhạc cụ phối hợp với nhau tầng tầng lớp lớp, giống cào loạn trên phím dương cầm cực kì. Song thấy bạn thân trung trinh như thế, thì thoảng cũng tìm mấy đĩa nhạc tới cho anh.

Thẩm Hàm vừa nghe vừa gõ nhịp. Từ sau khi mù, khả năng phân biệt của tai ngày càng tốt. Nhất là với kiểu giao hưởng hợp tấu này đã phân biệt được hơn năm mươi bộ âm, càng lĩnh hội được trình độ phức tạp và xuất thần nhập hoá mà người khác không sao thưởng thức. Đến khi toàn bộ bốn phần kết thúc, Thẩm Hàm mới chậm rãi hồi thần, nhận ra hai tay vẫn đang run rẩy trong làn dư âm cao vút khiến da đầu tê rần kia.

Anh thở dài một hơi. Nếu hồi trước cho Dương Lạc nghe thử thì có phải tốt không. Anh nghĩ.

...

Thẩm Hàm khoanh tay lên bàn gục mặt xuống, che đi nụ cười bất đắc dĩ.

Đã bảo không nghĩ nữa mà. Đã bảo...

Bên tai truyền đến tiếng mở khoá. “Dì về rồi ạ.” Thẩm Hàm đứng dậy.

Dì kéo một bao gạo vào cửa: “Ôi, cuối cùng cũng về nhà rồi.”

Thẩm Hàm nghe tiếng thở của bà, vịn bàn đi sang: “Một mình dì khuân về ạ? Có mệt không? Không phải người ta vẫn giao về nhà hả dì?”

Dì còn đang kéo gạo vào bếp, vừa kéo vừa bảo: “Hôm nay nhiều người mua gạo quá, người ở hàng gạo ra ngoài hết cả. Ban đầu dì chỉ định thử xem có khuân về nhà được không.” Bà cất xong bao gạo, đi ra, mỉm cười nói, “Cơ mà, có người làm việc thiện, mang về nhà giúp dì á.”

Thẩm Hàm an tâm, nghiêm túc nói: “Tốt quá. Con cứ lo dì dỗi mà tự mình khuân chứ.”

Dì đỡ anh ngồi xuống: “Người giúp dì con biết đó. Đoán xem là ai nào?”

Thẩm Hàm tròn mắt ngạc nhiên: “Nhan Thanh ạ? Anh ý cũng đi mua thức ăn hả dì? Trùng hợp thế... Ủi đau! Sao gì véo con?”

“Nếu là Nhan Thanh thì nó dám không chủ động khuân hử. Một tuần đến nhà ăn ké bao nhiêu lần, ăn xong còn gói mang về cho Hạo Hạo, nó dám không khuân á, sau này xem dì còn mở cửa cho nó không!”

Thẩm Hàm bưng bên má hầy còn đau, cầm nín.

Nom bộ dạng ầm ức của anh, dì đưa tay lên xoa giúp anh: “Thôi thôi, dì mới kéo bao gạo, chưa điều chỉnh lực tay được. Là học sinh của con đó. Chắc là từng thấy dì dẫn con đi dạo trong trường, đến hỏi dì có biết con không, sau đó chủ động giúp dì khuân về.”

Nghe bà nói thế, lòng Thẩm Hàm không kim được thất vọng, ngoài miệng vẫn hỏi: “Em ấy lên lầu chứ? Sao không gọi em ấy vào nhà ạ?”

“Tất nhiên dì có gọi chứ. Cơ mà thằng bé có vẻ ngại, thế nào cũng không chịu. Nhân lúc dì cầm chìa khoá

mở cửa thì chuồn xuống lầu luôn.”

Dì không khỏi tiếc nuối nói: “Thiệt tình. Vốn còn định giữ thằng bé ở lại ăn cơm.”

“Cơ mà á, Tiểu Hàm nhà mình đúng là không đơn giản. Dọc đường đi thằng bé kia cứ nói mãi, thầy giáo mới đến đáng sợ lắm, chỉ mong con quay về thôi.”

Sinh viên sắp trưởng thành đến nơi bị bà gọi cứ như thằng trẻ con, Thẩm Hàm khẽ bật cười: “Tại con dễ tính quá thôi. Làm thầy vẫn phải nghiêm túc hơn mới tốt.”

Hàn Nghị đạp xe học tốc trong trường, nãy nhận được điện thoại của Sầm Thành, nói chân của Dương Lạc bị thương trong lúc đá bóng. Khi đến phòng y tế, thấy Sầm Thành đang ở bên ngoài chờ cậu.

“Sao thế?” Cậu vừa khoá xe vừa hỏi.

“Liều quá trời luôn. Trên sân chạy như ma đuổi, mấy phút cuối của nửa hiệp sau thì ngã, chân sưng vù lên ngay.”

Hàn Nghị đứng thẳng lưng lên, cảm thấy hứng thú hỏi tiếp: “Liều tới mức nào, bình thường lúc nào cũng qua loa, sao tự dưng hôm nay lại đổi tính?”

“Mày vào trong thì tém tém lại mấy câu, trong lòng nó có tâm sự, xả ra chút cũng tốt.”

Dương Lạc nằm trên giường, mắt cá chân trái băng kín treo lên. Mồ hôi thấm ướt tóc cậu, mấy sợi tóc rũ rượi trước trán. Tứ chi đau nhức, hoàn toàn kiệt sức.

Bờ ngực cậu phập phồng, mấy mươi phút chạy thực mạng và ra sức sút bóng, tới giờ vẫn khiến hơi thở của cậu chưa hồi phục hoàn toàn.

Trong đầu vẫn là sự tỉnh táo chết tiệt. Trừ lúc đau đớn cuốn lấy thân cậu như thủy triều ra, cậu vẫn luôn duy trì trạng thái như vậy.

Hôm đó thấy Ngải Bình và Lâm Cương với nhau, cậu đã lơ mơ biết tại sao học viện lại tổng Thẩm Hàm đi một cách vô lí lẽ. Nhưng Thẩm Hàm khiến cậu đau lòng thật sự, thậm chí có thể nói là tức giận.

Cậu biết mình thích người đồng giới, với cậu, việc thích Thẩm Hàm là hết sức tự nhiên. Có hơi hơi hợm né tránh sự tiếp cận của người khác, khí chất kiên nhẫn ẩn khuất kiêu ngạo, dịu dàng mà điềm tĩnh, còn có tín nhiệm sau khi quen thân và cái tính trẻ con... Nhưng cậu không hề thích tính cách cho đi tất cả mặc kệ

bản thân tổn thương, lặng lẽ nhún nhường hết lần này đến lần khác, còn âm thầm rời đi. Nhưng dường như những điều ấy đặt trên người Thẩm Hàm lại hoá thành chất hấp dẫn cậu, khiến cậu vừa muốn cầm một cây gậy gõ anh tỉnh táo, vừa muốn giữ anh bên mình chăm sóc cẩn thận.

Dương Lạc gắng sức nhấc tay, che đi ánh dương rọi từ cửa sổ vào mắt.

Thiệt tình. Cái tên ngốc chỉ biết chạy trốn đó.

“Mày không sao chứ?” Bọn Hàn Nghị đẩy cửa đi vào.

“Vẫn ổn, nghỉ ngơi hai ngày là được.” Dương Lạc bỏ tay xuống, nhìn cả bọn đến trước giường mình.

“Có chuyện muốn nói mày biết nè.” Hàn Nghị đung bên chân trái băng bó của cậu.

“Có chuyện khởi tẩu. Với lại đừng đụng vào vết thương tao.”

Hàn Nghị hậm hực thu tay, nhìn Sầm Thành một chốc: “Mày biết tao về nhà đúng không?”

“Ừ.”

“Sáng nay mẹ kéo tao đi mua thức ăn chung với bà.”

“Ừ.”

“Mày biết tao gặp ai không?”

...

Thứ hai, dì đi mua thức ăn trở về. Lúc mở cửa, Thẩm Hàm nghe bà nói với một người khác: “Là ở đây. Vào đi.” Bèn hỏi, “Ai đến thế ạ?”

Dì không đáp. Có người tự mình đi tới phía anh.

Thẩm Hàm cảm nhận người đó đến gần, cảm thấy hô hấp tưởng như ngừng lại. Có lẽ nào? Có lẽ nào?

Người đó đứng trước anh, giọng nói quen thuộc từ đỉnh đầu văng xuống: “Thầy Thẩm, lâu rồi không gặp.”

19. Chương 19: Người Với Người Chung Sống, Sẽ Luôn Mong Muốn Nhận Được Lợi Ích Trên Người Đối Phương

Thẩm Hàm cảm thấy trái tim đã vọt lên cổ họng, từ từ hạ cánh về chốn cũ, cả người cũng bình tĩnh lại. Anh ngẩng đầu, nở một nụ cười từ tận đáy lòng: “Ừ, lâu rồi không gặp.” Giọng anh thản nhiên, nhưng bên trong nhen rất nhiều vui vẻ.

Dương Lạc nhìn niềm vui không nén được trên mặt anh, lặng lẽ thở dài vì mình.

Vẫn không có tí kháng cự nào luôn á!

Bấy giờ, từ trong bếp bùng ra một đĩa táo đã rửa, hỏi Dương Lạc: “Sao con tìm được chỗ này?” Dương Lạc bên đáp, “Hôm đó là Hàn Nghị khuan gạo giúp dì, quay về nói với con.”

Bên mở cặp ra, lấy một túi to để lên bàn.

Dì gạt đầu: “Đã bảo mà.” Lại chỉ vào túi kia hỏi, “Đây là gì thế?”

Dương Lạc cười: “Lần đầu đến nhà mới của thầy, không biết tặng gì mới được. Nên là tùy ý mua thôi ạ.”

Dì nhìn Thẩm Hàm một cái, thấy anh chôn đầu nín thinh, bèn chỉ anh cho Dương Lạc thấy, ngoài miệng thì bảo: “Dì đi nấu cơm. Hai đứa nói chuyện đi.” Sau đó đi vào bếp.

“Sao vậy? Thầy không vui ạ?” Dương Lạc quay đầu hỏi Thẩm Hàm.

Thẩm Hàm đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Em không cần tặng đồ cho tôi đâu.”

Dương Lạc bật cười, đưa tay cởi túi, lấy từ trong ra ba viên sô cô la. Viên nào viên nấy hình tròn được bao bằng giấy vàng. Bóc giấy gói trong suốt, lấy ra một viên.

Thẩm Hàm dựng tai lên hệt như con thú nhỏ: “Em làm gì đấy?”

“Há miệng.” Dương Lạc nhìn cười, cố gắng giả vờ nghiêm túc.

Thẩm Hàm tức thì che miệng, ngả người ra sau: “Không muốn.”

Dương Lạc gõ anh bằng tay khác: “Không muốn thì em ăn một mình. Lúc lên lầu dì còn bảo em, thầy đến

đây, cơ hội ra ngoài ít đi. Phải ngăn không cho thầy ăn quà vặt, nếu không sẽ phát phì. Thầy không muốn, em sẽ xách cả túi này về cho người khác.”

Thẩm Hàm xòe tay ra trước mặt cậu: “Thế thì, tôi tự ăn.”

Một viên kẹo hình cầu gỗ ghề thả vào lòng bàn tay anh, cắn một miếng, lớp vỏ xốp mỏng được phủ sô cô la, bên trong là nhân sô cô la hạt phỉ. Thẩm Hàm nhếch môi, sau đó bảo Dương Lạc: “Ăn thêm cái nữa được không.”

Dì ở trong bếp lớn tiếng chen vào một câu: “Không được cho nó nữa. Kiểu gì chốc cũng không ăn nổi cơm cho xem.”

Dương Lạc kéo tay anh qua, lấy khăn giấy lau: “Đừng cau có nữa. Dù sao cả túi cũng của thầy hết cơ mà. Sau này từ từ rồi ăn.”

Bấy giờ Thẩm Hàm mới phản ứng được, hỏi cậu một cách nghiêm túc: “Em mua bao nhiêu? Cái đó đắt lắm há.”

Dương Lạc lau sạch chỗ dính kẹo giúp anh, kéo những ngón tay nhỏ dài lật qua lật lại: “Không mua nhiều cả. Còn mua thêm ít thứ khác, dồn chung lại thì có vẻ nhiều thôi.”

Thẩm Hàm định thử rút tay, Dương Lạc bèn nắm chặt lấy.

Nhất thời hai người giằng qua giằng lại.

“Thầy đang lo lắng điều gì?” Nhìn gương mặt anh đỏ lên chăm chú, Dương Lạc hạ giọng hỏi anh, “Thầy biết em thích thầy mà.”

Thẩm Hàm cúi đầu, chần chờ một lát, vẫn dè dặt nói: “Tôi không phải, không phải thích em giống như em thích tôi.”

Dương Lạc buông tay anh, không nói gì cả. Cậu biết Thẩm Hàm sẽ đẩy mình ra, nhưng không ngờ được, anh sẽ quá đáng một cách thành thật như thế.

May mà sức chịu đựng của mình mạnh. Dương Lạc thầm nghĩ, đồng thời cố ý kéo dài thời gian im lặng.

Quả nhiên thấy cậu không nói câu nào, trên mặt Thẩm Hàm hiện lên lo lắng và áy náy. Bất chấp ngại ngùng, vẫn kiên nhẫn, ngập ngừng nói với cậu: “Tôi thích ở chung với em, nhưng mà, tôi lại không thể như em mong muốn.”

“Cho nên, cho nên, tôi mới muốn cách xa em. Tôi thấy mình cứ như đang lợi dụng em vậy.”

“Tôi ghét tôi như thế lắm.”

...

Dương Lạc chờ anh từ từ nói hết những lời trong lòng, vẫn không lên tiếng.

“Em đó.” Thẩm Hàm quờ quạng đụng phải cánh tay cậu, kéo nhẹ, “Em không giận chứ?”

Dương Lạc nắm lấy tay anh lần nữa: “Không ạ. Thầy nghe em nói này.”

Thẩm Hàm ngoan ngoãn cho cậu nắm, nghe cậu nói.

“Không có lợi dụng hay không lợi dụng gì cả. Người với người chung sống, sẽ luôn mong muốn nhận được lợi ích trên người đối phương. Thầy nói thầy thích ở chung với em, em cũng muốn ở bên thầy, chỉ cần như thế là được rồi. Cho nên, thầy không cần suy nghĩ vớ vẩn. Em cũng nhận được.” Giọng cậu nhấn mạnh, “Thứ em mong muốn.”

Nghe cậu nói xong, Thẩm Hàm lặng lẽ suy nghĩ một hồi, sau đó bảo: “Nhưng mà, tôi vẫn thấy em thiệt hơn đó.”

Dương Lạc bật cười: “Làm gì có chuyện.”

Sẽ không có đâu. Bởi vì em sẽ nắm bắt cơ hội ăn đậu phụ[1] về. Lòng cậu thầm nghĩ.

[1] Ăn đậu phụ: Từ lóng chỉ xàm sỡ sờ mó lợi dụng con nhà người ta ==))

Hôm nay là sinh nhật của Lý Mai.

Đúng lúc Lý Gia Thiên đến nơi khác công tác, không biết buổi tối có về được hay không.

Buổi chiều, Lý Mai ở trong phòng ngủ một mình xem lại ảnh cũ. Hai cuốn album kiểu cũ, cuốn đầu tiên tất cả đều là ảnh chụp riêng của Lý Gia Thiên, có cả ảnh chụp chung của hai mẹ con.

Tấm này chụp lúc giao thừa, Lý Mai đưa tay mơn trớn người trong bức ảnh. Gia Thiên mới ba tuổi, đó là

cái tết đầu tiên sau khi ông xã mất.

Vì bà sợ pháo từ bé, nên năm đó không ai đưa Gia Thiên đi đốt pháo cả. Một đám trẻ con ở trong sân vây quanh Gia Thiên hát: “Tìm nào tìm nào tìm nào tìm, ba Gia Thiên đi đâu mất tăm...” Gia Thiên chạy về ôm mình khóc. Mình đi một mạch ra hàng trong chợ, mua ống pháo to nhất, tiếng nổ trong sân to đến nỗi đám trẻ con không dám tới gần họ nữa.

Lý Mai lật sang trang tiếp theo.

Ồ, đây là bức ảnh chụp ngày đầu tiên Gia Thiên đi làm. Kỳ nghỉ hè năm lớp tám, mình đưa thằng bé đến thành phố lớn này. Trong ảnh cả hai đều cười rất vui. Gia Thiên vừa mới lĩnh lương, mua cho mẹ một chiếc khăn lụa rất đẹp: “Mẹ, sau này con sẽ cho mẹ một cuộc sống tốt nhất.” Gia Thiên ngày ấy đã tự nhủ lòng như thế.

Sau đó thằng bé trưởng thành. Lý Mai cầm một cuốn album khác lên. Bên trong đều là ảnh chụp chung của Gia Thiên với người khác.

Ra ngoài dã ngoại cùng bạn bè, thi bơi, thi hùng biện trong Đại học, leo núi với bạn, còn có ảnh chụp ngày kết hôn với Ngải Bình. Lý Mai nhìn từng tấm hình mà trong ảnh, con trai mình cười tươi tự tin, cười mỉm vui vẻ kia, ngoại trừ Lý Gia Thiên, người còn lại, trên thân cũng không có đầu, tất cả các bức đều bị khoét mất. Trong từng hốc khuyết đầu người, lộ ra mặt giấy màu trắng bên dưới.

Điện thoại trên tủ đầu giường đổ chuông. Bật máy, trong loa truyền đến giọng Lý Gia Thiên: “Mẹ ạ, tối nay con sẽ rảnh về. Nhưng mà có thể sẽ hơi trễ. Chúng ta nên ra ngoài ăn thì hơn. Con đã đặt chỗ xong rồi.”

“Con đừng vội. Cứ từ từ mà đi, mẹ ở nhà đợi con.” Lý Mai mềm giọng, “...Được rồi, con làm việc đi. Tối gặp sau.”

Bà để điện thoại xuống. Cất album ảnh vào ngăn kéo, đứng lên, đi tới trước tủ quần áo, mở cửa tủ ra.

Nên mặc gì đây? Bà nghĩ, nhìn quần áo trong tủ chợt nhiên thất thần. Trong đầu xuất hiện một câu cứ lặp đi lặp lại: *Mẹ biết con sẽ quay về mà, con ngoan của mẹ ơi.*

20. Chương 20

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuộc thi Cơ Học Châu Bồi Nguyên đã bước vào giai đoạn chuẩn bị cuối cùng. Học viện cho mấy sinh viên dự thi được nghỉ một tuần.

Hàng sáng Dương Lạc đạp xe đến nhà Thẩm Hàm, bắt đầu làm đề thi thử từ tám rưỡi. Thời gian thi là hai tiếng rưỡi. Sau đấy vừa kịp ăn cơm. Bởi đã sang đông nên cậu và Thẩm Hàm đều không ngủ trưa. Ăn xong thì đối chiếu đáp án sửa bài thi luôn, có vấn đề thì đem ra thảo luận cùng Thẩm Hàm. Giữa hai người sẽ thường xuyên gặp tình trạng bất đồng lớn, nhất thời không thể tính ra kết quả chính xác. Thẩm Hàm còn được, không thuyết phục được cậu sẽ im lặng, làm tiếp theo ý của mình. Dương Lạc thì nóng nảy bất ngờ. Dù sao trước giờ cậu vẫn vượt qua hết sức trót lọt, hi vọng mang theo cũng lớn, tuy tính tình chín chắn nhưng trong lĩnh vực mà bản thân kiêu ngạo thì vẫn có mấy phần nông nổi của thanh niên. Đến giờ phút quan trọng này đây, bắt gặp vấn đề khó nhằn nhưng vẫn không sao nhập tâm được. Dần dần trong lòng cũng mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

“Chà, chính là thế này đây.” Thẩm Hàm bỏ bút xuống, thở phào một hơi. Vì câu hỏi này mà nãy vừa cãi nhau rất lâu với Dương Lạc, sau đó lại chia nhau ra làm tiếp. Kết quả cách làm của mình là đúng.

Dương Lạc cầm bản nháp lên xem: “Chắc là đúng rồi. Để em tự mình nghĩ lại.”

Nghe giọng cậu hơi lạ, Thẩm Hàm hỏi: “Em sao thế? Mệt rồi à?”

“Không ạ.” Dương Lạc đứng lên, “Em ra phòng khách suy nghĩ đây.” Một mình thu dọn giấy bút ra ngoài.

Thẩm Hàm ngồi yên một lát, chợt nhiên bật cười, sau đấy vội đưa tay lên che miệng. Ngẫm nghĩ, anh cảm thấy cho cậu một ít thời gian thì tốt hơn, mình thì lần tìm trên bàn học một hộp kim loại hình vuông, lấy từ bên trong ra một món đồ để trong lòng bàn tay.

Mấy phút nữa ra ngoài tìm em ấy vậy. Anh thầm nghĩ.

Dương Lạc ngồi trước bàn ăn, nhìn chăm chăm vào tờ giấy trắng mà ngẩn ngơ. Mấy hôm nay tư duy như thể đi vào ngõ cụt, động đến vấn đề nhỏ nhất là sẽ ngắt quãng. Chẳng biết là do kiến thức cơ sở của mình không chắc, hay là nghĩ quá phức tạp về bài thi, tới nỗi mỗi cái khái niệm cũng sẽ nghĩ đi nghĩ lại, xoay đầu óc mình như chong chóng.

Ngẩng lên, nhìn ra chậu lan mới mà đi để bên cửa sổ.

Không biết Thẩm Hàm đang làm gì bên trong? Im lặng, có phải giận rồi không.

Dương Lạc bật cười.

Chắc là thầy sợ lắm đây. Cậu nhớ lại bộ dáng giật mình tựa như thổ hoàng của Thẩm Hàm lúc nghe mình nói muốn ra ngoài một mình.

Vào trong vậy.

Cậu xoay người định đứng dậy, chợt trông thấy Thẩm Hàm đang rón rén cẩn thận đi sang đây.

“Thầy cẩn thận kẻo vấp.” Dương Lạc đưa tay đỡ anh, chậm rãi dắt qua.

“Nghĩ xong chưa?” Thẩm Hàm hỏi cậu.

“Vâng, đã hiểu rồi. Thầy làm đúng lắm. Thầy không ngồi ạ?”

Thẩm Hàm đưa thứ trong tay cho cậu: “Vậy, chúng ta ra ngoài dạo đi. Đã ở trong nhà cả ngày rồi, ra công viên đi dạo cho mở mang đầu óc.”

Dương Lạc nhìn sô cô la trong tay: “Vâng.” Cậu đứng lên, “Nhưng mà, lần trước lúc đi bảo thầy mang quà vật ra đãi em, sao thầy bảo không có cơ mà?”

Thẩm Hàm ngoảnh đi, vờ như không nghe thấy gì, chỉ nói: “Em có muốn ra ngoài không đây? Muốn thì mau lên.”

Dương Lạc đỡ anh xuống lầu, sang đường, cuối cùng đi đến công viên phía đối diện. Hôm nay là ngày làm việc, trong công viên toàn là các cụ già túm năm tụm ba phơi nắng.

“Hồi xưa lúc còn đi học, ngồi trên phòng tự học của thư viện vẫn hay thích nhìn qua cửa sổ xuống dưới, sau đó chăm chỉ học bài, cảm thấy đời mình miễn bàn tươi đẹp bao nhiêu.” Thẩm Hàm vừa đi vừa kể, ánh mặt trời chậm rãi phớt hồng gương mặt.

“Sau đây tham gia dự thi, mọi người làm đề cùng nhau, cãi nhau, thức đêm, tính toán chi li chỉ vì một kí hiệu. Cuối cùng vào trường thi, trong lòng căng thẳng nhiều lắm, cơ mà đến lúc làm bài thì sẽ bình tĩnh lại. Hầu như dạng bài nào mình cũng gặp qua rồi, có điều đổi sang loại hình đòi hỏi yêu cầu khắt khe hơn nhiều. Dùng tư duy, công thức, định lý mà chúng ta quen thuộc, cứng chọi cứng thi đấu.”

“Nếu em thật lòng yêu thích Cơ Học, vậy thì tôi nghĩ, nhất định em có thể tìm ra con đường thích hợp dành cho mình, cảm nhận được niềm vui vô tận mà Vật Lý mang đến.”

“Cho nên, em không cần phải lo lắng quá.”

Dương Lạc dừng chân, nhìn nụ cười dịu dàng trên môi Thẩm Hàm.

“Cảm ơn thầy.”

Cậu biết, những lời Thẩm Hàm nói bây giờ, là lời khuyên an tốt nhất với cậu.

Dưới cây đại thụ đằng trước có một chú gánh thùng gỗ bán tào phớ, Dương Lạc để Thẩm Hàm ngồi trên ghế đá, tự mình đi mua hai bát.

Tào phớ nóng hổi múc ra từ thùng gỗ, đựng trong bát gỗ. Bên trên rưới một lớp sa tế mới chiên, thêm vào một thìa xi dầu, cuối cùng rắc hành băm và mấy hạt lạc rang lên trên.

Nghe hương thơm, Thẩm Hàm lập tức đưa một thìa vào miệng, kết quả bị nóng không ngừng thổi phờ phờ ra ngoài.

Dương Lạc bật cười: “Thầy ơi, em sẽ không tranh với thầy đâu mà.”

Đúng lúc ấy phía bên kia công viên truyền đến tiếng loa phóng thanh: “Bây giờ, nghỉ thức khởi công chính thức bắt đầu.” Tiếp theo đó là tiếng nhạc hoà tấu.

“Bên kia đang làm gì thế?” Thẩm Hàm vừa hỏi vừa cầm thìa thổi.

Chú bán tào phớ chen lời: “Chả biết cái công ti địa ốc nào mua chỗ đằng kia, sắp sửa xây khu nhà gì đó.”

Thẩm Hàm “ồ” một tiếng, cùi đầu ăn tiếp.

Ăn xong hai người về nhà. Dương Lạc bảo anh: “Sau này chúng ta đi dạo mỗi ngày thầy nhé.”

Thẩm Hàm cười gật đầu.

“Ừ.”

Lý Gia Thiên rời khỏi hội trường, một mình ra bãi đỗ xe. Mấy bước sau cùng gần như loạng choạng sắp ngã, mở cửa xe ra ngồi vào.

Hắn gục đầu lên tay lái, nghe tiếng thở nặng nề của mình quẩn trong buồng xe.

“Tiểu Hàm, Tiểu Hàm ơi...” Miệng hắn không ngừng thì thào.

Trên kính chiếu hậu, tấm bùa mạ vàng “Xuất hành bình an” của Lý Mai lấp lánh sáng. Tua đỏ rủ xuống, trong bầu không khí nặng nề trên xe, chẳng hề động đưa.



21. Chương 21

Chuyển ngữ: Red de Ed

Tỉnh dậy trong phòng bệnh của bệnh viện, trước mắt là gương mặt mệt mỏi nhưng hết sức vui mừng của mẹ. Lý Gia Thiên thử gọi bà thì phát hiện giọng mình khàn đặc như cái ống điều hòa cũ. Lý Mai nhanh chóng đổ một bát canh từ trong bình giữ nhiệt ra, cầm thìa lên đút hắt.

“Ăn canh đi con. Mẹ ninh gà vườn bằng lửa nhỏ đấy. Có cả cháo nữa, để chốc nữa ăn.”

Lý Gia Thiên nuốt từng ngụm từng ngụm xuống. Dù biết rõ Thẩm Hàm đã đi thật rồi, thì trong lòng hắt, vẫn lẫn khuất đôi phần yên tâm: Chết ít thì, mẹ không giận.

Mấy ngày nay đã là cực hạn của hắt rồi. Bạt mạng tăng ca, thức khuya dậy sớm. Gọi điện về nhà mẹ không nghe máy, gọi đến công ti thì người ta bảo hắt rằng, Lý Mai bị thấp khớp đã xin nghỉ ốm từ lâu.

Thẩm Hàm đang làm luận văn, chôn thân cả ngày trong phòng thí nghiệm với thầy hướng dẫn. Lý Gia Thiên hiểu rõ chấp niệm của anh với lĩnh vực này, nhưng tình huống như hiện giờ, trong lòng cũng khó tránh khỏi hắt hắt. Trước giờ hắt vẫn không thích Thẩm Hàm nhốt mình thật lâu trong phòng thí nghiệm, những khi động vào máy móc là đôi người Thẩm Hàm sẽ sáng lên, chẳng buồn để ý thứ gì khác. Lúc em ấy kéo đàn anh học nghiên cứu sinh lại để hỏi vấn đề, ánh mắt lim dim mơ màng và đầy thần phục

đó, chưa từng hiện hữu cho mình...

Đầu óc hắn cực kì rối bời, những suy nghĩ thoát hiện ngày thường giờ đây chồng chất, kêu gào âm ỉ và bất kham. Lý Gia Thiên biết mình đang cố tình giận cá chém thớt, nhưng hắn không kìm lòng được. Từ nhỏ mong ước lớn nhất của hắn là cho mẹ mình một cuộc sống tốt, mẹ cũng vô cùng yên tâm về hắn, là hậu phương vững chắc nhất của hắn. Sau khi thích Thẩm Hàm, chuyện khó khăn nhất, chính là đối diện với sự thất vọng và buồn lòng của Lý Mai. Lý Mai không cố bắt họ chia tay, chỉ chặn đứt nguồn kinh tế của hắn. Lý Gia Thiên cảm thấy đó là sự nhún nhường lớn nhất mà mẹ có thể làm cho mình rồi. Suy cho cùng, nếu Lý Mai khóc lóc rầy la, hoặc làm ra hành động nào đó mất lý trí, Lý Gia Thiên rất khó bảo đảm mình còn có thể ở bên Thẩm Hàm như bây giờ hay chẳng.

Thế nên, lòng hắn ngập tràn áy náy dành cho mẹ. Mặt khác, cũng không khỏi trở nên nghiêm khắc với Thẩm Hàm.

Lý Gia Thiên đỗ xe lại ven đường, nhìn từng ngọn đèn đường hai bên bắt đầu sáng lên.

Sau đó, Thẩm Hàm bỏ đi mất.

Hắn nhắm mắt lại.

Tiểu Hàm ơi.

Lúc phát hiện mình và em ấy làm chung một trường, suy nghĩ đầu tiên hiện lên là trốn đi. May mà trước nay học viện Vật Lý và học viện Quản Trị Kinh Doanh không dính dáng gì đến nhau, trường học quá rộng lớn, mình cũng không hay đến trường. Chỉ một lần duy nhất hỏi thăm sinh viên của em ấy, cậu trai tên Dương Lạc đó, lấy được câu trả lời “Rất tốt”.

Hôm sau mưa to, khắp trường toàn là sinh viên che chung tán ô. Lý Gia Thiên nhớ, hồi ấy Thẩm Hàm rất thích thời tiết thế này, bởi vì có thể cùng che chung ô với hắn trong trường chẳng cần kiêng dè. Lúc đi đến căn tin, dọc đường toàn là đám con trai túm năm tụm ba che chung ô, kẻ vai sát cánh. Thẩm Hàm ngẩng đầu, nở nụ cười rạng rỡ với hắn...

Tiểu Hàm.

Phải chăng nhớ nhung quá đỗi sẽ trở thành một loại sợ hãi? Hắn hi vọng Thẩm Hàm có thể sống tốt, nhưng sâu trong tiềm thức, lại không muốn thấy anh bỏ rơi mình mà cuộc sống sau đó chẳng mấy may ảnh hưởng. Thế nên, hắn vừa hi vọng, lại vừa không muốn phá vỡ hi vọng cuối cùng của mình.

Lý Gia Thiên dựa đầu vào kính cửa sổ.

Ban này nghi lễ kết thúc, từ hội trường đi ra, tới bãi đỗ xe ở con phố đối diện. Lúc sang đường, bỗng nhiên nhìn thấy Thẩm Hàm và Dương Lạc đang đứng đằng xa, nom dáng vẻ cũng sắp chuẩn bị qua đường. Trái

tim Lý Gia Thiên đập nhanh một nhịp.

“Ồ, đó chẳng phải là cậu tiến sĩ ở học viện Vật Lý các cậu hay sao?” Nhà thiết kế công trình của toà nhà do hấn phụ trách đứng cạnh, đánh mắt nhìn sang theo tầm mắt hấn, nói rằng, “Hồi trước bàn việc với giáo sư Hoàng từng gặp cậu ấy.”

“Ai cơ?” Lý Gia Thiên nhìn Thẩm Hàm, không quay đầu lại hỏi.

Bấy giờ đèn đỏ sáng lên. Dương Lạc cúi đầu nói với Thẩm Hàm câu gì đó, rồi mới đỡ anh bước xuống bậc thang.

“Tiếc cho cậu ấy thật. Cậu ấy rất có năng khiếu, phải tội mắt hồng mắt rồi. Sau này không thể phát triển thêm nữa.”

Lý Gia Thiên vừa đi vừa ngoái đầu: “Anh vừa nói gì?”

Người kia bật cười: “Chẳng phải người đi cùng đang đỡ cậu ấy sang đường hay sao? Mắt cậu ấy không nhìn được nữa.”

Lý Gia Thiên chỉ cảm thấy bên tai ong ong, ngay cả tầm mắt cũng bắt đầu nhoà đi. Chờ sang đường rồi, vội vã tạm biệt người đó, rồi bật mạng, ào vào xe như chạy trốn.

Hấn dồn dập thở gấp, dần dần cảm thấy đầu nhói lòng đau, cả cơ thể như bốc cháy, sôi sục, nhưng lại chết lặng tựa rơi vào hố băng.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Tại sao bỏ đi không nói một lời?

Mất, sao lại không nhìn được nữa?

Có đau không?

Có khóc một mình hay không?

Tiểu Hàm ơi...

Ngải Bình ngạc nhiên giây lát, sau đó bình tĩnh lại ngay: “Thật à? Chắc là chuyện sau khi chúng ta xuất ngoại, em chưa nghe nói bao giờ hết.”

Lý Gia Thiên nhìn vẻ mặt khó tin của cô, lại nhắm nghiền hai mắt.

“Hôm nay anh cũng mới biết. Em ra ngoài đi, anh ngủ trước đây.”

Ngải Bình nhẹ nhàng ra ngoài, tiện thể khép cửa lại.

Cô đứng trước cửa một lát, sau đó đi đến phòng ngủ của Lý Mai.

“Sao vào mà chả gõ cửa gì thế?” Lý Mai ngồi tựa lưng vào giường, cầm trong tay quyển sách.

Ngải Bình đóng cửa một cách cẩn thận: “Mẹ ơi, con nói mẹ nghe chuyện này.”

Lý Mai ngẩng đầu nhìn cô, sắc mặt cô nghiêm túc, không giống đang nói dối. Vì thế chỉ vào chiếc ghế ở bàn trang điểm gần mép giường mình: “Con ngồi xuống đi.”

Ngải Bình đi đến ngồi xuống.

“Mẹ biết chuyện Thẩm Hàm bị mù không ạ?”

Lý Mai gấp sách lại: “Gia Thiên vừa biết à?” Bà hơi ngả người về trước, nhìn Ngải Bình chằm chằm rồi hỏi.

“Vừa mới biết xong. Đi đường trông thấy.” Giọng điệu Ngải Bình mang theo tiếng khóc, “Mẹ nói xem nên làm sao bây giờ?”

Lý Mai không trả lời cô.

Bàn tay đang đặt trên mặt chần nhẵn thồm của bà run lên.

“Con đừng cuống. Chuyện gì rồi cũng có cách. Con nói rõ mẹ nghe xem rốt cuộc đã xảy ra những gì? Đừng nóng. Chuyện gì rồi cũng có cách.” Bà lặp lại lời mình, nhưng trong lòng lại dâng lên sợ hãi không sao cản nổi.

Nghe Ngải Bình nói xong, Lý Mai rũ mắt.

Đúng như những gì đã đoán.

Bà cảm thấy không nhắc nổi tứ chi nữa, bèn phát tay với Ngải Bình: “Con ngủ trước đi. Để mẹ nghĩ đã.”

Ngải Bình đứng lên, nhìn gương mặt mỗi một của bà: “Mẹ cũng nghỉ sớm đi ạ. Ngày mai mẹ con mình bàn bạc với nhau.” Sau đó đi ra.

Lý Mai giơ tay tắt đèn ở đầu giường, bóng tối lập tức bao phủ tầm mắt.

Đây chính là cảm giác khi mù ư? Lý Mai tự hỏi lòng mình.

Báo ứng.

Đúng là báo ứng mà.

22. Chương 22: May Mà, Có Em Ở Bên Tôi

Chuyển ngữ: Red de Ed

“Tiểu Hàm, đến ném giúp dì xem.”

“Mắm, ngon lắm ạ.”

Dì hài lòng đẩy vung nồi lại đun tiếp.

Thẩm Hàm chống gậy quay về phòng khách, đứng suy nghĩ.

“Dì ơi, con xuống nhà một chuyến.” Anh mở cửa, đi ra ngoài.

Lúc Dương Lạc đi xe đạp vào sân thì thấy Thẩm Hàm đang ngồi trên ghế đá dưới tàng cây trước cổng chung cư.

“Thầy Thẩm.” Cậu chào to, trong lòng không kiềm chế được vui thích.

Thẩm Hàm đứng lên, dò xét định đi đến hướng phát ra âm thanh.

“Thầy cứ đứng đó. Đỗ xe xong em qua ngay.”

Thẩm Hàm dừng chân, ngoan ngoãn đứng chờ ở đó.

“Rồi ạ. Sao thầy lại xuống đây một mình? Dì đâu thầy?”

Dương Lạc kéo tay anh lên: “Bây giờ thầy muốn về nhà không ạ?”

Thẩm Hàm hơi đỏ mặt: “Dì đang nấu cơm ở trên. Tôi chỉ định xuống đây hít thở chút thôi.”

Nhìn bộ dáng xấu hổ của anh, Dương Lạc không kìm được đưa tay gạt nhẹ má anh: “Thầy đang cố ý đợi em phải không?”

Thẩm Hàm quay mặt sang chỗ khác, ngay cả vành tai cũng đỏ ửng: “Còn lâu nhé.”

Dương Lạc cười thâm, vội vàng nói: “Vâng, không phải đợi em. Chúng ta mau đi lên thôi. Lâu quá dì lại cáu mất.”

Hôm nay là ngày diễn ra cuộc thi Cơ học Châu Bồi Nguyên. Dì cố ý nấu thịt bò hầm khoai tây, mấy hôm trước Thẩm Hàm bị cảm, nên còn hầm cho anh một con gà mái nữa.

Sau khi đồ ăn lên bàn, dì để bát canh gà trước mặt Thẩm Hàm: “Mi ăn cái này trước đi. Lần trước nấu món này mi cứ chọn khoai tây ăn miết, khoai tây dễ no, ăn mấy miếng là không ăn được gì nữa.”

Chân mày Thẩm Hàm cau chặt, cầm thìa khuấy trái khuấy phải trong bát.

Nhân lúc dì vào bếp, Dương Lạc bưng canh gà lên uống hết hơn nửa. Sau đó để lại chỗ cũ, nhỏ giọng bảo với Thẩm Hàm: “Không còn bao nhiêu đâu, thầy ăn đi ạ.”

Thẩm Hàm nhoén cười như đứa trẻ con được cho kẹo, cầm đầu cầm cổ ăn từng miếng.

Ăn cơm xong, dì quét dọn nhà cửa, Dương Lạc rửa bát, Thẩm Hàm đứng tựa vào cửa nhà bếp nói chuyện với cậu.

“Em làm rất trót lọt. Nhưng mà kết quả không dám khẳng định thầy ạ. Lúc trước thi thử cũng thấy tốt lắm, cuối cùng lại thành ra nát bét.”

Thẩm Hàm lắng lắng nghe cậu nói. Đã lâu lắm rồi anh không có cảm giác này, cái cảm giác trường thi như chiến trường, tràn đầy ý chí chiến đấu, phải đi xác minh thực lực của mình đó.

Anh bật cười, từng câu từng chữ của Dương Lạc đều chạm đến góc khuất yếu mềm nhất lòng anh, những lý tưởng ngày càng đau đầu không sao chế ngự được.

Bỗng nhiên, Dương Lạc đi đến, cúi xuống hôn lên má anh. Cậu không thích nhìn thấy Thẩm Hàm rơi vào nụ cười xa xăm, chẳng thà cứ đánh thức anh bằng cách như thế còn hơn.

Thẩm Hàm giơ tay lên bưng mặt, ngơ ngác, mãi hồi lâu sau mới hiểu chuyện gì xảy ra. Còn chưa kịp phản ứng thì dì đã cầm giẻ lau đi vào, thấy anh như thế thì hỏi: “Lại đau răng à? Ôm mặt như thế. Đã bảo mi buổi tối đừng ăn kẹo rồi, cứ không chịu nghe cơ. Chờ chốc, đi đi tìm thuốc cho.”

Dương Lạc ở bên cạnh cười *phut* một tiếng.

Đúng lúc ấy, trong phòng khách truyền đến tiếng gõ cửa.

“Ai thế nhỉ?” Dì vừa nói vừa đi qua mở cửa.

Trước cửa, là một người phụ nữ trung niên mặc bộ váy màu xanh da trời.

“Dì Vương, có khách à?” Bà ta tự ý đi vào, “Thẩm Hàm đâu?”

Thẩm Hàm và Dương Lạc đi ra từ trong bếp: “Hôm nay sao dì Nghiêm lại có thời gian đến đây?” Thẩm Hàm lạnh lùng nói.

“Ba mày nghe nói mày từ chức rồi, bảo dì đến hỏi mày xem. Hồi xưa trong nhà phải tốn bao nhiêu công sức mới cho mày ở lại trường được. Bây giờ nói từ chức là từ chức, cũng chả bàn bạc với người nhà gì cả.” Tầm mắt bà ta lại rơi trên người Dương Lạc, “Cậu này là ai?”

Dương Lạc đi lên một bước: “Cháu là học sinh của thầy Thẩm ạ.”

Người đàn bà kia người một cách khinh miệt: “Ồ, học sinh à. Tôi còn tưởng lại là cái gì mà...”

Thẩm Hàm ngắt lời bà ta: “Dì Nghiêm đâu phải đến đây để nói chuyện phiếm với con. Trong nhà có dọn đồ gì thì dì cứ nói ra đi.” Anh kéo ghế bàn ăn ra ngoài, “Đừng đứng. Chúng ta ngồi xuống đã nào.”

“Cuối cùng cũng coi như lớn rồi đấy. Trước đây có bao giờ biết tôn kính bề trên đâu.” Bà ta giễu cợt nói, chờ dì Vương dọn ghế ra cho mình.

Thẩm Hàm ngờ vực ngược đầu về phía bà ta: “Không phải lần nào đến dì cũng chỉ nán lại mấy phút là đi ngay à? Để con bảo Dương Lạc và dì Vương ngồi xuống. Chắc hôm nay dì định ở lâu đúng không? Có cần bảo dì Vương đi pha trà không?”

“Mày! Tao nói cho mày biết, đừng có mà kiêu. Bây giờ ba mày đã hoàn toàn thất vọng về mày rồi. Lần này tao đến để nói rõ với mày, sau này mày muốn làm gì cũng được, nhưng đừng có dính dáng đến nhà tao,

chúng tao sẽ không gánh vác trách nhiệm gì cho mày nữa.”

Bà ta cũng chẳng ngồi nữa, xoay người mở cửa, nổi giận ùng ùng bỏ đi.

Thẩm Hàm ngoái đầu: “Dì ơi, dì giúp con tiễn bà ấy với ạ. Nếu bà ấy bất cẩn bị ngã trên bậc thang, ba lại tưởng con đẩy bà ấy nữa.”

Dì thở dài, thằng bé đáng thương. Bà nháy mắt ra hiệu với Dương Lạc, sau đó đi ra ngoài.

“Vợ của ba tôi. Tính tình vốn là thế đấy. Em thông cảm.”

Dương Lạc hạ giọng: “Em không sao. Nhưng mà thầy giỏi thật đấy, mấy câu mà đã chặn họng bà ấy được rồi.”

Thẩm Hàm cười khê: “Trước đây còn thấy sợ lắm. Gặp nhiều, thế là tự đúc kết ra kinh nghiệm thôi.”

Trên mặt anh không nhìn ra mấy may buồn bã nào, thậm chí còn mang theo đôi chút đắc ý.

“Hồi bé cứ tưởng chỉ cần nghe lời bà ấy thì ba sẽ thích tôi. Sau đó mới hiểu được, yêu thích chân chính, không phải cứ nghe lời là sẽ được.”

“May mà đó không phải mẹ ruột của tôi. Nếu không, chả biết bây giờ sẽ buồn thành thế nào nữa.”

Dương Lạc đau lòng đưa tay ôm lấy anh.

“Không cần nói. Em biết. Em biết mà.”

Thẩm Hàm tựa đầu lên vai cậu, cánh tay vòng qua hông cậu, bàn tay đặt lên tấm lưng dài rộng vững chãi của cậu.

“Thật ra ban này tôi còn sợ em sẽ giận đấy.” Anh thì thầm.

“Em không giận đâu.”

“Cảm ơn em.”

Dương Lạc hôn lên tóc mai anh, đồng thời vuốt tóc anh xuống cho xuôi.

Thẩm Hàm lặng lẽ vui mình trong lòng cậu, nhắm nghiền hai mắt. Bờ mi rủ xuống, dài dài, cong cong.

Dì lên lầu thì nhìn thấy cảnh tượng ấy.

Bà không hề giật mình, chỉ mỉm cười cảm kích với Dương Lạc, dùng khẩu hình miệng nói “Dì về nhà trước”, rồi xách túi đóng cửa rời đi.

Thẩm Hàm ngẩng đầu: “Dì đi rồi à?”

“Vâng.” Dương Lạc vẫn ôm anh, không buông ra.

Thẩm Hàm lại dựa vào người cậu, nhắm mắt lại lần nữa. Nhiệt độ cơ thể Dương Lạc truyền qua lớp áo, rất đối ẩm áp, mang quyền năng làm dịu lòng người.

May mà, có em ở bên tôi.

23. Chương 23: Mẹ Cháu Cũng Chỉ Có Một Đứa Con Trai Là Cháu Thôi

Chuyển ngữ: Red de Ed

Lý Mai nhìn cánh cổng trước mặt, xác nhận số nhà một lần nữa.

Là chỗ này.

Hai toà chung cư bảy tầng kế tiếp nhau, một toà trong đó có một cây hoè to trước cửa.

Đối chiếu với bức ảnh trên tay, Lý Mai đi lên cầu thang của toà nhà có gốc cây.

Một tầng, hai tầng, ba tầng.

Lý Mai ngẩng đầu lên, nhìn cảnh cửa nhà ở ngay lối cầu thang đi lên lầu bốn.

Đến rồi.

Thẩm Hàm vừa mới ngủ trưa xong, ngồi ở bàn ăn. Nhấp một hộp nước lạnh trong ly, mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Dì chuẩn bị xong bữa tối đã đi rồi, trong nhà chỉ còn một mình.

Nên làm gì bây giờ?

Buổi sáng Nhan Thanh đã mang bộ sách thứ nhất về rồi, bây giờ gọi điện cho anh ấy xem. Hỏi anh ấy cảm thấy thế nào. Đang định đưa tay tìm điện thoại, lại nghe thấy ai đó gõ cửa.

Thẩm Hàm đi qua: “Ai thế ạ?”

“Là cô đây.”

Thẩm Hàm thoáng rung mình. Giọng nói này, sao anh có thể không nhớ cho được.

Anh bắt giác lùi lại một bước, dừng ở nơi đó.

Thấy người bên trong không trả lời, Lý Mai lại gõ cửa.

Thẩm Hàm bình tĩnh lại, tự cười mỉa mình, hỏi ngược lại: “Cô là ai ạ?”

Bên ngoài, Lý Mai bắt ngờ nghệt ra: “Tiểu Hàm, cô là mẹ của Lý Gia Thiên. Có thể cho cô vào nhà không?”

Thẩm Hàm tiếp tục bình tĩnh: “Là cô ạ.” Anh đi qua, mở cửa gỗ bên trong, nói với bà ta qua cánh cửa sắt bảo vệ bên ngoài, “Mất cháu không tốt, trong nhà lại không có người, chúng ta cứ nói thế này đi cô. Có chuyện gì không ạ?”

Lý Mai bị anh “chiếu tướng”, đành miễn cưỡng đáp: “Được. Cô chỉ nói mấy câu thôi.”

“Gia Thiên biết chuyện của cháu rồi.” Bà nói.

Hai tay Thẩm Hàm bên dưới siết chặt, không lên tiếng.

“Cô biết, mấy năm nay âm ứ cho cháu rồi. Nhưng mà, cô chỉ có một đứa con trai là nó thôi, ba nó lại mất sớm. Cháu thích nó là thật lòng thật dạ, nếu không sẽ chẳng đồng ý bỏ nó đi.”

“Hôm nay, coi như cô cầu xin cháu, cháu giúp cô một lần có được không?”

Bà vẫn nhìn Thẩm Hàm chăm chú, hi vọng có thể tìm được sơ hở trên gương mặt tĩnh tại của anh.

Thẩm Hàm cười nhạt với bà: “Những câu này cháu đều nhớ hết. Cô à, hình như trước đây cô cũng từng nói vậy rồi.”

Giọng anh mang theo đôi phần mỉa mai, nhưng chẳng có bất kỳ oán trách, như thể đang thuật lại sự thật không hề mảy may liên quan đến mình.

Lý Mai bất chợt hiểu ra, Thẩm Hàm đứng trước mặt bà ta, đã không phải là thằng bé nhút nhát, vừa nhìn thấy mình là mặt mày sẽ đỏ đến mang tai như năm nào nữa.

Anh đã trưởng thành rồi.

“Có điều, cháu vẫn đáp ứng cô.” Anh nói tiếp, bàn tay siết chặt, móng tay găm vào da thịt, “Bởi vì đối với Gia Thiên, cô là người quan trọng nhất. Nếu như ngay cả cô cũng lừa anh ấy, anh ấy sẽ không thể tin ai được nữa.”

“Thế nên, cháu sẽ không nói cho anh ấy đâu.”

“Cô yên tâm.”

“Vậy đã được chưa?” Thẩm Hàm hỏi bà.

Lý Mai sợ đến sững người, ngay cả một câu cũng chẳng nói được.

Như thể đoán trước được phản ứng của bà, Thẩm Hàm phất tay: “Vậy chúng ta kết thúc ở đây đi. Cháu vào đây. Gặp cô sau.”

Anh nghiêng người, lách qua cửa gỗ, chậm rãi đóng lại. Khi cửa sắp đóng, Lý Mai nghe anh nhẹ nhàng nói một câu: “Mẹ cháu cũng chỉ có một đứa con trai là cháu thôi, nhưng mà, bà ấy mất lâu rồi.”

Tiếng khoá cửa vang *cạch* một tiếng. Hành lang im ắng trở lại.

Lý Mai vịn cầu thang đi xuống, không nói được liệu lòng mình đã yên tâm lại hay chưa.

Nhưng mà, có thể khẳng định: Đây là lần cuối cùng trong cuộc đời bà ta – chạm mặt Thẩm Hàm.

Trong nhà, Thẩm Hàm dựa vào cửa, chậm rãi trượt xuống sàn nhà.

Mình nói rồi.

Nói ra được thật rồi.

Đã từng nghĩ biết bao lần. Gia Thiên phát hiện sự thật, Lý Mai lại đến cầu xin mình.

Sau đó sẽ nói với bà ta như thế.

Quãng thời gian đau khổ nhất đó, động lực giúp anh vượt qua, không phải là tưởng tượng viễn cảnh gặp lại Lý Gia Thiên, mà là ý nghĩ phải trả lại những lời nói ấy.

Bàn tay nín chặt vạt áo trước ngực, đè nén cơn đau bất chợt ứa về.

Nhưng tiếc thật, tiếc thật đấy.

Rõ ràng chỉ cần tiến thêm một bước là có thể giành lấy, rõ ràng đã hi vọng viễn vông lâu như vậy. Thẩm Hàm ôm đầu, nước mắt thành dòng rơi xuống.

Đã từng cảm thấy hạnh phúc quá đổi khó khăn nên mới trốn chạy, lại sợ bản thân hổ thẹn, nên thà lựa chọn để hấn phụ bạc chính mình.

Mà lúc này đây, một người làm ra quyết định cảm thấy tốt cho tất cả, từ bỏ từng lần, từng lần.

Thẩm Hàm mệt lả nằm xuống, khuôn mặt kề sát nền nhà lạnh băng.

Vậy nhưng, đây là điều duy nhất em có thể làm cho anh rồi, Gia Thiên.

Hi vọng, anh có thể hạnh phúc.

24. Chương 24: Lừa Người Khác Đúng Là Không Dễ Dàng

Chuyển ngữ: Red de Ed

Dương Lạc lần tìm điện thoại vẫn còn đang rung, nhìn thấy màn hình hiện lên hai chữ “Thẩm Hàm”.

Ấn nút nghe máy.

“A lô, thầy ạ?” Dương Lạc mỉm cười nói, “Em vừa ăn bánh bao ở căng tin xong, ngon lắm ạ. Ngày mai có muốn em mang cho thầy một ít không?”

“Không cần đâu. Cảm ơn em.” Thẩm Hàm trả lời bằng chất giọng trầm thấp.

“Sao thế ạ, nghe như chả có tinh thần gì hết.”

“Không sao. Tôi bảo này.” Thẩm Hàm ngừng lại, “Ngày mai tôi phải chạy bản thảo, thế nên, muốn ở một mình trong nhà thôi.” Anh nói hết sức dè dặt, giọng điệu cũng ngày càng thấp.

Dương Lạc cau mày, vẫn đáp: “Vậy được. Thầy cũng đừng gấp quá, đừng thức khuya ạ.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

“Vâng, thầy cúp đi ạ. Cố lên thầy nhé.”

Dương Lạc cắt điện thoại vào túi.

Chạy bản thảo ư?

Thẩm Hàm bỏ điện thoại xuống, cảm giác lòng bàn tay đã mướt mồ hôi.

Lừa người khác đúng là không dễ dàng, ban nãy tim đập nhanh quá. Anh khum hai tay trước ngực, vùi đầu xuống: Chỉ lần này thôi, tôi sẽ không giấu em gì nữa. Tôi hứa đấy, Dương Lạc.

Sau đó, anh nhắm mắt lại.

Lý Gia Thiên sắp đến rồi.

Lúc nghe thấy giọng hần trong điện thoại, đáy lòng lại bình tĩnh bất ngờ. Những ảo tưởng, dự định trong mấy năm nay, tất cả trở thành màn dự diễn tài tình. Vẫn là hình thức một hỏi một trả lời, âm sắc vừa trầm thấp vừa nồng nàn; quen thuộc, tựa như thời gian quay trở lại, tái hiện những ngày xưa cũ.

Thẩm Hàm còn nhớ mùa đông năm hai Đại học, anh và Lý Gia Thiên đều ở lại trường không về nhà. Hằng ngày mình đến thư viện đọc sách, Lý Gia Thiên ở ngoài làm thêm, đến tối mới về.

Ký túc xá vắng tanh chỉ còn một mình anh, vì thế Lý Gia Thiên cũng chuyển đến. Vì đang là nghỉ đông nên trong trường chỉ mở cửa một căng tin, đồ ăn vừa ít vừa vô vị. Lúc Lý Gia Thiên về thì mua ít đồ ở chợ thức ăn, nấu bằng nồi cơm điện ăn với anh.

Hai người chưa ai từng làm điều này, nên đều nấu theo công thức đơn giản nhất. Nấu mì, nước sôi thì đập trứng gà khuấy bên trên, chờ một lát thì cho thêm cải thìa. Thỉnh thoảng mua gói gia vị bán trong siêu thị về nướng thịt. Ăn xong anh sẽ cất nước canh còn dư lại, hôm sau nấu đậu phụ, hoặc luộc mấy quả trứng gà rồi bóc vỏ thả vào trong, buổi sáng đun sôi lên ăn. Lần nào Lý Gia Thiên cũng có thể đánh sạch hai ba quả.

Đêm ba mươi, đến bờ sông đi ngắm pháo hoa. Giữa rất đông người chen chúc, ai nấy đều áo quần dày cộp. Lý Gia Thiên tranh thủ ôm anh từ phía sau, hai tay nhét vào túi áo anh. Bên bờ sông đối diện, pháo hoa chậm rãi bung nở trên nền trời, lần nào cũng khiến đám đông phải thán phục khe khẽ. Anh yên lòng dựa vào Lý Gia Thiên, trong khoảnh khắc tâm nhìn rực rỡ tới chói mắt kia, nghe hần kẻ sát tai mình mà nói...

Nói gì ấy nhỉ?

Là muốn đi ngắm đại dương em chưa từng chiêm ngưỡng, hay là đưa em đi ăn thịt nướng ở ngoài cổng trường cấp ba của anh...

Thẩm Hàm mỉm cười, anh nói gì, hả Gia Thiên?

Em đã không nhớ nữa rồi.

Thậm chí ngay cả, dáng vẻ của anh nữa.

Lý Gia Thiên chần chừ giây lát, vẫn ấn chuông.

Tiếng nhạc *ting ting tang tang* thấp thoáng vọng ra từ bên trong.

“Đến đây.”

Đầu tiên mở cánh cửa gỗ màu nâu, kế đến là cửa sắt bên ngoài. Sau đó.

“Mời vào.” Thẩm Hàm đứng trước mặt mỉm cười, hơi nhường đường về sau, trong tay, chống một cây gậy dò đường.

Đi theo anh vào nhà. Ngồi xuống bàn ăn.

“Nếu muốn uống nước thì tự rót nhé.” Thẩm Hàm chỉ vào máy lọc nước ở phía góc trái tường.

Lý Gia Thiên lẳng lẳng nhìn anh, tóc dài hơn xưa, bộ dáng vẫn như trí nhớ, mặc áo len cao cổ rộng tênh màu đen.

Và còn, đôi mắt không nhìn thấy mình.

“Tại sao?” Hần nhẹ nhàng hỏi, gần như muốn đưa tay chạm tới.

“Mất hả?” Thắm Hàm nghiêng đầu, chống tay lên đỡ, “Hồi xưa bị cận. Sau đó ngày càng tăng phẩy, dần dần không nhìn rõ nữa.”

Lý Gia Thiên dừng lại một lát, hỏi tiếp: “Chuyện từ lúc nào?”

Thắm Hàm cảm thấy tim mình bất chợt dội mạnh: “Sau khi thi đỗ nghiên cứu sinh. Lúc nào cũng ôm khư khư sách gốc chuyên ngành khó nhằn, buổi tối lại thức thâu đêm. Bác sĩ cũng nói là mắt bị sử dụng quá độ trong thời gian dài dẫn đến.”

Lý Gia Thiên thu lại ánh mắt từ trên người anh, nắm tay vẫn luôn siết chặt chậm rãi buông lỏng.

Ra là vậy.

Miệng hần nếm được vị đắng chát, mình còn tưởng thế nào.

Bình tĩnh lại: “Vẫn đang chữa trị chứ?”

Thắm Hàm gật đầu: “Vẫn chữa chứ. Không biết khi nào mới khỏi được.”

Lý Gia Thiên thở phào: “Chữa được thì tốt rồi.”

Thắm Hàm cười, không lên tiếng.

“Bây giờ hoàn toàn không nhìn được sao?”

“Ừm.”

Lý Gia Thiên nghĩ, vẫn nói: “Những ngày mới bị, có thấy sợ không?”

“Cũng được. Bên cạnh có bạn chăm sóc.” Thắm Hàm đáp một cách thản nhiên.

Lý Gia Thiên cảm thấy trong lòng như bị bóp nghẹt, gồng gượng nuốt câu định nói xuống.

Nhất thời hai người trở nên im ắng.

“Có chuyện thì đến tìm anh.” Lý Gia Thiên rút một tấm danh thiếp ra đưa vào tay anh, “Anh sẽ giúp hết sức mình.”

“Được.”

Lý Gia Thiên đứng dậy: “Vậy anh xin phép. Sau này rảnh thì tụ tập nhé.”

Thẩm Hàm định đứng lên theo thì bị hấn cản lại.

“Không cần tiễn anh đâu. Cẩn thận một chút.” Lý Gia Thiên bảo anh, “Anh sẽ đóng cửa giúp em.”

Buông tay ra, Lý Gia Thiên đi đến bên cửa: “Sau này chú ý sức khỏe. Em gầy đi nhiều quá.” Hấn kéo cửa ra, “Tạm biệt.”

Hấn đi ra ngoài.

Trong nhà lại trở nên im ắng.

Thẩm Hàm vẫn ngồi trên ghế, vớt tấm danh thiếp mà Lý Gia Thiên vừa cho anh đi.

Anh chậm rãi nâng tay phải lên, đặt lên vai trái mình.

Khoảnh khắc đó, tất thấy sức nặng ghì trĩu bờ vai.

Thẩm Hàm bật cười thành tiếng, cười đến mức cả người lắc lư. Lát sau, anh không kìm được đưa tay ôm bụng đang sắp sửa co giật, chặt vật cúi xuống, nhưng khoé môi vẫn còn vương nụ cười.

Cuối cùng mày cũng toại nguyện rồi đấy, không phải ư?

Tận đáy lòng anh, thâm tự nhủ mình như thế.

25. Chương 25: Một Thanh Niên Có Ngoại Hình Ưa Nhìn Đến Thế, Đúng Là Đáng Tiếc

Chuyển ngữ: Red de Ed

Thẩm Hàm không biết mình đã nằm trên đất bao lâu. Lúc đứng dậy, má bên phải tiếp đất lạnh như băng, má bên kia lại nóng phát sợ. Anh chậm rãi đi vào phòng ngủ, lật tìm quần áo mới để thay từ trong ngăn kéo.

Đi tắm là sẽ khá hơn ấy mà.

Nước nóng từ trên đỉnh đầu xối xuống, Thẩm Hàm thần thờ xoa bọt trên người. Bỗng nhiên, tay anh trơn tuột, xà phòng rơi xuống. Cúi người, lần mò không mục đích trên mặt đất ướt sũng. Mãi hồi lâu sau, ngón tay mới chạm thấy vật thể trơn nhẵn. Anh duỗi tay ra thêm một chút, cuối cùng mới nhặt nó lên.

Ngồi dậy, khe khàng thở hắt. Đang định thả xà phòng vào hộp. Vừa nghiêng đầu, nước đã chảy vào theo tai.

Lắc đầu, âm thanh xung quanh đã bị bao phủ bởi những tiếng ong ong. Thẩm Hàm cảm thấy thời gian như dừng lại ở khoảnh khắc này, xung quanh anh, chỉ còn lại dòng nước không ngừng chảy xuống người.

Ngồi trong chăn, cảm tấm bông ngoáy nước trong tai. Thẩm Hàm thất thần đẩy sâu vào trong.

“Á.” Tay thoáng buông ra, tấm bông rơi xuống gối bên cạnh. Tai anh đau đến mức bưng tay lên ôm lấy, sâu quá, không biết đụng vào cái gì rồi? Đau ời là đau.

May mà, cơn đau chỉ kéo dài một lát.

Anh thả lỏng người, rúc vào trong chăn.

Trong cơn mơ, Thẩm Hàm thoáng cảm thấy nửa đầu bên phải ngày càng nóng. Anh khó chịu lăn lộn, cuối cùng tỉnh lại hoàn toàn. Đau quá. Đau ngày càng tăng, từ sâu trong ống tai lan ra ngoài. Anh tựa má phải lên gối, hòng dùng sức nặng của đầu đè nén cơn đau ấy.

Nhưng không được. Thẩm Hàm cuộn tròn cả người cũng không sao phản kháng. Anh cố gắng lần tìm điện thoại trên tủ đầu giường, đặt tai nghe bên môi, sau đó ấn gọi một dãy số.

Qua thời gian rất dài, đối phương mới bắt máy, trong chất giọng mới tỉnh ngủ ánh lên mấy phần ngạc nhiên và lo lắng.

“Thầy Thẩm ạ? Muộn thế này rồi sao thầy chưa ngủ?”

Thẩm Hàm gần như phải dùng tất cả sức lực còn sót lại để lên tiếng: “Dương Lạc, tôi đau.”

Xông lên lầu, Dương Lạc mở cửa bằng chìa khoá dự bị dì cho: “Thầy ơi.” Cậu đi về phía phòng ngủ, bật đèn, nhìn thấy Thẩm Hàm đang ở trong chăn, nghe giọng cậu thì thoáng ngẩng đầu lên.

Trên mặt anh đỏ ửng dị thường. Tóc trước trán vuốt mồ hôi, bết lại thành từng lọn từng lọn.

Dương Lạc ôm lấy cả người anh qua chăn, một tay sờ trán anh. Quả nhiên, đã sốt thành như vậy rồi.

“Không sao, trong nhà có thuốc hạ sốt. Uống vào là ổn thôi.” Cậu vỗ về Thẩm Hàm để trấn an, “Em đi lấy ngay.”

Thẩm Hàm lắc đầu, kéo cậu: “Tai, tai đau quá.”

“Chỗ nào ạ?” Trong lòng Dương Lạc lo lắng, Thẩm Hàm ngoảnh đầu, “Bên phải.”

Thấy bên ngoài không có vết thương nào, Dương Lạc thử đưa tay vào kiểm tra. Cậu mới từ bên ngoài vào, nhiệt độ trên tay vẫn chưa trở lại bình thường; vừa chạm, Thẩm Hàm đã co rúc người sang bên cạnh.

“Như thế cũng đau ạ?”

Thẩm Hàm gật đầu, tựa vào người cậu.

Phải mau đi viện thôi. Nếu còn chần chừ thì có lẽ sẽ không kịp nữa. Dương Lạc ôm chặt anh. Thẩm Hàm đã mất đi đôi mắt, nếu như tai anh xảy ra vấn đề gì...

Sẽ không đâu. Có em ở đây rồi.

Tuyệt đối sẽ không đâu.

“Thầy ơi, chúng ta phải đi viện thôi.” Cậu cố gắng giữ giọng nói không toát lên hoảng hốt, thuận tiện cầm áo khoác và quần cho Thẩm Hàm, “Nào, thay quần áo đi đã.”

Sợ anh lạnh nên Dương Lạc nhét từng món đồ vào trong chăn. Vừa mới cho tay vào, lại phát hiện ga giường bên trong đã bị mồ hôi thấm ướt cả rồi. Cậu nhanh chóng ra ngoài lấy khăn mặt ẩm, để Thẩm Hàm lau người rồi mới mặc đồ.

Trước khi ra cửa, Dương Lạc lấy khăn quàng của mình quấn hết hơn nửa khuôn mặt Thẩm Hàm bên trong, lại cẩn thận đeo găng tay cho anh. Cuối cùng, còn đội cả chiếc mũ mà dì treo sau cánh cửa. Đến khi toàn thân Thẩm Hàm bị cả đồng quần áo vùi lấp, cậu mới mở cửa, nửa đỡ nửa ôm anh xuống lầu.

May mà bệnh viện chỉ cách nhà hai con phố, giờ này ngay cả taxi cũng không gọi được. Dương Lạc để Thẩm Hàm ngồi ở khung xe đạp phía trước mình. Lo anh bị gió thổi vào nên đi đường hết sức khống chế tốc độ. Hay cánh tay cậu điều khiển ghi đông, vừa hay ôm trọn Thẩm Hàm trong lòng. Thẩm Hàm bưng tai, đặt đầu dưới cằm cậu.

Dương Lạc biết anh khó chịu, trong lòng chỉ mong có thể đến viện nhanh hơn.

Vào khoa cấp cứu thì thần trí Thẩm Hàm đã mơ màng. Dương Lạc ôm anh, cởi khăn quàng và áo khoác cho anh. Trong đây bất điều hoà, nếu toát mồ hôi thì ra ngoài sẽ cảm lạnh mất. Sau khi khám xét cẩn thận, bác sĩ bỏ dụng cụ trong tay xuống: “Viêm tai giữa cấp tính. Bệnh nhân sẽ lên cơn sốt, tiêm và uống ít thuốc là được rồi.” Ông kê đơn thuốc đưa cho Dương Lạc, “Hôm nay tiêm hai mũi, một mũi chống viêm, một mũi hạ sốt. Tôi kê đơn thuốc ở đây, cậu mua về đây rồi tôi sẽ hướng dẫn cách chăm sóc.” Dương Lạc cảm ơn ông, đang định đứng dậy thì chợt cảm thấy Thẩm Hàm ở bên cạnh khẽ khàng kéo tay áo cậu.

“Dùng tiêm.”

Dương Lạc ôm anh vào lòng: “Không sao đâu thầy, tiêm vào tai sẽ khoẻ lại thôi.” Cậu để Thẩm Hàm ôm lấy áo khoác, rồi một mình cầm ví ra ngoài.

Bác sĩ làm cấp cứu đã lâu, từng gặp nhiều cảnh đời; thấy họ như thế cũng chẳng nói nhiều, chỉ vùi đầu đọc báo. lát sau Dương Lạc mang thuốc tiêm, thuốc uống quay về. Bác sĩ đều đều nói cho cậu: Uống khi nào, mỗi ngày mấy lần, mỗi lần mấy viên. Nói xong, ngoái đầu nhìn Thẩm Hàm bảo: “Được rồi, qua đây tiêm đi.”

Thẩm Hàm chân chừ một chốc, không động dậy.

“Xin lỗi, mắt của anh ấy không tốt ạ.” Dương Lạc vừa nói vừa đi qua, đỡ Thẩm Hàm ngồi vào ghế cao chuyên dùng để tiêm.

Bác sĩ nhìn Thẩm Hàm mấy giây, buông tiếng thở dài. Một thanh niên có ngoại hình ưa nhìn đến thế, đúng là đáng tiếc.

Thẩm Hàm cúi thất lưng, kéo quần bên phải xuống. Dương Lạc ngoảnh đi, mặt dần đỏ lên. Cầm thú, lúc này rồi mà mày còn nghĩ linh tinh. Lòng cậu giận dữ tự mắng mình một câu.

Lọ thuốc tiêm *pạch* một tiếng mở ra. Thẩm Hàm nhảy cảm nghiêng người sang bên. Dương Lạc cầm tay anh: “Vẫn chưa được, chờ thêm lát nữa.”

Chờ đến khi bông cầu tắm còn kê lên da, Dương Lạc cảm thấy cơ thể Thẩm Hàm căng cứng hẳn.

“Thả lỏng nào, nếu không sẽ đau hơn đó.” Bác sĩ giơ kim nói, sau đó thừa lúc anh đang thả lỏng nhanh chóng đâm vào. Cơ thể Thẩm Hàm run lên rõ rệt, anh cắn môi, nắm chặt tay Dương Lạc.

Đầu kim rút ra, còn chưa kịp thở thì bác sĩ đã cầm một ống tiêm khác: “Tiêm nốt mũi này là xong rồi.” Ông lau bông cầu, lại đâm vào tiếp.

“Xong rồi.” Bác sĩ rút đầu kim ra. Thẩm Hàm miễn cưỡng giơ tay chỉnh lại quần áo, nói với Dương Lạc, “Chúng ta ra ngoài đi.”

“Không ngồi thêm ạ?” Dương Lạc nhìn dáng vẻ gần như kiệt sức của anh, “Ra ngoài trước đã.” Thẩm Hàm lắc đầu, kiên nhẫn.

Dương Lạc bế anh xuống khỏi băng ghế, mặc áo khoác vào cho anh, đoạn nói cảm ơn và chào tạm biệt bác sĩ. Rõ ràng Thẩm Hàm vẫn còn hơi đau, tập tễnh bước về phía trước. Đi một đoạn ngắn, Dương Lạc ngồi xuống hàng ghế nhựa kê sát tường, sau đó kéo Thẩm Hàm ngồi lên chân mình.

“Còn đau không ạ?” Cậu nhẹ giọng hỏi anh.

“Tất nhiên là đau rồi. Em thử để họ tiêm hai mũi xem.” Thẩm Hàm đã đỡ hơn rồi, tính khí trẻ con trời dậy, cau mày tức giận trách móc.

Dương Lạc bật cười, biết trong lòng anh chắc chắn hận mình và bác sĩ kia chết đi được. Cơ mà cũng chẳng có gì không tốt, cậu cầm khăn giấy thấm mồ hôi trên trán Thẩm Hàm. Chỉ ít anh nói được thế này, trông cũng có tinh thần hơn rồi.

Bấy giờ Thẩm Hàm mới hoàn toàn trấn tĩnh, lặng lẽ ngồi yên. Lát sau, anh ngẩng đầu lên: “Chúng ta về nhà đi. Tôi thấy đỡ hơn nhiều rồi.”

Thật ra lúc về còn khó hơn khi đến. Tại Thẩm Hàm không đau nữa, lại bị giày vò đến hơn nửa đêm, đúng là chặt vật khôn tả. Vùi đầu trước ngực Dương Lạc, gật gù như gà mổ thóc, có thể ngủ gật bất cứ lúc nào. Dương Lạc cứ sợ anh rơi xuống, một tay lái xe, một tay vòng qua thắt lưng anh. Miệng còn không ngừng bắt chuyện với anh, thấy anh không lên tiếng thì gọi anh dậy. Mãi đến khi về nhà, cũng phải để anh uống thuốc xong mới cho lên giường.

Thẩm Hàm giận dữ bực mình trong chăn. Trong đầu anh nặng trĩu, nhưng cơn ngái ngủ đã bị cái người cảm râm không ngừng trước mặt xua tan cả rồi. Dương Lạc sờ trán anh lạ lùng: “Hết sốt rồi mà? Sao thấy không ngủ?” Thẩm Hàm cuộn chăn lăn sang bên cạnh, “Tại em cứ ầm ĩ chứ sao.”

Dương Lạc phì cười, nhìn người trước mặt không thèm để ý đến mình nữa, thế mà cũng giận cho được.

“Thầy ngủ đi, em ở bên ngoài. Khó chịu thì cứ gọi em.” Vỗ về anh, Dương Lạc tắt đèn, rồi đi ra ngoài.

26. Chương 26: Loại Chuyện Vẹn Cả Đôi Đường, Nào Có Đến Dễ Thế

Chuyển ngữ: Red de Ed

Dương Lạc vốn chỉ định chớp mắt một lát trên bàn ăn, không ngờ thế mà ngủ say luôn. Tỉnh dậy nghe thấy loáng thoáng tiếng động trong phòng Thẩm Hàm. Cậu đi vào, bật đèn lên.

Thẩm Hàm đã lăn đến sát mép giường, hơn nửa tấm chăn rơi ra ngoài.

Dương Lạc cười, đi lên giúp anh đắp kín chăn, rồi ôm anh nằm dịch vào một ít. Bỗng nhiên, Thẩm Hàm kéo tay cậu: “Gia Thiên, Gia Thiên...”

Dương Lạc cúi đầu xuống, bấy giờ mới phát hiện trên mặt anh đầy nước mắt.

Không hề cử động, lẳng lặng mặc cậu lôi kéo, Thẩm Hàm vẫn luôn nghẹn ngào rất khế, nắm chặt bàn tay cậu.

Sau cùng, Dương Lạc vẫn đưa tay ôm lấy anh, vỗ vai anh như đang dỗ dành một đứa nhóc. Thẩm Hàm dần bình tĩnh lại, rơi vào giấc ngủ.

Dương Lạc để anh nằm lại gối, dặm lại góc chăn cho anh, sau đó đưa ngón trở ra, cốc nhẹ lên trán anh.

Ngu ngốc.

Lòng cậu thầm nói.

Buổi sáng, Thẩm Hàm xoa mắt ra khỏi phòng ngủ.

“Dì không ở đây à?” Anh hỏi.

Dương Lạc bưng cháo yến mạch đã nấu xong lên bàn, đoạn nói: “Dì gọi điện đến bảo trong nhà có việc, vừa hay có em chăm sóc thầy. Thế là không đến nữa. Thầy mau đánh răng đi, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi.”

Chờ Thắm Hàm rửa mặt chải đầu xong, ngồi vào bàn ăn, Dương Lạc mới múc cháo trong nồi ra, bày trước mặt anh.

“Hôm qua em ngủ kiểu gì?” Thắm Hàm cầm thìa trong tay, quan tâm hỏi cậu.

“Nằm ra bàn là ngủ thôi ạ. Thầy nặng như thế, em lái xe đèo thầy tới lui, mệt chết đi được.”

Thắm Hàm cầm đầu ăn cháo, hàm hồ phản bác: “Thanh niên trai tráng mà thể lực yếu ớt, toàn dựa hết lên người tôi còn gì.”

Nom anh hồi phục đáng vẻ thường ngày, Dương Lạc yên tâm: “Thầy đừng nói chuyện. Chốc nữa còn phải uống thuốc.”

Ăn cơm xong, Dương Lạc dọn nồi và bát vào bếp, ngâm trong nước. Đang định cầm ly rót nước cho Thắm Hàm uống thuốc thì chợt nghe thấy điện thoại trong phòng khách đổ chuông.

“Không sao, em cứ làm đi.” Thắm Hàm nói to ở bên ngoài, tự mình cầm ống nghe lên, “Xin chào, ai đấy ạ?”

“Thắm Hàm à? Cô là Lý Mai.”

Bàn tay cầm ống nghe thoáng siết chặt, Thắm Hàm gắng hạ thấp giọng: “Cháu đây. Có việc gì không?”

“Gia Thiên, chắc hẳn hôm qua có đi tìm cháu.” Lý Mai dừng lại giây lát, “Cô chỉ muốn nói, cảm ơn cháu.”

Bấy giờ Dương Lạc đi ra, đặt ly nước và thuốc phải uống ở bên cạnh anh.

Thắm Hàm không kìm nén được thanh âm run rẩy: “Sau này có cần gì, cứ để cháu gọi cho cô là được.”

“Cô biết rồi.” Lý Mai nghe ra ý trong lời anh, “Làm phiền cháu suốt thật ngại quá.”

“Vây thôi. Cháu cúp máy đây.” Thắm Hàm không đợi bà trả lời đã bỏ ống nghe xuống.

Trong phòng trở nên im ắng.

Vẫn là Dương Lạc lên tiếng trước: “Thầy uống thuốc đi ạ. Không thì nước sẽ nguội mất.” Giọng cậu từ tốn, sau cùng bổ sung một câu, “Nếu có chuyện không tiện, thầy có thể bảo em ra ngoài mà.”

Thắm Hàm cầm thuốc cho vào miệng, kẻ dó đổ vào một hộp nước lớn, bị sặc suýt nữa thì ho khan.

“Thầy làm gì thế?” Dương Lạc giật lấy ly nước đang run rẩy trong tay anh, nặng nề đặt lên bàn.

Cả hai đều không lên tiếng.

Lát sau, Thẩm Hàm thử chạm vào cậu để thăm dò: “Xin lỗi em.” Anh cúi đầu, “Xin lỗi em. Tại tôi không tốt. Không không nên thất thường như thế...” Nói xong chữ cuối cùng, giọng nói đã mang theo ghen ngào.

Dương Lạc cúi xuống, ôm lấy vai anh: “Nếu thầy có chuyện không thể nói với em, cũng không cần phải tự hành hạ mình.” Cậu rút tay lại, “Em rất sợ thầy sẽ tự làm tổn thương mình.”

Thẩm Hàm tựa lên người cậu, bật khóc thành tiếng, nói một cách ngắt quãng: “Là mẹ của Lý Gia Thiên.”

“Tại sao không chịu tha cho tôi?”

“Tại sao, tại sao không thể thích Lý Gia Thiên?”

Anh khóc thảm thiết, không ngừng hỏi đi hỏi lại, khóc đến nỗi ngay cả hít thở cũng không thông.

“Thầy đủ chưa hả!” Nhìn dáng vẻ đau khổ và tuyệt vọng của anh, rốt cuộc Dương Lạc không nhịn nổi nữa, gắt to với anh, “Thích Lý Gia Thiên có là gì, em còn thích thầy đây này. Đôi bên tình nguyện, có gì mà không thể chứ.”

Thẩm Hàm bị cậu quát cho sững sờ, nước mắt vẫn còn nhảy xuống, nhưng người lại ngồi ngơ ngẩn, cũng chẳng biết phải lau đi.

Hay lắm, bị dọa sợ rồi. Dương Lạc thở dài trong lòng, lại ôm anh lần nữa, nhẹ giọng nói bên tai anh: “Thầy không cần phải nghĩ nhiều thế. Nên làm sao thì cứ làm. Ai cũng muốn nghe theo trái tim mình cả, loại chuyện vụn vặt đôi đường, nào có đến dễ thế.”

“Người khác có nói gì cũng vô ích. Chỉ cần tự thầy cảm thấy tốt, thì mới là tốt thực sự.”

Cậu rút khăn giấy ra đưa cho Thẩm Hàm. Sau đó, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường: “Không còn sớm nữa, em ra ngoài mua thức ăn đây, dì bảo nấu mì ăn là được rồi. Em thấy, vẫn nên mua đồ nấu sẵn về thì hơn. Thầy thấy được không?”

Thẩm Hàm ngoan ngoãn gật đầu, một câu phản đối cũng không có.

Dương Lạc biết hiệu quả ban nãy vẫn chưa hết, khẽ mỉm cười. Thế cũng tốt, cứ để anh ở một mình đi. Cậu vừa nghĩ vừa đứng lên: “Vậy em ra ngoài đây.”

Đóng cửa xong, Dương Lạc dựa vào tường, hít sâu một hơi.

Đấy chắc chắn là màn tỏ tình tệ hại nhất. Cậu cười tự giễu, khung cảnh, âm lượng, giọng điệu, chẳng cái nào ổn hết.

Nhưng mà, có lẽ trong lòng Thẩm Hàm sẽ dễ chịu hơn. Chỉ ít để anh xả hết ra, sau đó, còn thành công đời sự chú ý của anh.

Dương Lạc ngẩng đầu nhìn tường. Vậy nhưng, tình cảm của mày phải làm sao đây?

Cậu nhắm mắt lại, cảm thấy đầu mũi bắt đầu cay cay.

Thôi. Cậu lắc đầu, tổng kết những suy nghĩ tự trách bản thân, lấy lại tinh thần. Cứ cân nhắc chuyện bữa trưa trước đã, còn lẽ mề nữa thì chết đói thật chứ đùa. Mình thì không sao, nhưng Thẩm Hàm còn đang ốm.

Dương Lạc sai bước, nhanh chóng chạy xuống lầu.

27. Chương 27: Cũng Không Biết Ai Nhặt Được Món Hời Này Nữa

Chuyển ngữ: Red de Ed

Cuối cùng ấn một cái lên lưng Nhan Thanh: “Được rồi, anh dậy đi, nằm thẳng ra cho em.” Thẩm Hàm vừa nói, vừa tiện thể ngồi nghỉ trên giường. Nhan Thanh vẫn nằm sấp như cũ, miệng cũng lười hé, trên người nhưng nhúc, vẫn chưa hồi thần lại.

Thẩm Hàm khẽ khàng cười anh: “Lâu quá anh không vận động chút gì. Mới thể mà đã tê thảm vậy rồi.”

“Đâu có.” Nhan Thanh nhồm dậy, “Tại chú càng ngày càng chả biết khống chế sức mình đấy chứ.” Anh bóp vai, “Đau chết anh rồi.”

Thẩm Hàm nhắc tay lên cho anh: “Anh còn nói à. Xem sau này em có làm cho anh nữa không? Năm ấy em học mát-xa, lúc ra nghề thầy giáo còn khuyên em ở lại chỗ thầy đó.”

Nhan Thanh đẩy “móng vuốt” của anh về: “Vâng, chú là giỏi nhất. Nhưng bây giờ chỉ làm cho mỗi mình anh, mỗi đợt cách nhau lại dài, xuống tay cũng chả biết nặng nhẹ nữa.”

Thẩm Hàm cười trộm. Đúng là anh không quen tay nữa rồi, vả lại, xuống tay cũng chẳng lưu tình. Bởi vì,

cứ nghĩ đến dáng vẻ nghiêng răng chịu đựng của Nhanh Thanh là anh lại thấy vui.

Hiếm khi có thể giãy vò anh ấy như thế.

Ngoài miệng thì vẫn nói: “Đừng kêu ca nữa. Sau này em luyện thêm là được rồi.”

Nhanh Thanh bĩu môi, thể chẳng phải là luyện trên người anh à, luyện xong rồi cũng không biết ai nhặt được món hời này nữa. Anh lại nằm xuống, hai người cứ thế lẳng lặng trên giường.

“Lý Gia Thiên lại gọi đến nữa.” Thẩm Hàm nhẹ giọng nói.

“Ồ.” Nhanh Thanh ngồi dậy, “Cậu ta nói gì?”

“Anh ta hỏi em thời gian đi viện điều trị.”

Nhanh Thanh nhìn anh chăm chăm: “Chú nói với cậu ta rồi à?”

Thẩm Hàm ngoảnh đi: “Em nói được gì chứ. Vốn dĩ...”

Vốn dĩ nào có chuyện đó. Mất, từ lâu đã từ bỏ rồi.

Nhìn thần sắc anh ủ ê, Nhanh Thanh thử hỏi: “Muốn nói thật không? Hay là kể lại tường tận nhé?”

Thẩm Hàm lắc đầu: “Anh ta không chịu nổi đâu.”

“Nhanh Thanh, anh có biết Lý Gia Thiên sợ nhất là gì không?”

“Anh ta sợ nhất là mẹ mình già đi quá nhanh.”

“Anh ta không lo về tuổi của bà ấy, cũng chẳng lo mình có thể cho mẹ cuộc sống thoải mái hay không. Anh ta sợ rằng lời hứa thực hiện quá trễ. Có một số thứ chỉ lúc còn trẻ mới hưởng thụ được. Anh ta không muốn để mẹ nhìn mình và rồi nhớ đến những chuyện của nửa đời người, chắc chắn sẽ làm tâm trạng và niềm vui vơi đi.”

“Người bình thường không nghĩ tới điều này, cũng sẽ không để tâm đến.”

“Anh ta thì khác. Khi anh ta nghĩ về tương lai, thì mẹ sẽ mãi mãi đứng thứ nhất. Đối với anh ta, bất cứ ai cũng không thay thế được mẹ mình.”

“Thế nên.” Thẩm Hàm dừng lại giây lát, “Thế nên, em không làm được.”

“Nhan Thanh, em không làm được...”

Không huỷ hoại được thứ tình cảm gần như là tín ngưỡng đó, không huỷ hoại được trụ cột hạnh phúc quan trọng nhất của anh ấy. Không làm được.

Nhan Thanh gạt tóc mái của anh ra. May thật, không khóc.

Lần đầu tiên anh gặp Thẩm Hàm, là ở trung tâm mát-xa của người khiếm thị. Ba anh gọi đến đến, nói rằng con trai chú Thẩm cãi nhau với người nhà, mắt lại không nhìn được nữa, bảo anh qua giúp.

Lúc đi, thầy giáo đang hướng dẫn mấy học viên, mọi người trêu nhau qua lại, bầu không khí cũng coi như sôi nổi. Nhan Thanh nhìn người ở tít trong góc, chẳng nói chuyện với ai, đang tập luyện tới nỗi mồ hôi đầy người mấy lần, sau đó hỏi, có phải Thẩm Hàm ở đây không.

Thầy giáo đứng lên, chỉ vào bên trong gọi: “Tiểu Hàm ơi, có người tìm trò này.”

Nhan Thanh nhìn người đó từ từ ngoái đầu lại phía này, trên mặt hiện lên biểu cảm chẳng rõ là vui mừng hay e ngại nữa.

Anh đi qua: “Chào cậu. Tôi là con trai ông Nhan Thiên Tùng, ba bảo tôi đến thăm cậu một chút.”

Mái đầu đang ngược lên của Thẩm Hàm thoáng rũ xuống, sau đó cười với anh, hết sức khách sáo nói: “Làm mọi người phiền lòng rồi.”

Trò chuyện vài ba câu, chờ Thẩm Hàm học xong, anh khẳng khẳng đòi đến thăm chỗ ở tạm thời của Thẩm Hàm. Thẩm Hàm không từ chối được, đành phải dẫn anh đi.

Không ngờ nhà cửa chẳng hề hẻo lánh. Chỉ là một căn phòng đơn, ngoài mấy chiếc vali thì món đồ duy nhất sử dụng được là một chiếc giường lưới thép. Trên chiếc giường chật hẹp, dựa vào một bên tường xếp đầy sách công trình cơ học. Bánh mì chưa ăn xong gói lại để đó, có vài con kiến bò ngoài bao bì. Canh để qua đêm trong nồi, anh hỏi có muốn đồ đi hay không, Thẩm Hàm đỏ mặt, nói rằng bỏ cơm thừa buổi tối vào trong, hâm nóng lên là ăn được. Trong lòng Nhan Thanh chua chát, không lên tiếng nữa.

Tiếp xúc vài lên, dần dần có thể nói chuyện thoải mái với nhau. Anh mới phát hiện kiến thức chuyên ngành của Thẩm Hàm vô cùng tốt, hoàn toàn không như những gì ba kể, thành tích học tập quá bất ngờ nên bị người nhà đoạn tuyệt quan hệ. Nhan Thanh không thích tự tiện xen vào chuyện của người khác, tuy nhiều bạn bè nhưng trong tiềm thức cũng chẳng muốn dấy vào nhiều quá, thế nên trước nay toàn là người khác bám lấy anh. Bây giờ gặp được Thẩm Hàm, rõ ràng đã đến đường cùng, cực khổ hết mức, nhưng bản thân vẫn muốn cậy mạnh, chuyện gì cũng giữ trong lòng, còn lúc nào cũng ra vẻ bình tĩnh, chịu đựng hết tất cả. Ban đầu Nhan Thanh chỉ ở bên cạnh lo lắng, lo đến nỗi xoay vòng vòng quanh Thẩm Hàm hết sức mắt

phong độ, thậm chí còn bị chọc giận mà giương vuốt làm động tác muốn bóp cổ anh. Ngặt nỗi Thẩm Hàm không nhìn thấy, đôi lúc cảm thấy trên mặt có gió thoảng qua, cũng chỉ hỏi bằng quơ một câu: “Nhan Thanh, anh xem giữa đông sao lại có muỗi vo ve bên tai em nhỉ?”

Học chừng một tháng thì Thẩm Hàm bắt đầu làm việc ở trung tâm mát-xa, bên cạnh đó vẫn đi theo thầy giáo học tiếp, hết sức vất vả. Có ngày Nhan Thanh thừa dịp anh không có nhà, dọn dẹp nhà cửa giúp, kết quả hai ba giờ chiều anh về, trên tay quần băng dày cộp. Nói là bắt cần bị bỏng nước sôi. Nhan Thanh bị dọa sợ, cầm cánh tay quần băng kín bưng của anh, sờ sờ tới lui. Khó khăn lắm mới yên tâm được, kéo anh ra ngoài ăn cơm bồi bổ cơ thể. Thẩm Hàm cứ luôn miệng nói không sao, cũng chẳng kêu đau. Ăn xong, trên đường về nhà, Thẩm Hàm bảo anh vào buồng điện thoại công cộng gọi hộ mình một cuộc, mấy con số đầu là ở tỉnh khác.

Sau khi kết nối, mình đứng cạnh chờ Thẩm Hàm. Cũng chẳng nói được ngắn ngủi mấy phút, Thẩm Hàm đã dập máy. Vừa định đỡ anh, đã thấy anh ngoái đầu lại, trên mặt toàn là nước mắt.

“Gia Thiên, Gia Thiên đi rồi.”

Đây là lần đầu tiên Nhan Thanh nghe thấy cái tên Lý Gia Thiên. Cũng kể từ lần ấy, về sau mỗi khi nghe được, đều không phải chuyện gì tốt lành.

Nhan Thanh thở dài, vẫn nên đổi đề tài thì hơn.

Ngĩ ngợi, bỗng nhiên bật cười: “Cậu học sinh kia của chú vẫn hay đến đây à?”

Thẩm Hàm sưng người giấy lát: “Ừ, em ấy thường đến đây hỏi bài.”

Nhan Thanh tiến tới ngó mặt anh. Quả nhiên, mặt đỏ rồi.

“Không phải lần trước chú bảo, khi chú bị ốm cậu ấy đã thổ lộ với chú à?” Tiếp tục cố gắng.

“Em chả bảo đấy là nói bừa còn gì. Lúc ấy em ốm, biết đâu lại nghe nhầm. Với cả, em, em cũng không...” Thẩm Hàm ngồi thẳng lưng lên đáp, vành tai cũng đỏ hết lên, nói đến chữ cuối thì âm thanh cũng không rõ nữa.

Nhan Thanh cười một cách ranh ma: “VẬY, lúc nào chú cũng mát-xa cho cậu ấy xem. Học ngành này của anh em mình, sinh viên chính quy nào mà chả phải đổ máu chảy mồ hôi. Với cả...”

Lời còn chưa dứt, Thẩm Hàm đã giật nảy lên: “Còn lâu em mới làm. Em là thầy của em ấy, em...” Anh dừng lại, ngay bản thân mình cũng chẳng nghĩ được nguyên nhân.

“Sao lại không thể chứ?” Nhan Thanh giả giọng nghiêm túc hỏi.

Thẩm Hàm “há mỗ”, đúng vậy, sao lại không thể chứ?

Mày là thầy giáo, em ấy là học sinh; mày rảnh như thế, em ấy lại bận muốn chết.

Quan hệ giữa cả hai rất thân thiết; có lúc, còn thoải mái hơn cả anh với Nhan Thanh, tiếp xúc thân thể, có lẽ cũng rất nhiều.

Anh nhớ đến cảm giác được Dương Lạc ôm vào lòng khi bị ốm...

Nhan Thanh lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn gương mặt anh ngày càng đỏ, nhưng vẫn chẳng nặn được một câu.

Nếu trong lòng chú thật không rung động, thì có gì sẽ lãng tránh chứ?

Ngu ngốc.

28. Chương 28: Bất Kể Lối Sống Ra Sao, Chỉ Cần Không Gây Tồn Hại Thì Điều Có Thể Chọn Lựa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Red de Ed

Dương Lạc xách bánh bao sụp đi về phía nhà Thẩm Hàm. Từ ngày Thẩm Hàm mất kiểm soát trước mặt mình, cứ gặp cậu là lại thấy ngại. Dương Lạc muốn đối tốt với anh hơn nữa, nhưng vừa nghĩ đến Lý Gia Thiên là trong lòng lại như bị bóp nghẹt; vậy nên hành xử cũng chẳng được thân mật như ban đầu nữa.

Nhìn bánh bao sụp trong tay, càng như đang dỗ trẻ con, lại còn dùng loại thủ đoạn cấp thấp nhất là đồ ăn nữa chứ. Bỗng nhiên Dương Lạc nhớ lại, trước đây mình từng phàn nàn với Thẩm Hàm, nói trong lớp có người cúp học một phần ba số tiết, không được tham gia thi, nhờ mình xin giáo sư châm chước giùm. Một hai lần còn được, nhiều lần lại thành ra đáng ghét. Thẩm Hàm nghe xong, đề nghị hết sức nghiêm túc: “Em có thể bảo, lần sau phải thu tiền hoa hồng mới được.” Cậu nghĩ, nói thế thì hầu như ai cũng cho là đùa thôi. Thẩm Hàm lắc đầu: “Không đâu. Mấy đứa kiểu gì chả mời em ăn cơm. Vậy không phải là em huê rồi à...”

Dương Lạc bật cười thành tiếng, trên đường có mấy người ngoái lại nhìn cậu. Cậu chẳng buồn để ý, tiếp tục đi về phía trước. Món ăn trong tay, nếu để nguội rồi hấp lại thì hương vị sẽ không còn ngon nữa.

Đẩy cửa đi vào, dì đang bày sữa đậu nành đã hâm nóng lên bàn. Thẩm Hàm ngồi bên cạnh, nghe tiếng mở khoá thì ngẩng đầu lên cười hỏi: “Dương Lạc đấy à? Hôm nay sớm quá nhỉ.” Dương Lạc đưa bánh bao sụp cho dì, đoạn kéo ghế ra ngồi cạnh anh, “Đạo này thầy không thức đêm, trông sắc mặt khá hơn nhiều đấy ạ.”

Thẩm Hàm uống một hớp sữa đậu, lẩm bẩm: “Lần trước bị bệnh khổ như thế, tất nhiên phải đối xử tốt với bản thân hơn rồi.”

Đúng lúc ấy, dì xếp bánh bao ra đĩa rồi bưng ra. Thẩm Hàm khịt mũi: “Bánh bao hả đi? Con người được mùi thơm.” Dì tiện tay vỗ đầu anh “Thằng nhóc này, sao mà mũi thính như chó không biết. Bánh bao thì

sao nào, bình thường dì nấu bữa sáng cho mi ở nhà không ngon chắc?”

Nhớ đến cháo yền mạch chỉ cho một thìa mật ong, cùng với thịt gà hầm qua đêm, Thẩm Hàm im lặng. Dương Lạc cầm đũa gấp một chiếc bánh bao vào bát anh: “Thầy ăn đi ạ. Em mang đến muốn bỏ hơi tai luôn. Chờ chốc nữa thì nguội mất.”

Dì nhìn Dương Lạc, trợn to mắt, xoay người vào bếp mang kính lão ra, lại quan sát một cách cẩn thận, chợt lớn tiếng hỏi: “Con đi nhuộm tóc phải không?”

Dương Lạc còn tưởng chuyện gì, gạt đầu với bà: “Con đi cắt tóc với bạn, chờ nó tạo kiểu lâu quá nên con cũng nhuộm luôn.”

Bấy giờ dì mới yên tâm: “Dì bảo mà, năm xưa Lý Sấm Vương^[1] qua sông một đêm bạc đầu, sao con lại thành màu vàng cơ chứ?” Dương Lạc và Thẩm Hàm đồng loạt bật cười.

[1] Sấm Vương Lý Tự Thành là nhân vật nổi tiếng thời “Minh mạt Thanh sơ” trong lịch sử Trung Quốc, ông đã lãnh đạo cuộc khởi nghĩa lật đổ nhà Minh, lên ngôi hoàng đế, tự xưng là Đại Thuận hoàng đế và lập ra nhà Đại Thuận.

Ăn cơm xong, dì ra ngoài mua thức ăn. Dương Lạc lau bàn, chờ Thẩm Hàm mang bản thảo đã viết xong ra để mình đối chiếu giúp anh. Thẩm Hàm không nhúc nhích, hỏi cậu: “Em nhuộm tóc thành kiểu gì thế?”

Về mặt anh đầy tò mò, nhấp nhòm muốn sờ mó một phen.

Dương Lạc kéo tay anh qua đặt lên đầu mình: “Chỉ nhuộm mấy lọn thôi ạ. Màu nâu đồng, không vàng lắm. Em còn tưởng là bình thường không nhận ra chứ, mắt dì tinh quá.”

Thẩm Hàm vuốt từng chút từng chút, gần như đang vuốt ve con mèo ở quê, nhẹ nhàng nói: “Tiếc thật. Tôi không nhìn được.”

“Không nhìn được mới tốt, để thầy đỡ bảo em nhuộm tóc trông giống khỉ.”

Thẩm Hàm bật cười: “Đã có người nói thế với em chứ gì?” Lại hỏi, “Đây là lần đầu em nhuộm tóc à?”

“Không ạ. Hồi nghỉ hè lớp mười một em từng nhuộm rồi. Lúc khai giảng còn bị thầy giáo tìm để giáo dục, em lừa thầy ấy là em bị suy dinh dưỡng.”

“Thầy ấy tin không?”

“Còn lâu. Thầy ấy gọi một cuộc, bảo mẹ em đến luôn.”

Thẩm Hàm chợt dừng lại, tay anh từ trên đầu cậu trượt xuống: “Mẹ em, cô ấy bảo em sao?”

“Vừa nhuộm xong là em đã về nhà nói rồi.” Dương Lạc đổi sang chất giọng đầy ung dung, “Ba em cũng làm công trình, hồi học Đại học ông ấy chỉ đọc duy nhất một cuốn tiểu thuyết tên là ‘Truyện về Einstein’. Chỉ cần em không cụt tay gãy chân, thì em thế nào ông ấy cũng thấy bình thường. Mẹ em thì khác, thầy đoán xem bà ấy học ngành gì?”

Cậu cười: “Đại khái là Văn học, theo hướng chủ nghĩa nữ quyền. Sau khi tốt nghiệp thì ở lại khoa Văn học tiếng Trung. Bản thân bà ấy rất phản đối em làm như thế, có điều không nói thẳng ra. Thầy giáo gọi bà ấy đến, bà ấy nói trong điện thoại với người ta là, bản thân bà ấy cũng dạy Văn học tiếng Trung, ban đầu ở nhà trông thấy em thì đã muốn cầm kéo, cắt hết đồng tóc vàng của em rồi. Nhưng những đề khoá mà bà ấy nghiên cứu đều khá là thoáng, câu cửa miệng chính là, đừng tưởng theo xu thế mới là tốt, bất kể lối sống ra sao, chỉ cần không gây tổn hại thì đều có thể chọn lựa. Vậy nên, nếu như ngay cả màu tóc của con trai mà bà ấy cũng phải can thiệp, thì sẽ không thể cứng miệng ở trên bục giảng được nữa. Cuối cùng nói cho ông thầy kia đơ cả ra, cúp máy cái là phát tay cho em đi luôn.”

“Hay nhỉ.” Nom dáng vẻ thoáng ngẩn ngơ của Thẩm Hàm, cậu mỉm cười thỏa mãn.

Qua thêm một lát, Thẩm Hàm mới hồi thần, nói: “Mẹ em tốt thật đấy.”

“Với người ngoài thì tất nhiên bà ấy sẽ giúp em rồi.” Dương Lạc cố ý bảo, “Ở nhà cũng dữ nữa. Ba em, chú em ai cũng sợ bà ấy hết.”

Hai người nói thêm mấy câu, sau đó bắt đầu làm việc của mình.

Dương Lạc dễ dàng từ bản thảo đã rà soát xong theo thứ tự từng trang, lại nhìn Thẩm Hàm, thấy anh đang cau mày chẳng biết đang băn khoăn điều gì. Đưa tay qua, gạt tóc mái dài trước trán sang giúp anh.

Thầy ơi, thầy biết, tại sao em lại nói điều này với thầy chứ.

Em đã, không từ bỏ được nữa rồi.



29. Chương 29: Chúng Ta, Đã Thay Đổi Rồi

Chuyển ngữ: Red de Ed

“Phiếu để trong túi quần bên trái.” Dì vừa nói vừa kéo khoá lên, “Nhớ, là hai pound, bánh ngọt sô cô la.”

Thẩm Hàm tự mình cầm gậy: “Con biết rồi. Dì đã nói mấy lần rồi ý.”

Dì quấn khăn hai vòng trên cổ anh: “Hay là chờ dì làm xong rồi đi với mi nhé. Một mình mi đi, bị người khác va vào thì sao?”

“Dì ơi.” Thẩm Hàm dài giọng, “Dì cứ yên tâm. Họ còn lâu mới dám va vào con, dì của nhà con lợi hại lắm

mà!”

Dì cười đánh anh hai phát: “Được, được. Dì yên tâm. Đi mau đi, đừng để chốc nữa lại cuống hết cả lên.” Bấy giờ mới mở cửa cho anh ra ngoài.

Thẩm Hàm vừa xuống mấy bậc thang thì bất chợt nghe thấy dì ở đằng sau theo ra cùng: “Tiểu Hàm, tiền đã trả đủ rồi, trên phiếu cũng viết đó. Mi đừng quên nhé.”

Anh dở khóc dở cười, phát tay với người trên lầu: “Con biết rồi.” Sau đó xoay người tiếp tục đi xuống. Dì ở bên trên nhìn bóng lưng anh, cười một cách yên lòng.

Tiểu Hàm, đã vui vẻ hơn trước nhiều rồi. Tốt quá.

Lý Gia Thiên đỗ xe bên đường. Lần trước mẹ bảo bánh tart trứng ở hiệu bánh ngọt phố Đông kia ngon, hôm nay đi ngang qua, đúng lúc có thể mua một ít về cho bà.

Hiệu bánh ngọt có mặt tiền rất lớn, qua tấm kính thủy tinh có thể chiêm ngưỡng đủ loại bánh ngọt trong tủ trưng bày. Lý Gia Thiên nhìn từng chiếc từng chiếc, bánh tart dâu tây, bánh tart hoa quả, bánh phô mai, cheesecake, bánh sô cô la, bánh Mousse, chẳng cần xem nhãn mà trong lòng đã bật ra tên ngay. Hăng chợt dừng lại, mỉm cười tự giễu.

Không ngờ vẫn nhớ rõ ràng đến thế – món mà Thẩm Hàm thích.

Đi tới cửa, Lý Gia Thiên trợn mắt: Thẩm Hàm đang đứng trước quầy, cây gậy đặt ở một bên chân.

“Lấy bánh ngọt.” Thẩm Hàm vừa nói vừa đưa tờ phiếu qua. Nhân viên phục vụ nhìn phiếu, đẩy về, “Xin lỗi ngài. Chiếc bánh này ngài vẫn chưa thanh toán ạ.”

Thẩm Hàm ngỡ vực hỏi: “Sao lại thế, không phải trên đó ghi là đã thanh toán rồi à?”

“Vâng, đúng là thế ạ. Nhưng lúc ấy người đặt bánh gấp quá, cầm phiếu là đi luôn, vẫn chưa kịp trả tiền ạ.”

“Hay là ngài gọi điện cho người đó xem sao?”

Thẩm Hàm thoáng lưỡng lự, nhớ ra từ trước đến nay dì nhà mình làm việc vẫn luôn rất cẩn thận: “Không đâu. Lúc tôi đi bà ấy đã dặn kĩ tôi, bảo là đã trả tiền rồi.”

Cô gái kia liếc anh: “Ngài cứ đợi điện thoại đi ạ.” Dứt lời đẩy điện thoại đến cạnh anh.

“Có thể phiền cô bấm số giúp tôi không?” Thẩm Hàm cũng không giận, lễ độ hỏi cô.

Khách khứa trong tiệm bắt đầu đánh mắt sang đây, không biết tại sao chàng trai ưa nhìn này lại bị mắc kẹt ở đó.

Cô phục vụ bị nhiều ánh mắt nhìn vào như thế, tỏ ra hơi ngại: “Ngài đọc đi ạ.”

Thẩm Hàm đọc ra một dãy số hết sức trôi chảy: “Xin hãy bật loa ngoài đi. Như thế mọi người đều được nghe rõ.” Cô gái bĩu môi, vẫn làm theo lời anh nói.

Điện thoại đổ chuông mấy hồi thì được tiếp: “A lô, ai đấy?”

“Dì ơi, con đây. Hiệu bánh họ bảo dì chưa trả tiền đã vội vàng cầm phiếu đi rồi, có phải vậy không dì?”

“Họ nói thế sao? Thiệt tình, sao dì lại chưa trả tiền được chứ? Tiền giấy một trăm tệ, dì đưa cho người ta, người ta còn giơ lên ánh đèn để nhìn nữa mà, sau đó tìm ba mươi tệ trả lại dì. Tiểu Hàm, có phải họ thấy mi không nhìn được nên làm khó mi không? Bảo họ chờ đó, dì dọn dẹp một lát rồi qua ngay.”

“Không cần đâu dì.” Trên mặt Thẩm Hàm hiện lên nụ cười, “Chúng con chỉ muốn xác nhận lại thôi. Không sao ạ, lát nữa con về. Con cúp trước đây, chào dì.”

Anh để điện thoại xuống, ngẩng đầu: “Dì nhà tôi đi chợ mua thức ăn, người khác thói thừa mấy hào cũng phải trả lại. Tôi nghĩ, chắc chắn dì đã đưa tiền cho cô rồi.”

“Sao anh lại như thế? Bà ấy nói gì thì là thế sao? Làm sao tôi biết hai người không thông đồng nhau để lừa tôi chứ?” Đùa hả, nếu quả thật không phải họ, thì chẳng phải khoản tiền bị thiếu hụt kia sẽ rơi lên đầu mình hay sao.

Thẩm Hàm nghiêm mặt hướng về phía cô: “Trên tờ phiếu này có phải viết là đã thanh toán tiền hay không?”

“Phải, nhưng mà...”

Thẩm Hàm ngắt lời cô: “Cô chờ tôi nói hết đã.”

“Đây vốn là việc tiền trao cháo múc, bây giờ cô nói chuyện này với tôi, chắc chắn là sai quy tắc trong tiệm các cô. Rốt cuộc các cô nhận phiếu, hay là chỉ nghe lời từ một phía các cô thôi đây?”

Cô gái “há mồm”, có vẻ vẫn chưa chịu từ bỏ.

Bấy giờ giám đốc đã nghe thấy người khác báo lại, từ trong phòng đi ra: “Xin lỗi ngài. Chúng tôi sẽ lấy bánh ra ngay.” Anh ta chỉ vào cô gái đứng quỳ, “Còn không mau nói xin lỗi. Rõ ràng tại mình không làm xong việc, bây giờ lại đổ cho khách hàng, người ta không khiếu nại cô là may rồi đấy...”

Lý Gia Thiên lẳng lặng nhìn Thẩm Hàm. Nhìn anh nói không sao với cô phục vụ đang đổ mặt xin lỗi mình, nhìn anh cầm bánh ngọt lơ đãng toát lên vui vẻ và phần chần.

Ban này còn nghĩ là phải đi qua, xem ra không cần nữa rồi. Hắn xoay người, bước ra ngoài.

Tiểu Hàm trưởng thành rồi.

Ở nơi không có mình, từ từ trưởng thành.

Lý Gia Thiên nhìn nền trời u ám trên đầu, chẳng hiểu sao trong lòng tràn đầy hụt hẫng.

Chúng ta, đã thay đổi rồi.

Thẩm Hàm đi theo con đường lúc tới để về nhà, cẩn thận điều chỉnh phạm vi đứng dựa của cánh tay.

Nếu để kem dính lên nắp hộp thì sẽ xấu lắm. Anh nghĩ, ngay cả chân cũng không dám bước rộng quá.

Đi qua khúc quanh cuối cùng, cách khu chung cư nhà mình không xa. Thẩm Hàm cố gắng giữ cho bước chân bình tĩnh, nhưng trái tim đã nhảy xốn xang từ lâu.

“Thầy ơi.” Đằng trước truyền tới giọng của Dương Lạc, kể đó, cây gậy trong tay bị đoạt đi, cánh tay cũng được đỡ lấy.

“Sao em cũng đến đây?”

“Di bảo sợ thầy chịu thiệt, nhờ em đến xem thế nào.” Dương Lạc nhìn hộp bánh ngọt trong tay anh, “Cơ mà, xem ra thắng lợi khá hoàn rồi.”

Thẩm Hàm thoáng đỏ mặt: “Tôi chỉ nói rõ phải trái với người ta thôi.”

“Ồ, thế mà em còn tưởng thầy đi khiếu nại chứ?” Dương Lạc hơi ngạc nhiên.

“Còn lâu.” Thẩm Hàm thấp giọng, “Tôi vốn đâu có nghĩ đến.” Anh tiếc nuối thở dài, “Sao lúc đấy tôi lại không nghĩ ra nhỉ?”

Dương Lạc nhìn anh nghiêm túc như thế, mỉm cười, sau đó nói: “Cảm ơn thầy.”

Thẩm Hàm không lên tiếng, đi thêm mấy bước nữa, mới ngẩng đầu lên: “Sinh nhật vui vẻ.”

Dương Lạc, sinh nhật vui vẻ nhé.

30. Chương 30: Nếu Thầy Đi Bán Hạt Dẻ Thật, Em Sẽ Bán Khoai Lang Nướng Ở Ngay Đối Diện Với Thầy

Chuyển ngữ: Red de Ed

Từ sau khi mất mát đi ánh sáng, đa phần quần áo của Thẩm Hàm đều nhờ Nhan Thanh mua. Về sau Nhan Thanh càng ngày càng bận, trách nhiệm nặng nề này đành rơi trên người dì. Cháu trai dì vừa tròn sáu tuổi, ở chung với bà nội, quần áo các thứ cũng do bà đảm trách. Dì thường hay đưa cháu dạo quanh cửa hàng thời trang trẻ em rất lâu, sau đó thở dài Thẩm Hàm sinh không đúng thời, quần áo đẹp như thế đều không mặc được.

Ban đầu Thẩm Hàm cũng thấy bình thường, bộ nào vừa thì mặc thôi. Nhan Thanh sang chơi, trông thấy chỉ cười trộm, lại chọn một ít quần áo khác, nói là để anh mặc lúc lên lớp, đồ dì mua thì giữ lại mặc ở nhà.

Có điều thời gian Thẩm Hàm ra ngoài càng ít, anh lại càng không muốn làm phiền người khác vì mấy việc này nữa. Một bộ đồ mặc trong hai ba năm cũng là chuyện thường.

Vì thế, mùa đông năm nay, thấy Thẩm Hàm lại lấy chiếc áo khoác phong phanh của mấy năm trước ra mặc, bên trong còn phải nhồi thêm hai chiếc áo len dày, rốt cuộc Dương Lạc không nhịn nổi nữa, kéo anh ra ngoài mua quần áo.

Sợ cuối tuần đông người nên Dương Lạc cố ý chọn ra ngoài vào thứ hai. Rất lâu rồi Thẩm Hàm chưa đi tới khu trung tâm sầm uất của thành phố, ngoan ngoãn đi cạnh cậu, bảo gì nghe nấy. Dương Lạc đã tự nhủ xong mấy cửa hiệu thích hợp, trực tiếp dẫn anh dạo qua từng chỗ.

Tuy cả hai đi chung, nhưng người thực lòng để tâm đến quần áo lại chỉ có mình Dương Lạc. Thỉnh thoảng trên đường có xe đẩy bán khoai lang nướng, hoặc hạt dẻ rang đường đi qua, thì ngay lập tức sẽ thu hút toàn bộ sự chú ý của Thẩm Hàm. Có điều anh vẫn gặt đầu hết sức phối hợp với những bộ quần áo được Dương Lạc miêu tả lại kiểu dáng, chỉ là lúc xe đẩy đi ngang qua bên người, không kịp nhìn được ngoái đầu theo hướng mùi thơm tỏa tới.

Đi chừng hai ba cửa hiệu, cuối cùng Dương Lạc chọn được một bộ đồ lông vũ màu xanh da trời, kéo khoá thẳng lên sẽ thấy cổ áo rất cao, xung quanh mũ còn đính thêm một vòng lông tơ màu trắng.

“Thầy cởi áo khoác ra thử xem.”

Thẩm Hàm cởi áo ra, sau đó mặc chiếc áo mà Dương Lạc đưa tới.

“Hợp lắm ạ. Màu da và khí chất phối hợp với nhau rất hoàn hảo.” Cô nhân viên bán hàng bên cạnh cười nói.

Thẩm Hàm thoáng đỏ mặt, quay sang phía Dương Lạc, hỏi cậu: “Em thấy sao?”

Dương Lạc đưa tay đội mũ áo lên giúp anh, nhìn gương mặt anh được lông tơ bao quanh, cứ như một búp bê bằng tuyết.

Muốn ôm quá đi. Dương Lạc thầm nghĩ, không lên tiếng.

“Đẹp lắm ạ. Chúng ta mua cái này thầy nhé.”

“Vâng. Mời ngài theo tôi đến bên này để thanh toán ạ.”

Dương Lạc ngoái đầu dặn anh: “Thầy ở đây chờ em. Em sẽ quay lại ngay.”

Thẩm Hàm gật đầu, vẫn còn đội mũ.

Dương Lạc cười, xoay người đi theo cô bán hàng ra quầy.

Thanh toán xong, Dương Lạc bảo cô bán hàng trong cửa hiệu lấy kéo cắt nhãn mác đi: “Chúng ta cứ mặc thế này về nhà thầy nhé.” Cậu bảo Thẩm Hàm.

Chờ cô bán hàng cất kĩ chiếc áo ban đầu của Thẩm Hàm vào túi, Dương Lạc nhận lấy, kéo Thẩm Hàm đi ra ngoài.

Hít thở không khí trong lành se lạnh bên ngoài cửa hiệu, Thẩm Hàm bất chợt giơ cánh tay lên, đưa xuống dưới mũi ngửi: “Tôi còn bảo là mùi gì thế? Hoá ra là mùi của quần áo.”

Dương Lạc lạ lùng cúi xuống, đi tới: “Không phải đâu thầy. Đồ lông vũ đều có mùi đấy cả.”

“Đều có cái mùi ‘con vịt’ này hả?” Thẩm Hàm cười híp mắt hỏi tiếp.

Dương Lạc biết anh đang trêu, cố ý nói: “Vâng ạ, vậy mới nói bên trong là lòng vịt thật, hơn nữa mùi càng đậm thì quần áo lại càng tốt.”

Nói xong, cả hai đồng loạt cười lớn.

“Hạt dẻ rang hay là khoai lang nướng, tùy thầy chọn.” Dương Lạc vừa đi vừa hỏi.

“Thế, em muốn ăn gì?”

“Hạt dẻ rang ạ.”

Thẩm Hàm bật cười vui vẻ: “Tôi cũng thế. Khoai lang thì tuyệt nhất vẫn ở hương thơm thôi, ngửi được là tốt rồi.”

Đi đến cạnh xe đẩy, Dương Lạc gọi nửa kilogram hạt dẻ, thêm đường cát vào rang lên. Rất nhanh, hương thơm quện cùng hơi nóng đã lan ra bốn phía.

Thẩm Hàm hít sâu một hơi, cảm thấy ngay cả lồng ngực cũng thấm nhuần hơi thở ấm áp và ngọt lành đó, cảm thán nói: “Hồi bé mỗi dịp năm mới, đều muốn mai sau được làm một người bán hạt dẻ rang, muốn ăn bao nhiêu cũng được hết.”

Dương Lạc cầm túi giấy đựng hạt dẻ qua: “Nếu thầy đi bán hạt dẻ thật, em sẽ bán khoai lang nướng ở ngay đối diện với thầy. Thầy mà đến mua em sẽ giảm cho năm mươi phần trăm.”

Thẩm Hàm cười *phụt* thành tiếng: “Được. Em nhớ phải bớt cho tôi nửa giá đấy.”

Đã là giữa trưa, người trên phố ngày càng đông. Hình như ngôi trường gần đấy mới tan học, chỗ nào cũng có thể bắt gặp học sinh mặc đồng phục nô đùa, đuổi bắt.

Qua thêm một ngã tư nữa là đến ga tàu điện ngầm. Dương Lạc hỏi Thẩm Hàm: “Hay là chúng ta ăn cơm ngoài thầy nhé? Nếu ăn thì không sang đường nữa, trong con hẻm bên cạnh đâu đâu cũng là quán ăn hết ạ.”

Thẩm Hàm suy nghĩ, cuối cùng bảo thôi về nhà ăn, dù sao cũng chưa nói câu nào với dì.

Hai người đi tiếp về phía trước.

Vừa đặt chân xuống vạch kẻ đường dành cho người đi bộ thì đèn đỏ sáng. Đúng lúc một chiếc xe con màu đen lái qua, dừng ngay trước cột đèn tín hiệu. Trông thấy họ sang đường, tài xế ngoái đầu, hỏi người đàn ông đang ngồi ở hàng ghế sau: “Sếp ơi, sếp xem kia chẳng phải là Dương Lạc sao ạ?”

Dương Hoa ngẩng đầu, nhìn về phía trước. Quả nhiên, cậu trai cao ráo ở đó còn ai ngoài thằng cháu mình.

“Có cần gọi cậu ấy không ạ?” Tài xế hỏi.

“Không cần đâu. Để hôm khác tôi tìm thằng bé sau. Không phải còn có một bữa tiệc à?” Dương Hoa phất tay với anh ta, tiếp tục quan sát bóng lưng của hai người họ.

Người đi bên cạnh là ai? Bị thương ư? Sao Dương Lạc lại đỡ người đó? Dương Hoa trầm nghĩ.

Bấy giờ đèn xanh vụt sáng, xe lại tiếp tục lăn bánh.

Thôi, chắc là bạn học nào đấy, hơn nữa có vẻ không phải Dương Lạc làm bị thương, hai đứa còn vừa nói vừa cười cơ mà. Dương Hoa ngồi thẳng lưng, buổi tối đi thăm thằng bé xem sao. Thằng bé này cũng thiệt tình, ở gần nhà như thế mà lễ quốc khánh cũng chẳng chịu về. Mấy lần bạn rộn công việc, nhiều lần muốn đi tìm nó, nó còn bảo là không có thời gian.

Rõ ràng hồi bé theo mình như thế. Dương Hoa khẽ thở dài. Đời thứ ba trong nhà chỉ có mỗi mình “cục cưng” này, mắt thấy thằng bé trưởng thành, muốn vỗ cánh bay đi, đúng là không nở mà.

31. Chương 31: Hương Vị Khi Đó, Dù Cho Mai Sau Có Nếm Bao Nhiều Món Ngon, Cũng Không Bao Giờ Cảm Nhận Được Nữa

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Red de Ed

Buổi tối, Sầm Thành chuẩn bị nấu lẩu ăn trong ký túc xá. Ai cũng là “động vật” ăn thịt, nên chuẩn bị một số thịt lớn: Thịt bò đã thái miếng sẵn, cánh gà đã giã đông, còn có hai cặp lông trứng cá và sủi cảo. Bó cải thìa duy nhất được mua về, bị vứt chổng trơ ngoài nồi lẩu, thoát nhìn chưa tới cuối bữa thì sẽ chẳng có ai buồn bận tâm đến nó.

Mấy anh con trai nín thở, tập trung ngồi vây quanh bếp lẩu sôi sùng sục, mắt nhìn chăm chăm vào nước canh rực lửa trong nồi. Chẳng bao lâu, lượt đồ nhúng đầu tiên đã có thể gấp lên.

Đúng lúc ấy, điện thoại của Dương Lạc đổ chuông.

“A lô, Lạc Lạc đấy à. Chú hai đây.”

Lạc Lạc? Rõ ràng bàn tay đang cầm đũa của Hàn Nghị thoáng run, trên mặt hiện lên nụ cười khả nghi.

Dương Lạc lườm cậu một cái, đứng dậy, đi tới ban công.

“Chú hai, có việc gì không ạ?”

Trong loa truyền tới tiếng thở dài của Dương Hoa: “Không có việc gì thì không được tìm cháu à?”

Dương Lạc bật cười: “Dạ đâu có. Cháu đang ăn lẩu ạ. mấy thằng trong ký túc ăn như hổ đói ấy, cháu ra ngoài một lát, chỉ sợ bên trong cũng chẳng thừa lại cái gì.”

“Không sao. Tối mai chú cháu mình ra ngoài ăn đi, đúng lúc chú có việc qua đấy.”

“Vâng, kiểu gì chú hai cũng phải đãi đấy nhé.” Dương Lạc đồng ý ngay.

“Vậy ngày mai chúng ta nói chuyện tiếp, cháu mau vào đi, tranh thủ mà ăn. Thời gian và địa điểm cụ thể, chờ chú đặt chỗ xong sẽ cho cháu biết.”

“Vâng, tạm biệt chú hai.”

“Tạm biệt.”

Dương Lạc để điện thoại vào túi áo.

Còn đang nghĩ phải nên mở lời với người nhà thế nào đây, tự họ đã tìm đến cửa rồi.

Giờ biết nói sao? Hay là chờ thêm một thời gian nữa?

Cậu tựa vào lan can, nhìn cây đèn đường bên dưới, trong đêm đông tỏa ra ánh sáng leo lắt.

Chỗ ăn cơm đã chọn là một quán ăn Hồ Nam rất nổi danh nằm ngoài trường học, hơn nửa tiếng trước giờ hẹn, Dương Hoa đã đến rồi. Buổi trưa ăn cơm ở đây, coi như thám thính địa hình. Có thể là do tham gia huấn luyện sinh tồn ở nơi hoang dã nhiều năm, Dương Hoa luôn cảm thấy tài liệu thu thập được là một chuyện, đích thân trải nghiệm lại là một chuyện khác.

Ông xem giờ, đoán rằng Dương Lạc sắp đến rồi, bèn gọi phục vụ để chọn món. Gọi một phần gà xé phay nướng, một phần sườn xào thì là, một phần ngô chiên rau củ, cuối cùng gọi thêm một bát canh rau mầm. Tất cả đều là món ăn gia đình, đủ dinh dưỡng mà không nhiều. Dương Hoa nhìn hoá đơn, hài lòng gật đầu, thầm nghĩ tại sao năm xưa không có ông chú nào đến trường thăm mình cơ chứ.

Dương Hoa và gia đình anh có quan hệ rất thân thiết. Ba mẹ ông mất sớm, ngay từ thời cấp hai, anh trai Dương Trung đã gánh vác mọi việc trong nhà rồi. Dương Trung hơn ông mười bốn tuổi, học Đại học hệ đào tạo chất lượng cao của khoa Vật Lý, thuộc kiểu thiên tài nghiên cứu xa lánh cuộc đời. Tuy Dương Hoa nói chuyện ít hợp cạ với anh trai mình, sở thích cũng một trời một vực, nhưng trong lòng vẫn hết sức tôn trọng anh trai, tuyệt đối không cho phép người khác lấy anh mình ra làm trò đùa. Ông cứ lo Dương Trung trầm tính ít nói sẽ không được cô nào thích. Vậy nên khi lần đầu tiên thấy Bao Vân và anh trai ở bên nhau, ông đã nghĩ, chắc hẳn ba mẹ trên trời cũng phải thấy vui mừng.

Bao Vân là một trong số những người phụ nữ đặc biệt nhất ông từng gặp. Từ trước đến nay, chưa bao giờ tìm thấy nét gì gọi là “hiền lương thực nữ” ở bà. Bản thân bà nghiên cứu về nữ quyền, ở nhà còn khoan tròn bằng bút đỏ vào ngày 25/11[1] trên lịch, ra ngoài còn dán rất nhiều dải ruy băng trắng thành hình trái tim[2]. Ngày qua ngày, Dương Hoa bị chị dâu ngấm ngấm thay đổi, có khi còn bật ra câu cửa miệng “Đàn ông mấy người” của chị dâu.

[1] Ngày quốc tế loại bỏ bạo lực đối với phụ nữ.

[2] Ruy băng trắng (hay “white ribbon”): Đây là một biểu tượng, cũng là tên của chiến dịch truyền thông nhằm thể hiện và truyền bá một nhận thức nào đó. Có nhiều chiến dịch White Ribbon từng được tổ chức, tuy nhiên ở đây nhắc đến chiến dịch White Ribbon về ngăn chặn bạo lực phụ nữ. Dải ruy băng trắng trông giống hình trái tim:

Bao Vân trông có vẻ xuề xòa, nhưng thật ra vô cùng chân thành với người khác, chưa bao giờ cố gượng ép. Chỉ cần bà thích anh, thì sẽ lo nghĩ cho anh từ tận đáy lòng. Hơn nữa cũng như Dương Trung, bà không có khái niệm gì về tiền bạc, đủ tiêu là được rồi. Dương Hoa lên Đại học, tiền học do hai người chi, hết sức dửng dưng, cũng không ra vẻ như người ban ơn. Ở nhà, cuối tuần mua cá mua gà đều không quên gọi ông về, ba người tranh nhau ăn, hương vị khi đó, dù cho mai sau có nếm bao nhiêu món ngon, cũng không bao giờ cảm nhận được nữa.

Sau đó thì có Dương Lạc. Thằng cháu trắng trẻo mà mình chứng kiến từ khi lọt lòng cho tới trưởng thành.

Nghĩ đến đây, khoé môi Dương Hoa chậm rãi cong lên.

Chẳng bao lâu sau, Dương Lạc tới, khoác một chiếc cặp quai chéo, đáng vẻ rõ ràng là vừa tan học chạy đến. Dương Hoa kéo chiếc ghế bên cạnh ra, cho cậu ngồi xuống.

“Đói không? Đã gọi món rồi, sẽ mang lên ngay thôi.”

“Tất nhiên là đói ạ.” Dương Lạc thoải mái nói, “Cháu đã tính phải làm thịt chú một bữa no, hôm nay ngay cả cơm trưa cũng không ăn đấy.”

Dương Hoa bật cười, trước đây khi ông còn học Đại học, tự mình làm thêm, lĩnh lương sẽ dẫn cháu trai ra ngoài ăn. Lần nào Dương Lạc cũng bảo bữa trước không ăn nhiều cơm, đói mất chờ ông về nhà. Thật ra cũng chỉ là mấy món đồ nướng, đồ ăn nhanh các kiểu, hồi đó còn rất hiếm lạ, giờ thì ai cũng bảo là thức ăn rác.

Món ăn mang lên, có lẽ Dương Lạc đói thật, hoặc cũng có thể là có khẩu vị, ăn mà cảm thấy hương vị thơm ngon lạ thường. Trong mắt chú hai, trông cậu hết như một chú hổ con.

“Quốc khánh cũng không về nhà, có bạn gái rồi phải không?” Dương Hoa hỏi cậu, tiện thể giúp cậu rót ít trà.

Dương Lạc ngẩng đầu lên: “Chắc vậy ạ.”

Dương Hoa kinh ngạc: “Chắc vậy là sao? Có là có, không là không. Cháu đừng dọa chú.” Sao ngay cả một chút phong thanh cũng chẳng có, vô duyên vô cớ lại lòi ra cô bạn gái thế này?

Dương Lạc nhìn ông bằng đôi mắt tròn to: “Chú hai, cháu đâu còn nhỏ nữa. Có bạn gái cũng không phải chuyện lạ mà.” Chẳng lẽ tại mình giả vờ giống quá ư? Phản ứng lớn như thế. Hai chữ “Bạn gái”, gọi ra đúng là mất tự nhiên.

Nín thở, Dương Hoa hỏi dò: “Ý chú là cháu chẳng chịu báo tiếng nào với mọi người cả. Dù sao cũng là chuyện lớn trong đời cháu, hay là, cháu chưa định nghiêm túc?”

Dương Lạc cầm đũa gấp rau cho vào miệng: “Không phải bây giờ cháu đang nói với chú đây ư?”

Dương Hoa suy nghĩ lời cậu: “Cháu nghiêm túc à?”

“Cháu còn đang nghĩ khi nào dẫn người ta về nhà mình ấy?” Dương Lạc thản nhiên nói, đồng thời để ý nét mặt của chú hai.

“Cháu đã nói cho ba mẹ cháu chưa?” Dương Hoa cảm thấy đau đầu.

“Vẫn chưa ạ. Loại chuyện này, tất nhiên phải nói với chú hai trước rồi.”

“Được, cháu đừng nói cho họ vội. Chú sợ bất ngờ quá họ không chịu nổi.” Dương Hoa bưng trán, chỉ cảm thấy đáy lòng hụt hẫng.

Còn lâu họ mới không chịu nổi, Dương Lạc thầm nghĩ. Người duy nhất không chịu nổi là chú hai thì có.

Tất cả là tại cháu, hồi bé cứ giả vờ ngoan ngoãn trước mặt chú. Mẹ cháu đã nói từ lâu là muốn tìm một người quản lý cháu rồi, đi ở rể cũng được.

Cậu cầm cúi tiếp tục dùng bữa.

Hôm nay, coi như thôi vậy. Cậu liếc nhìn Dương Hoa, dường như vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Chẳng hiểu sao trong lòng Dương Lạc lại vui vẻ, dù sao chú hai cũng thương mình thế cơ mà.

Có điều, thầy thật sự là một người rất rất tốt. Tuy có lẽ chú chưa thể chấp nhận được ngay, nhưng, cuối cùng nhất định chú sẽ thích thầy ấy. Như chú và cháu đều thích ăn kẹo trái cây vị quýt, thích ăn loại xúc xích nướng dai ách vậy.

Nhất định là thế. Chú hai ơi.



32. Chương 32: Thầy Ơi, Em Đến Rồi

Chuyển ngữ: Red de Ed

Lý Gia Thiên xách một túi hoa quả, đứng trước cửa nhà Thẩm Hàm.

Tuần trước Ngải Bình đã được chẩn đoán xác định là mang thai. Cả gia đình đều rất vui mừng. Thậm chí hẳn còn thấy mẹ lấy kim chỉ nhiều năm không dùng đến trong phòng ngủ, làm quần áo cho cháu nội.

Bên nhà mẹ vợ vừa hay tin thì ngày nào cũng bắt đầu đưa canh qua. Dù sao từ nhỏ Ngải Bình đã được nuôi dạy trong một môi trường tốt, lần đầu mang thai nên trong nhà hết sức quan tâm. Ngày nào cũng điện thoại không ngừng, còn thuê một người giúp việc nữa. Mẹ của Ngải Bình đích thân dẫn đến: “Dù sao sau này sinh xong cũng phải thuê người, chi bằng bây giờ để cô ấy làm trước cho quen, đề phòng lúc đó lại

không vừa ý.”

Tuy Lý Mai vẫn muốn tự mình trông cháu, nhưng cũng không tiện nói gì. Chỉ là người giúp việc vừa đến, việc nhà cũng đều làm hết. Bà ngồi chơi ở nhà, càng cảm thấy chẳng có gì làm. Bản thân bà lại là một người sống hết sức giản dị, là người đơn giản, khác với bà thông gia, thường xuyên ra ngoài mua sắm cùng với mấy người đồng lứa có gia cảnh khá khá. Hơn nữa quan hệ với Ngải Bình cũng chưa tới mức thân mật, trong nhà người có thể tán gẫu với bà cũng chỉ có Gia Thiên ngày nào cũng đi làm về trễ. Tính cách bà mạnh mẽ, đến hiện tại cũng không chịu xuống nước làm thân với con dâu. Nhìn bà thông gia lúc nào cũng chạy sang đây, ngắm nghía quần áo và đồ chơi trẻ em với con dâu, bỏ mặc bà ở bên cạnh, trong lòng không khỏi thấy mất tự nhiên.

Tối qua bà nấu một nồi chân giò gừng giấm, nghĩ có thể cho Ngải Bình tắm bổ. Không ngờ Ngải Bình ăn xong lại bắt đầu chảy máu cam, cầm máu mãi mà không được. Đúng lúc mẹ cô ở nhà ăn cơm, lúc ấy sắc mặt rất khó coi. Hôm sau một cuộc điện thoại gọi đến văn phòng của Lý Gia Thiên: “Món đó phải khi ở cử mới ăn được. Sao bây giờ lại nấu cho nó ăn chứ? Thiệt tình, Ngải Bình mang thai, chuyện gì ba mẹ cũng phải lo...”

Lý Gia Thiên nghe mà đau hết cả đầu, bực bội đến tận trưa. Thừa dịp nghỉ trưa ra ngoài công ti ăn cơm, tiện thể giải khuây đôi chút. Đi mãi, đi mãi, tới khi hồi thần, mới phát hiện đã ở trên con đường đến nhà Thẩm Hàm rồi.

Hắn do dự, cuối cùng vẫn chọn một ít hoa quả trong siêu thị ở đầu hẻm, đi đến nhà Thẩm Hàm.

Dì nghe thấy tiếng gõ cửa, vừa đi ra ngoài, vừa lau tay lên tạp dề: “Ra liền. Ai đến đó?”

“Chào cô. Cháu là bạn học của Thẩm Hàm ạ.”

“Ồ, bạn học của Tiểu Hàm hả? Mau vào trong đi. Tiểu Hàm, có người tìm mi này.” Dì chỉ vào chiếc ghế bên cạnh bàn ăn để hắn ngồi xuống, lại đi vào trong bếp.

Thẩm Hàm chống gậy đi từ trong phòng làm việc ra ngoài: “Gia Thiên đấy à?”

Lý Gia Thiên đỡ anh ngồi xuống: “Sao em biết?”

Thẩm Hàm cười: “Nghe giọng. Buổi chiều không cần đi làm sao? Giờ này lại đến đây.”

Lý Gia Thiên nhìn nụ cười hữu lễ mà xa cách của anh, thần sắc ảm đạm: “Ngại quá. Chưa báo trước mà đã tới thế này.”

Lắc đầu: “Ý tôi không phải thế. Anh gặp chuyện gì à? Lại có ý đến đây?” Thẩm Hàm giải thích.

Lý Gia Thiên cũng người.

Trước kia đúng là như thế. Mình ở bên ngoài gặp chuyện phiền lòng, sẽ đi tìm Thẩm Hàm ngay. Chỉ cần Thẩm Hàm ở bên cạnh hẳn, khúc mắc trong lòng đều có thể dần dần tan biến.

“Ừ.” Hắn đáp.

Vậy nên, muốn đến gặp em.

“Anh ngồi một lát thôi. Sẽ không lâu lắm đâu.” Lý Gia Thiên bổ sung. Chỉ một lần này thôi, anh thề sau này sẽ không làm phiền cuộc sống của em nữa.

Thẩm Hàm lặng lẽ ngồi trên ghế, không nói gì nữa.

Dương Lạc ôm một thùng táo đỏ Fuji, đi đến nhà Thẩm Hàm.

Cứ nửa tiếng trước bữa cơm, dì đều cho Thẩm Hàm ăn táo, bảo là có lợi cho hấp thu ở đường tiêu hoá. Để hạn chế Thẩm Hàm ăn quà vặt, cậu cũng rất vui lòng ăn loại quả này như món lót dạ. Buổi sáng dì rửa một rổ để trên bàn ăn, thỉnh thoảng cậu sẽ lấy một quả ra ăn.

Dương Lạc nghĩ, mỗi ngày cũng phải ăn tầm ba quả, vẫn nên mua một thùng cho rẻ. Mùa đông, cũng sẽ không chóng hỏng.

Trên thùng có in hình quả táo đỏ rực, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Dương Lạc cúi đầu nhìn, nở nụ cười thoả mãn.

Hơn nữa, nghe con gái trong lớp nói, ăn quả này, cũng sẽ đẹp da...

Một đường đi nhanh, trong lòng bàn tay bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Tối qua lúc sắp đi, bỗng nhiên chú hai hỏi: “Cháu chuẩn bị xuất ngoại đến đâu rồi?”

Ước chừng bắt đầu từ lớp mười một, Dương Lạc đã quyết định, học xong Đại học chính quy sẽ ra nước ngoài. Kỳ nghỉ đông hồi năm hai đã thi TOEFL, dự định hạ tuần tháng sáu năm ba sẽ thi GRE[1].

[1] GRE (Graduate Record Examination) là bài kiểm tra tiêu chuẩn được sử dụng trong việc xét điều kiện nhập học sau đại học (Master hoặc PhD) ở các chuyên ngành khoa học tự nhiên và khoa học xã hội (trừ Y,

Được, Luật) tại Mỹ.

“Điểm tích lũy của cháu được 4.0 đúng không? Nghe ba cháu nói muốn xin vào trường tốt cũng không thành vấn đề.”

Dương Lạc cười gượng: “Nào có được đến mức đó ạ? Người ta cũng đâu phải chỉ xem thành tích hả chú. Đến lúc đó rồi tính, không thì ở lại trong nước cũng được lắm ạ. Cũng gần nhà mà chú.”

Dương Hoa vỗ vai cậu: “Giờ lại thấy tiếc rồi à? Nhóc con, đây không phải chuyện nhỏ đâu! Hồi ấy ba cháu muốn ra nước ngoài, cũng đủ điều kiện, chẳng phải là tại thằng em này nên mới ở lại đây sao. Cháu phải biết nắm lấy cơ hội nghe chưa!”

“Vâng, không còn sớm nữa. Chú mau về đi ạ, đừng thức khuya, ngủ sớm một chút chú nhé.”

Đến khi ông lái xe rời đi, Dương Lạc mới buông tiếng thở dài. Suýt nữa quên mất chưa giải quyết vấn đề này.

Đã định không xuất ngoại nữa. Chí ít, sẽ không vội học thạc sĩ. Tốt nhất là ở trong nước, vừa học nghiên cứu sinh, vừa làm một vài công trình, chờ có nền tảng kinh tế rồi nói.

Khi đó, Thẩm Hàm cũng có thể quyết định rồi.

Dương Lạc bật cười mai mỉa, bây giờ, vẫn còn chưa có cửa đây này.

Lý Gia Thiên như một chướng ngại vật ngăn cản ở chính giữa. Khi anh nằm mơ, khi anh đau lòng mong mỏi, tất cả đều gọi cái tên của người đó.

Thỉnh thoảng, mình cũng sẽ cảm thấy vô vọng.

Rõ ràng người ở cạnh anh là mình, lại có cảm giác chẳng làm được gì hết.

Cậu nhìn bóng râm loang lổ của hàng cây rải xuống mặt đường.

Em vẫn nghĩ rằng, em còn trẻ. Có thể trao đi hết thấy, dù chỉ một chút hồi đáp vô tâm cũng đủ để kiên trì tiếp. Cho dù cuối cùng vô vọng cũng không sao.

Nhưng, thầy ơi, em thật sự hi vọng, thầy có thể yêu em.

Cậu đưa tay bưng mắt, chắc chắn đây sẽ là điều may mắn nhất – trong cuộc đời này của em.

Tay đang ôm thùng xốc lên, rốt cuộc cũng đến chân cầu thang rồi.

Đôi chân Dương Lạc tăng tốc, xem em chạy vù lên đây.

Thầy ơi, em đến rồi.

33. Chương 33: “Dương Lạc, Tôi Không Tốt Đẹp Như Em Nghĩ Đâu.”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyển ngữ: Red de Ed

Dương Lạc đá nhẹ chân vào cửa: “Thầy ơi, là em. Mau mở cửa đi ạ.”

Cơ thể Thẩm Hàm thoáng run, rồi ghé định đứng lên. Lý Gia Thiên vội kéo anh lại: “Để anh đi.”

Hắn đi qua, mở cửa.

“Dương Lạc?” Lý Gia Thiên do dự một lát, nghiêng người sang để cậu đi vào.

Dương Lạc xông thẳng lên, đầu đầy mồ hôi. Trông thấy Lý Gia Thiên, đáy lòng trầm xuống. Gật đầu với hắn, ôm táo tiến vào.

“Mang gì theo đó, mà thở hồng hộc hết cả?” Dì nghe tiếng, từ bếp đi ra, “Chao ôi, sao mà mua cả thùng táo thế này?”

Dương Lạc đặt thùng trong góc tường ở phòng khách: “Dù sao hôm nào cũng phải ăn. Mua thêm một ít để trong nhà cũng không sao mà dì.” Cậu tiện tay kéo một chiếc ghế ra, ngồi xuống bàn ăn.

“Mệt không?” Thẩm Hàm hỏi cậu.

Dương Lạc ngẩng đầu, Thẩm Hàm và Lý Gia Thiên đang ngồi sánh vai ở đối diện, nom hoà hợp một cách chết tiệt.

“Không nặng. Em mang được.” Cậu nhát gừng.

Lý Gia Thiên để ý thấy luồng hơi thở té nhị giữa hai người họ, muốn làm dịu bầu không khí, bèn bảo Thẩm Hàm rằng: “Dương Lạc chắc hay đến giúp em lắm. Dạy được một học sinh như vậy đúng là tài thật đấy.”

Học sinh? Dương Lạc nhướn mày.

Thẩm Hàm cười đáp: “Tất nhiên, hơn nữa chỉ giảng hơn một năm đã gặp được, cũng coi như tôi có phúc đi.” Giọng nói rõ ràng toát lên vẻ tự hào.

Bấy giờ, dì đã mở thùng táo ra, rửa vài quả, bày ra đĩa bưng lên.

Lý Gia Thiên cầm một quả đưa cho Thẩm Hàm: “Chưa gọt vỏ mà ăn luôn à?”

Thẩm Hàm gật đầu, nhận lấy, đưa tới khoé môi cắn một miếng.

Dì nhìn Dương Lạc không động đậy: “Con cũng ăn đi. Vắt vả lắm mới mang lên được, trời lạnh mà cũng toát mồ hôi nữa.”

“Dì cũng không ăn mà dì.” Cậu xua tay, “Con vừa ăn trưa xong, vẫn chưa muốn ăn thứ này.”

Thẩm Hàm để quả táo ăn dở xuống, đưa tay lần tìm trên bàn ăn.

“Muốn tìm gì thế?” Lý Gia Thiên hỏi anh.

“Có thể lấy giùm tôi ít khăn giấy không? Lấy hộp tôi là được rồi.”

Lý Gia Thiên đưa hộp cho anh, Thẩm Hàm rút ra một tờ, đưa về phía Dương Lạc.

“Còn không mau nhận lấy. Ban nãy cậy mạnh gì chứ, dì cũng bảo em mệt toát hết mồ hôi còn gì.”

Dương Lạc bật cười: “Đây là tại buổi trưa đi phơi nắng thôi, chứ em nào dễ bị mệt như thế. Với cả cũng khô lâu rồi.” Miệng thì nói thế, tay vẫn đưa tới.

Bấy giờ Lý Gia Thiên mới chậm rãi hiểu, cười gượng: “Vây hai người nói chuyện tiếp nhé. Tôi cũng phải đi làm đây.”

“Để em tiễn thầy.” Dương Lạc đứng dậy theo.

“Được. Thẩm Hàm, anh đi đây. Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Hai người Dương Lạc một trước một sau đi xuống lầu, bỗng nhiên Lý Gia Thiên hỏi cậu: “Bình thường em vẫn hay đưa Thẩm Hàm đi viện kiểm tra phải không?”

“Dạ?”

“Nếu có chỗ nào cần tôi giúp, em cứ đến tìm tôi.” Lý Gia Thiên lấy hộp danh thiếp ra, đưa một tấm cho cậu.

“Không cần tiễn tôi đâu. Em về đi.”

Tới đầu cầu thang, Lý Gia Thiên phất tay, một mình rời đi.

Dương Lạc đứng đó.

Thẩm Hàm đã nói gì với ông ta? Không phải từ lâu mắt đã được chẩn đoán là không chữa khỏi được ư?

Cậu suy nghĩ, xoay người chạy lên lầu.

Vào cửa, Thẩm Hàm đã giải quyết quả táo thứ hai rồi.

“Mua ở siêu thị à? Ngon đấy, vừa giòn vừa ngọt.”

Dương Lạc đi qua, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Lý Gia Thiên hỏi em, khi nào thì thầy đến bệnh viện khám.”

Bàn tay cầm táo của Thẩm Hàm thoáng run, cúi đầu xuống: “Em nói sao với anh ta?”

“Em nói lúc nào cần thầy ấy giúp thì sẽ về tìm thầy ấy.”

Thẩm Hàm thả lỏng: “Vây thì tốt.”

“Thầy.” Dương Lạc gần giọng, “Thầy lừa thầy ấy, phải không?”

“Dì vẫn còn ở đây.” Thẩm Hàm thì thầm, “Lát nữa nói sau được không?”

Dương Lạc kéo anh dậy: “Chúng ta vào phòng làm việc đi. Chỉ ít thầy phải nói rõ với em, nếu không đừng mong em sẽ giả ngu giúp thầy.”

Nghe tiếng khoá cửa, Thẩm Hàm biết hôm nay mình không lảng tránh được nữa rồi.

Anh thở dài: “Có lẽ dì từng kể cho em nghe, chuyện tôi ở trường bị tiếng phanh xe dọa sợ.”

“Rất ngu ngốc phải không? Nhưng đúng là sợ thật đấy. Tôi không sao kiểm soát được.”

Dương Lạc nắm lấy tay anh, đặt lên đầu gối mình.

“Hôm đó bà Lý Mai hẹn tôi ra ngoài ăn cơm. Tôi và Lý Gia Thiên sắp sửa xuất ngoại.” Anh dừng lại giây lát, “Có lẽ bà ấy cũng cảm thấy mình không có cách nào ngăn cản được nữa, nên muốn nói chuyện nghiêm túc với tôi một lần.”

“Hồi ấy tôi đúng là rất sợ bà ấy, lúc chạy qua, cứ sợ mình tới trễ. Nhắc thấy tiệm cơm đã hẹn ở ngay bên hè đường đối diện, nhìn sang, bà ấy đang ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ, đã trông thấy tôi rồi.”

“Tôi vội vàng sang đường, kết quả, lại bị xe đâm.”

“Tôi tỉnh lại, cảm giác thấy trên đầu băng một lớp gạc dày. Bà ấy vẫn luôn trông tôi, thấy tôi cử động thì nói cho tôi biết, bác sĩ bảo rằng mắt tôi không thể nhìn thấy được nữa.”

Cơ thể Thẩm Hàm co ro như sợ lạnh, song trên mặt lại treo nụ cười thản nhiên: “Nhớ lại thì cứ như ông trời đang trừng phạt tôi vậy. Đề tài mà tôi xin được là thủy động học môi trường và mô phỏng trị số, yêu cầu vô cùng cao với năng lực thực nghiệm, không bao giờ cho phép sinh viên khiếm thị. Thế là con đường xuất ngoại bị cắt đứt. Bà ấy sợ Lý Gia Thiên biết rồi sẽ muốn chăm sóc cho tôi, từ bỏ cơ hội xuất ngoại của mình; vậy nên, xin tôi đừng nói cho anh ấy biết.”

“Tôi bỏ đi. Chuyện còn lại, đều giao cho bà ấy xử lý.”

Anh nắm lại bàn tay Dương Lạc: “Thậm chí tôi từng nghĩ rằng, tại sao mình không phát điên. Từng đêm, từng đêm mất ngủ, không biết phải làm gì. Suy nghĩ tinh tảo duy nhất mà tôi còn giữ được, đó là không làm vật cản đường. Nếu tôi không có tự tin ở bên anh ấy dưới hoàn cảnh này, vậy thì chỉ ít tôi, không được trở thành gánh nặng của anh ấy.”

Dương Lạc nhìn anh, trong lòng vụt qua vô số câu phản bác, nhưng lại chẳng nói lên lời.

“Ngặt nổi, cuối cùng anh ấy vẫn biết.”

“Tôi lừa anh ấy, là bởi vì, tôi đã không thể ở bên anh ấy nữa rồi. Tôi không muốn anh ấy cách lòng với ngay cả người mẹ mình yêu quý nhất. Anh ấy có mẹ, có vợ, một ngày nào đó sẽ có con của mình nữa. Rồi dần dần, anh ấy sẽ quên tôi thôi. Mà anh ấy biết rồi thì sao chứ, từ bỏ tất cả, sau đó đến chăm sóc tôi chắc?”

Anh mỉm cười, đầy cay đắng và mỉa mai: “Tôi chẳng vĩ đại đến thế. Tôi chỉ lựa chọn con đường dễ dàng nhất cho cả hai, hi vọng mỗi chúng tôi có thể giữ gìn hạnh phúc của riêng mình.”

“Dương Lạc, tôi không tốt đẹp như em nghĩ đâu.”

Dương Lạc nhắm mắt, lẳng lặng ở bên anh.

Đây đúng là Thẩm Hàm rồi. Gặp chuyện gì trọng đại, anh sẽ đẩy người khác ra. Bản thân mình thì bạt mạng chui vào ngõ cụt. Anh không tin người khác, cũng không tin chính bản thân mình. Anh đã quen từ bỏ, đã quen với việc người khác phụ lòng mình rồi. Vậy nhưng, anh cũng sẽ dè dặt tận hưởng niềm vui mà mình khả dĩ nhận lấy, ngỡ như một con sóc nhỏ, ôm thật chặt hạt phỉ “hạnh phúc” của mình, cẩn thận gặm nhấm. Đó là ranh giới cuối cùng, là cách thức yêu người khác của riêng anh.

Thầy ơi, em biết mà.



34. Chương 34: Mục Tiêu Của Bản Thân Vẫn Phải Đặt Lên Hàng Đầu

Dương Lạc tăng tốc chạy nước rút một trăm mét cuối cùng, sau đó thả chậm bước chân, mượn quán tính chạy thêm về trước một đoạn. Khí lạnh xộc vào mũi, qua họng rồi xuống dạ dày, khiến cả cơ thể đang tản ra nóng bức cũng được lưu thông.

“Không xong rồi. Không bằng được năm xưa nữa.” Dương Hoa chạy từ phía sau lên, vừa thở hổn hển vừa nói.

“Chú hai vẫn rất khỏe mà. Cứ chạy sát gót cháu suốt, nếu không phải đoạn cuối cháu tăng tốc, biết đâu hôm nay chú lại thắng ấy chứ.”

Hai người thông thả đi một vòng quanh đường chạy bốn trăm mét, cuối cùng đi đến sân cỏ của môn xà đơn gần đây. Dương Khoa xoa tay với cháu mình: “Cháu lên trước đi. Chú thử cái đã.”

Dương Lạc bỏ chiếc áo đang vắt trên người xuống: “Vây chú mặc vào trước đã. Gió lớn, mồ hôi khô đi sẽ dễ nhiễm lạnh lắm.” Dương Hoa nhận lấy khoác lên người, đứng cạnh nhìn từng cú lên xà của cậu.

“...Hai tám, hai chín, ba mươi.”

Dương Lạc buông tay, vung văng tiếp đất.

“Được đấy, nhóc con có được trình độ như chú năm xưa rồi.”

Dương Lạc bóp vai, cơ bắp đã căng tới giới hạn: “Ngày mai cháu sợ ngay cả xà phòng cũng không cầm nổi nữa.”

Dương Hoa đưa áo vào tay cậu: “Lâu lắm rồi cháu không tập đúng không? May mà vẫn còn lên được, nếu không kiểu gì sớm nào chú cũng gọi điện lôi cháu dậy tập thể dục.” Ông ngoái đầu nhìn thanh xà đơn sừng sững nơi đó, “Hôm nay chú cũng không khoe mẽ nữa. Vừa mới chạy mấy vòng, bộ xương già này sắp gãy đến nơi rồi.”

“Vâng, chú cháu mình cũng nên ra cửa Đông là vừa ạ.”

Đứng trước tấm bảng dán chằng chịt lịch trình xe chạy ở bến xe cửa Đông, Dương Hoa khen một câu: “Bây giờ tiện lợi thế chứ lại, mấy trường đại học trong thành phố ở tỉnh mình đều có xe cộ qua lại. Chả trách ba cháu không cần xe công vụ đưa đón.” Lại hỏi, “Cháu đã đi xem thử nhà khách chưa, trời lạnh, không biết chắn đắp có đủ ấm không nữa?”

Dương Lạc bật cười: “Chú hai nghĩ gì thế ạ? Là khu giảng đường mà thầy cô chúng cháu vẫn dạy học, điều kiện đều rất tốt, chú không cần lo đâu.”

“Thế thì tốt. Tiếc là mẹ cháu không đến. Nếu không cả nhà mình đã tụ tập đầy đủ rồi.” Dương Hoa ngẩng lên, nhìn thẳng cháu cao hơn mình nửa cái đầu. Ánh đèn ở trạm xe hắt lên người cậu, phác lên dáng hình hao hao mình và anh trai. Đường nét khuôn mặt góc cạnh, sống mũi cao, cả bờ môi mỏng giống hệt Bao Vân nữa.

Bỗng nhiên ông nhớ đến ngày Dương Lạc chào đời, anh cả túc trực bên ngoài phòng sinh, đứng lên rồi lại ngồi xuống, ngồi xuống rồi lại đứng lên. Cuối cùng kéo mình qua hỏi: “Chú bảo liệu môi thẳng bé có dày không? Ngộ nhỡ giống anh em mình thì phải làm sao?”

Dương Hoa khẽ khàng mỉm cười, lên tiếng: “Lần này nếu có thời gian, cháu hỏi bạn gái xem có đồng ý đi gặp ba và chú không nhé.”

Dương Lạc không đáp mà chỉ gật đầu.

“Bây giờ chú chỉ mong con bé có thể hung dữ một chút.” Dương Hoa nói tiếp, trên mặt hiện lên vẻ tiếc rẻ.

“Tại sao ạ?” Dương Lạc nhướn mày, khó hiểu hỏi.

“Tại vì từ bé cháu đã thích những thứ nhỏ yếu rồi, lúc nào cũng phải săn sóc. Như Miu Miu mà cháu nhặt về nuôi ấy, có điều nó là ngoại lệ, chưa được bao lâu đã xưng vương xưng bá trong nhà rồi, còn đâu cái vẻ đáng thương ban đầu nữa.”

Dương Lạc cười thành tiếng: “Vâng, cháu thích người nào dịu dàng một chút. Không giống chú hai lúc nào cũng muốn tìm một bà vợ có thể đánh nhau với mình.”

“Phải rồi, Miu Miu vẫn khoẻ chứ ạ? Lần trước cháu quên không hỏi chú.”

“Khoẻ re! Lúc sắp đi có đến nhà cháu ăn cơm, đúng lúc cô giúp việc đi về. Mẹ cháu làm mì tương, không dầu không muối. Nó thì ăn cơm trộn pate gan vịt mua ở ngoài, chú nhìn thôi mà cũng thèm.”

Đang nói thì một chiếc xe buýt lái vào trạm.

“Ba.”

Dương Trung vừa xuống xe, đã thấy con trai chạy qua đường này.

Dương Lạc cầm lấy hành lý của ông, rõ ràng tay bị kéo trĩu hẳn xuống. Dương Hoa vội vàng kéo lên, cau mày hỏi: “Sao anh mang đồ nặng thế? Không phải hội thảo chỉ hai ngày thôi à?”

Dương Hoa ngượng nghịu xoa mái đầu đã bắt đầu hói của mình: “Thu bài tập trên lớp, lại mới thi qua giữa kỳ; hội thảo không có việc gì nên tiện thể mang theo chút ấy mà.”

Kế đó ngoảnh đầu hỏi Dương Lạc: “Quần áo phong phanh thế này, có lạnh không?”

“Không đâu ạ. Con vừa chạy bộ với chú hai xong. Vẫn còn ấm lắm. Ba, sao ba lại mang chiếc kính này theo. Nặng như thế.”

Dương Trung đẩy chiếc kính gọng đen trên sống mũi: “Tốt gỗ vẫn hơn tốt nước sơn. Chiếc kính gọng vàng kia của con, ba cứ tưởng là ba không mang, còn đi tìm khắp nơi đấy.”

Ba người vừa nói vừa đi đến nhà khách.

“Lạc Lạc, dạo này thế nào?” Dương Trung hỏi cậu, “Lần trước đến Đại học công nghiệp Cấp Nhì Tân ba có gặp thầy Lưu dạy Cơ học kết cấu ở trường con, thầy ấy bảo lo con hoạt động nhiều quá, không đủ sức. Cơ mà ba thấy hình như con vẫn hăng hái lắm nhỉ.”

“Bây giờ trạng thái của con gọi là song phương ổn định, chỉ cần không có cái gì đả kích con về cả hai phương diện thì con sẽ không thay đổi đâu.”

Hai ba con nói đùa mà Dương Hoa không hiểu, ha ha cười lớn.

Bước vào căn phòng hảo hạng đặt trước, Dương Lạc để ý thấy chú hai đi kiểm tra độ dày của chăn ngay. Cậu lẳng lẳng cười, đặt hành lý vào trong tủ.

“Hai người đừng vội. Ngồi xuống trước đã.” Dương Trung gọi họ, mình thì ngồi ở mép giường, chỉ vào hai chiếc ghế sofa trước mặt.

“Ba với chú ngồi chung đi ạ. Con ngồi trên giường.” Dương Lạc đẩy ông, ngồi lên giường.

Dương Trung đi sang ngồi: “Đợi chốc nữa nhớ nhắc ba, mẹ con gửi đồ cho con đấy. Ngộ nhỡ ba lại quên đưa con.” Lại hỏi, “Con bắt đầu chuẩn bị ôn thi GRE rồi chứ. Muộn nhất là tháng sáu sang năm phải thi, đừng để đến lúc đấy mới ôn thì mệt lắm.”

Dương Hoa ở bên cạnh tiếp lời: “Du học rồi quay về làm nghiên cứu như ba cháu, hoặc là đến kế nghiệp chú hai, tất cả tùy ở cháu. Muốn làm việc khác cũng được. Dù sao con cháu nhà mình làm gì cũng giỏi cả.”

Dương Trung uống một hộp nước trong bình giữ nhiệt: “Lạc Lạc cũng khá, mục tiêu của bản thân vẫn phải đặt lên hàng đầu. Sau này bất kể theo con đường kinh doanh hay học thuật thì đều làm tốt. Một thầy giáo sư già trong viện chỗ ba, làm nghiên cứu về lý luận Vật lý, có lần từng nói với ba là, mỗi khi tới đợt sinh viên năm tư chọn thầy hướng dẫn thì đều hết sức lo lắng, chỉ sợ không có sinh viên nào muốn đi theo con đường này. Lĩnh vực quá nhiều lý thuyết, khó khăn khối bàn, kinh phí làm nghiên cứu thì thiếu thốn, dự án công trình cũng không làm được. Xuất bản một cuốn sách bài tập dày cộp mới được hai ba nghìn tiền nhuận bút.”

Ông thở dài: “Thế nên trong nước mới không làm được hệ thống lý luận. Bây giờ sử dụng giáo án đều là sách chép vá phiên dịch ra. Cái quyển Thủy động học của mấy đứa, xuất xứ từ Liên Xô. Tư duy bên trong đã không còn logic liền mạch nữa rồi. Người Trung Quốc bắt chước còn giỏi hơn người Nhật Bản nữa. Nhưng lại không tinh tâm nghiên cứu được lý luận của riêng mình. Lạc Lạc, đây là lĩnh vực mà bản thân con thấy thích, vẫn nên ra ngoài mở mang thêm thì hơn.”

Ông nhìn Dương Hoa: “Hơn nữa, nếu con mà theo nghiệp chú hai, thì chưa biết chừng hôm sau chú ấy lại chạy vào núi làm thổ dân luôn ấy.”

Dương Hoa nhảy dưng: “Anh đừng nói linh tinh, cái đó gọi là sinh tồn hoang dã, gì mà ‘thổ dân’, gì mà ‘thổ dân’ chứ!”

“Ừ thì sinh tồn hoang dã.” Dương Trung nhìn đồng hồ treo tường, “Lạc Lạc buổi sáng có tiết, về đi con. Ba và chú hai nói chuyện thêm lát nữa.” Vừa nói vừa đi qua mở vali hành lý, lấy một túi đồ lớn ra đưa cho cậu, “Mẹ con cứ dặn ba mang theo suốt đấy.”

Dương Lạc mở ra nhìn vào trong, la lớn: “Ba, có phải ba mang nhầm rồi không?”

Dương Hoa đi lên, thấy rõ ràng món đồ bên trong.

Ba túi hạt mè to tướng, lằng lằng nằm trong túi.

Ngay cả cười ông cũng không cười nổi nữa rồi.

Anh à, có lẽ chị dâu sẽ không làm gì anh đâu; nhưng mà, chắc chắn Miu Miu sẽ hận chết anh.

35. Chương 35: Cứ Như Một Quả Táo, Rất Thích Hợp Để Người Khác Mà Răng

Trời nắng to mấy hôm liền, dì luân phiên phơi chăn và gối trong nhà lên ban công. Trước khi ăn cơm trưa, dì kéo Thẩm Hàm đã ngồi lì trong phòng làm việc cả buổi sáng, để anh ngồi lên băng ghế trên ban công.

Ánh nắng chiếu sáng cả ban công, ngay cả những hạt bụi nhỏ trong không khí cũng có thể nhìn thấy.

Thẩm Hàm chỉ cảm thấy trên người ấm áp dễ chịu, cứ như đang đắp một chiếc chăn vô hình. Dần dần, ý thức trong đầu tan biến.

Vừa trông thấy dáng vẻ mơ màng buồn ngủ của anh, dì đã lay cánh tay anh: “Tiểu Hàm, xem mi kìa, cứ như ông già ấy, chẳng có tí tinh thần nào cả.”

Thẩm Hàm âm ức giải thích: “Nắng ấm như thế, lại không có chuyện gì làm, cũng dễ ngủ lắm mà dì. Không phải dì cũng muốn cho con nghỉ ngơi một lát sao ạ?”

“Ai bảo dì muốn cho mi nghỉ ngơi nào.” Dì nói đùa với anh, “Vừa mới phơi ruột chăn, để cả mùa hè rồi, giờ ngửi toàn mùi thuốc khử trùng thôi. Chắc mi cũng lâu rồi chưa ra ngoài vận động, suốt ngày ru rú trong nhà, người cũng sắp mốc meo đến nơi, nên mới gọi mi ra để phơi nắng chung đấy.”

Thẩm Hàm bị bà chọc cười, bó tay nói: “Không phải cũng tại dạo này bận chạy deadline sao ạ. Thôi dì ơi, con nhờ Nhan Thanh mua dụng cụ rồi, chắc hôm nay là giao tới. Sau này mỗi ngày đều có thể tập luyện ở nhà.”

Dì ngạc nhiên hỏi: “Gì thế? Tạ tay à?”

Thẩm Hàm cười: “Buổi chiều là dì biết ngay ấy mà. Giờ thì bí mật.”

Vừa ăn trưa xong thì Nhan Thanh dẫn theo nhân công bê một món đồ cỡ lớn đi lên. Vào cửa chào anh, sau đó đẩy dịch bàn ăn sang bên, chừa ra không gian lớn hơn, rồi bắt đầu mở hộp, lắp ráp.

Dì đeo kính lão nhìn tên trên hộp: “Chà, không phải đây là máy chạy bộ quảng cáo trên tivi sao? Lúc đầu trông thấy dì còn nghĩ kí túc ở trường không đủ rộng, nên không nói với mi. Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng mua về nhà.”

Bà lại dịch sang chỗ khác nhìn ngắm hiện vật, ngó bên trái, lại xoay sang phải nhìn. Nhan Thanh cười trêu bà: “Dì ơi, chờ chốc nữa lắp xong dì thử trước đi ạ. Nó sắp bị nhìn thủng đến nơi rồi.”

Dì đi lên nguyệt anh: “Thằng ôn con này, đang định là mi qua, trưa mai làm thịt hầm Mai Châu phần cho mi một bát, mi không cần nữa à?”

Nhan Thanh ngoan ngoãn làm động tác xin tha với bà, sau đó bảo Thẩm Hàm: “Anh không mua loại chạy bằng điện. Loại này đời hơi cũ tẹo, tự mình điều chỉnh tốc độ, vịn tay vào thanh bám ngang phía đằng trước, người khác toàn không thích vì tay vịn vướng víu. Mình thì lại vừa hay thích điểm này ở nó.” Vừa nói vừa quan sát anh từ trên xuống dưới, bỗng nhiên đưa tay véo má anh, “Xem này, thịt nhẽo hết cả rồi. Phải tập luyện chăm chỉ vào.”

Thẩm Hàm tức giận đẩy anh ra: “Anh với em thì cũng tám lạng nửa cân thôi. Anh nên giữ mấy câu đấy lại để giáo dục Hạo Hạo nhà anh đi thì hơn.”

Chẳng bao lâu sau, máy chạy bộ cũng lắp xong. Nhan Thanh ký hoá đơn, tiễn mấy người thợ ra ngoài. Xoay người, Thẩm Hàm đã bỏ dép, chỉ đi tất mà chạy bên trên.

Nhan Thanh mỉm cười, lần này thôi bỏ qua, chả mấy khi thấy chú phần khởi như thế. Chờ chốc nữa nhất định phải nói rõ với dì, tuy là tập thể dục trong nhà, nhưng vẫn phải mặc quần áo thể thao và đi giày thể thao. Chân trần như thế, để lâu thì bàn chân sẽ không chịu đựng nổi.

Hôm sau Dương Lạc đến, vừa vào cửa đã thấy Thẩm Hàm đi chậm trên máy chạy bộ. Dì ở bên cạnh trông, khuôn mặt giám sát hết sức nghiêm túc.

“Thầy mới mua ạ? Lần trước đến không thấy có.” Cậu hỏi.

Thẩm Hàm tỏ vẻ đáng thương ngoái đầu lại, thở hồng hộc nói: “Hôm qua Nhan Thanh mang qua đấy.”

Dì lờm Dương Lạc: “Đừng nói chuyện với nói, đúng là cái thằng chỉ nổi hứng được ba phút. Đã bảo là

mỗi ngày chạy nửa tiếng, mới hơn mười phút đã chịu hết nổi rồi.”

“Chẳng phải đã đi được mười phút rồi ă.” Dương Lạc cười nói, “Không vận động trong thời gian quá lâu, khi bắt đầu lại vẫn nên tăng dần mới tốt. Lần đầu tiên đã vượt quá giới hạn thì mấy ngày sau cũng không hồi phục lại được đâu ă.”

Dì thở dài, phát tay với cậu: “Thôi, lúc nào con cũng làm người tốt cả.”

Thẩm Hàm dựng thẳng tai lên nghe ngóng động tĩnh bên này. Nghe dì nói thế thì nhỏ giọng reo lên, sau đó xuống khỏi máy chạy bộ.

Dương Lạc đi qua đỡ anh: “Thầy muốn ngồi xuống không ă?”

Thẩm Hàm cúi xuống sờ nắn bắp chân: “Tôi cứ cảm thấy máu đổ dồn về phía dưới, căng trướng khó chịu lắm.”

Dương Lạc cười: “Lâu quá không vận động đều thế cả, làm động tác kéo duỗi là được rồi ă.”

Cậu giữ thắt lưng Thẩm Hàm, để anh cúi xuống thử chạm ngón tay vào đầu ngón chân. Thẩm Hàm vẫn khá dẻo dai, sau mấy lần thì có thể chạm tới mặt đất luôn. Làm xong tám nhịp, Dương Lạc bảo anh dừng lại ngồi xuống, sau đó giúp anh xoa bóp bắp chân căng cứng. Lúc tay trượt đến cổ chân, không tìm được vòng qua ước lượng.

Thực sự, rất nhỏ.

Tim cậu run lên, đứng dậy.

Trên mặt Thẩm Hàm còn chảy mồ hôi, nước da trắng trẻo phấm đỏ sau cuộc vận động. Dương Lạc cảm nhận được tiếng nghiến răng nhỏ xíu của mình, trong lòng không nén nổi cảm thán, cái đó... Cứ như một quả táo, rất thích hợp để người khác mài răng.

“Chờ mồ hôi khô thì đi tắm đi ă. Không thì gió thổi sẽ bị lạnh mất.” Cậu nhẹ giọng bảo Thẩm Hàm.

Thẩm Hàm đan hai bàn tay lại, duỗi thẳng về phía trước: “Lâu lắm rồi không chảy nhiều mồ hôi như thế. Đúng là sương mà.”

Dương Lạc nhìn nụ cười thoải mái và tự đắc trên gương mặt anh, giơ tay lên gãi lộn tóc phủ trên trán anh. Bây giờ dì đang chuẩn bị bữa tối trong bếp. Cậu cúi xuống, khẽ khàng đặt lên mặt Thẩm Hàm một nụ hôn.

“Thầy ơi, em thích thầy.”

Thẩm Hàm đi từ phòng tắm ra, nước nhỏ giọt từ mái tóc ướt. Dương Lạc cầm một chiếc khăn lau giúp anh, đầu tiên là tóc, sau đó dọc theo vành tai lau vào trong tai. Hơi thở ấm áp của cậu phả tới từ sau lưng, Thẩm Hàm thoáng nghiêng đầu, trên mặt bắt giắc đỏ ửng.

“Thật ra em có thể chọn người tốt hơn mà.” Anh nhỏ giọng nói.

“Thầy nghĩ em là hoàng đế hay sao? Làm như người khác sẽ xếp thành hàng dài cho em chọn vậy.” Dương Lạc đưa một ngón tay ra, trượt từ sống mũi đến đầu mũi anh. Hôm nay anh không tránh né, tranh thủ “lợi dụng” thêm mới được.

“Em nghe tôi nói hết đã.” Thẩm Hàm gạt tay cậu ra, “Em biết ý tôi mà. Tôi hơn em nhiều tuổi như thế, lại là một người mù loà không nhìn được. Em, em không cần phải chôn vùi bên tôi vậy đâu.”

Dương Lạc không lên tiếng.

“Tôi đã gần như không còn ba mẹ nữa rồi. Nhưng em thì khác. Con đường này thực sự quá đổi khó khăn, nếu như em muốn đi...” Anh cúi đầu, “Có gì không chọn một người tốt hơn.”

“Hơn nữa, tôi đã không thể nào, không thể nào thích một người theo cách đó nữa rồi.” Giọng anh càng ngày càng nhỏ, “Tôi không muốn lại như vậy nữa đâu.”

Dương Lạc vẫn không lên tiếng.

Thẩm Hàm thử đưa tay ra: “Dương Lạc, em vẫn nghe chứ? Tại sao không nói gì cả?”

“Không phải thầy bảo muốn để em nghe hết đấy à.” Dương Lạc nắm tay anh, hạ giọng xuống, “Thầy lại muốn đưa ra quyết định một mình nữa sao? Thầy cảm thấy làm thế là tốt cho em sao?”

Ngón tay cậu chậm rãi siết chặt: “Thầy nghĩ bây giờ Lý Gia Thiên có thực sự hạnh phúc không?”

Bàn tay bên trong run lên, Dương Lạc giữ chặt lấy, không để anh rụt ra.

Chỉ lần này thôi, thầy à, em sẽ không bao giờ nhắc lại nữa. Không bao giờ.

“Em không cần thầy phải thích theo cách đó.” Dương Lạc hít sâu một hơi, “Em chỉ cần thầy, có thể kiên định dù chỉ một chút với điều mình thích mà thôi.”

Cậu dang cánh tay còn lại ôm lấy Thẩm Hàm: “Chỉ cần như vậy, là được rồi.”

36. Chương 36: Một Người Có Thể Tìm Được Công Việc Mà Bản Thân Sẵn Sàng Đặt Tất Cả Cuộc Sống Vào Đó, Thì Thật Sự Rất Đáng

Buổi trưa tan học, Dương Lạc xách cặp chạy về phía căng tin, trước đó đã hẹn ăn trưa cùng ba.

Quả nhiên, xa xa, đã thấy Dương Trung cầm theo một cặp tài liệu đứng ở cửa chính. Dương Lạc tăng tốc chạy qua: “Ba, ba đợi lâu chưa ạ?”

Dương Trung vỗ vai cậu: “Không sao, dù sao hôm nay cũng là con mời ba. Học xong chắc đói lắm đúng không, ba con mình mau vào thôi nào.”

Dương Lạc gọi hai món xào, một đĩa mực tươi xào ngồng tỏi, một đĩa gà xào váng đậu.

Ba cậu nhìn món ăn trước mặt: “Đa dạng thật đấy. Chờ khi nào xong hội thảo, ba lại đưa con ra ngoài ăn.”

Dương Lạc cười, lại đi qua bưng tới hai bát canh trứng gà rong biển, sau đó đưa thìa và đũa cho ông.

“Vâng, đến lúc đó con ăn bù là được. Ba ăn mau đi ạ, chốc nữa lại nguội mất.”

Dương Trung cầm đũa lên, đầu tiên gấp một miếng râu mực để vào bát con trai: “Hồi bé con chỉ thích ăn cái này, giống y hệt mẹ con.”

Dương Lạc không khách sáo gấp lên, cho vào miệng: “Trước giờ chả khi nào mẹ nhường con cả. Hồi còn bé, tốc độ không nhanh bằng mẹ, đành phải trơ mắt ra nhìn mẹ gấp từng miếng từng miếng khỏi bát mình. Bây giờ nhớ lại con vẫn còn thấy tức.”

Nhớ đến tình cảnh khi ấy, Dương Trung không nhịn được cười. Nuốt xong miếng cơm, bảo cậu: “Đúng rồi, hôm qua trong hội thảo ba gặp được bạn học cũ đấy. Chính là tiến sĩ Ma Tĩnh, trước từng ghé nhà mình chơi. Thầy hướng dẫn làm luận án cho ông ấy giờ đang làm Cơ học chất lưu mà con muốn theo. Ba có cho ông ấy xem mấy bài luận văn mà con từng đăng, ông ấy thấy ưng lắm. Con xem lúc nào có thời gian thì đi nói chuyện với ông ấy, nếu được thì thông qua ông ấy để trao đổi với thầy hướng dẫn.”

“Dù sau này con không theo ngành ấy thì có cơ hội tìm hiểu xu hướng, phương pháp nghiên cứu hàng đầu thế giới, với việc du học của con trong tương lai, cũng là rất tốt.”

Dương Lạc ngậm miếng cơm trong miệng, lẳng lặng gật đầu.

Dương Trung lại bỏ đũa xuống, lấy từ trong cặp ra một tập tài liệu photo dày: “Vừa mới đi photo một ít luận văn có liên quan mà ông ấy cho. Ba xem rồi, toàn là tổng hợp từ mấy tạp chí nước ngoài số mới nhất

cả.”

Bàn tay đặt trên mặt bìa của ông vuốt nhẹ: “Trong nước đúng là không theo kịp nữa rồi! Quyển *Vật lý Trung Quốc niên san* đó, nói ra người ta cười cho, cầm thì mỏng dính, ngay cả năm trang giấy cũng chưa dùng tới.”

“Ba, cơm canh nguội lạnh cả rồi.” Dương Lạc vừa nghe vừa cầm đũa đưa vào tay ông, “Buổi chiều con không có tiết, ba nói bao lâu cũng được.”

Dương Trung ngại ngần cười với cậu, cầm cúi và mấy hộp cơm. Lát sau, lại không kìm được ngẩng đầu lên: “Lạc Lạc này, con đúng là may mắn lắm đó. Từ rất sớm đã biết mình thích nhất thứ gì, lại vừa hay nhà mình có khả năng tạo chút ít điều kiện cho con.”

“Ba nhớ từng đọc báo, thấy Bill Gates nói rằng mỗi sáng khi ông ta thức dậy, vừa nghĩ đến những công việc cần phải xử lý, cùng với những phát minh về kỹ thuật sẽ mang lại ảnh hưởng và biến chuyển lớn cho con người, thì ông ta sẽ vô cùng hào hứng và phấn khích. Lạc Lạc, một người có thể tìm được công việc mà bản thân sẵn sàng đặt tất cả cuộc sống vào đó, thì thật sự rất đáng quý.”

Ông đưa tay ra, vỗ nhẹ hai cái lên đầu con trai: “Cứ nghĩ đến con là ba sẽ thấy rất tự hào, nhưng cũng ghen tị lắm đó.”

Dương Lạc bưng đĩa thức ăn lên, gạt hết thức ăn còn lại vào bát ông: “Con biết rồi, thưa ba, ba mau ăn đi. Không thì con đi đổi hai món xào mới.”

“Được được được, ba ăn. Con nói xem lúc nào rảnh, ba đi hẹn trước với người ta một câu.”

Nhìn ánh mắt đong đầy ý cười của ba, lòng Dương Lạc bất chợt run lên, cúi đầu xuống.

Nói ngay bây giờ ư? Ngay khi ba đang vui vẻ như thế? Nhưng mà, nếu cứ giấu tiếp, cứ không chịu quyết định, thì cuối cùng ba sẽ càng khó chấp nhận hơn.

“Nếu là để ông ấy viết thư giới thiệu hay gì, thì con nghĩ không cần đâu ạ.” Cậu do dự, sau đó chật vật nói tiếp, “Ba ơi, thật ra, sau khi tốt nghiệp con đã không muốn đi du học nữa rồi.”

Dương Trung sững người, nụ cười trên mặt đông cứng, sau đó chậm rãi tan đi.

“Con chỉ mới nghĩ vậy thôi, vẫn chưa quyết định, cũng chưa nói với ba mẹ.” Dương Lạc nhìn dáng vẻ ông, thật sự không nhẫn tâm được, “Ba cũng biết, thỉnh thoảng con sẽ nảy ra ý nghĩ đột phát như thế, biết đâu một thời gian sau con lại thay đổi.”

Dương Trung lắc đầu: “Chuyện lớn như thế, nếu con không cân nhắc kỹ lưỡng thì sẽ không nói với ba đâu.”

Ông dần bình tĩnh lại, “Không sao, có lẽ tại đột ngột quá. Nhưng mà, Lạc Lạc, con có thể cho ba biết tại sao được không?”

Dương Lạc lặng thinh. Lý do nghĩ sẵn đã chực tuôn bên môi, nay lại nuốt xuống. Hình bóng Thẩm Hàm bất chợt thoáng qua tâm trí cậu.

Con không muốn bỏ đi khi người ấy còn chưa quyết định. Con không muốn buông tay. Con không yên lòng.

Nhưng, ba à...

Nom gương mặt con trai hiện lên nét mệt mỏi khó lòng diễn tả, Dương Trung hạ giọng: “Lạc Lạc, ba mẹ hi vọng con đi du học, một mặt vì có rất nhiều chỗ tốt, nhưng mà, cũng có phần lớn là từ tư tâm của ba. Vậy nên, nếu đây là lựa chọn của con, thì ba sẽ ủng hộ con.” Ông cười trấn an Dương Lạc, “Khi nào con đưa ra quyết định cuối cùng thì nói cho ba nhé. Có điều đừng cho chú hai con biết vội. Chú ấy vẫn canh cánh nghĩ hồi đó làm liên lụy ba, vẫn luôn muốn giúp ba đạt thành tâm nguyện này thông qua con.”

“Lạc Lạc à, con vui là được rồi.” Ông ngoảnh nhìn tập tài liệu kia, lại đưa tay vuốt lên mặt bìa, “Con cứ cầm cái này đi, đọc chút ít cũng tốt.”

Dương Lạc gượng gượng cười, trong lòng vô cùng chua chát.

Thẩm Hàm ngồi trên giường, đầu óc như mớ bòng bong.

Hôm qua Nhan Thanh ghé qua, hỏi anh có muốn đến một trường học đặc biệt ở ngoại ô làm thầy giáo không.

Tất nhiên là muốn chứ, Thẩm Hàm tự mình bật cười, cảm thấy cuộc sống không còn gì tốt đẹp hơn thế nữa.

Nhưng, ngày đầu tiên biết giảng gì đây?

Anh cau mày.

Đều là lũ trẻ chưa từng học Vật lý, phải giảng giải sinh động một chút, nếu không đập tan hứng thú ngay từ tiết học đầu tiên mất.

Nhà của Newton nuôi một con mèo và một con chó, để chúng dễ dàng ra vào, trên cửa có khoét hai cái lỗ

một nhỏ một to. Kết quả có đứa nhóc hỏi anh, không phải mèo cũng có thể đi qua cái lỗ to hay sao? Vậy tại sao phải khoét hai lỗ...

Không được, câu chuyện như thế, chỉ có học hành chuyên sâu, si mê rồi, mới cảm nhận được ý nghĩa của các loại công thức trong đầu. Nhưng trong cuộc sống thì tuyệt nhiên chẳng có gì buồn cười hết.

Thẩm Hàm nằm ngửa trên giường, nghĩ về những đứa trẻ đã có khiếm khuyết cơ thể từ bẩm sinh, hoặc từ rất sớm sau khi chào đời.

Có lẽ chúng cũng như mình, đang khép chặt cánh cửa, ngày ngày ngồi trước bàn, tự hỏi thế giới bây giờ có đáng về thế nào.

Vậy thì giảng về Jules Verne đi.

Ông tổ của tiểu thuyết khoa học viễn tưởng. Từng có người ví von rằng, giới khoa học ở sau lưng ông, tất cả đều là con cháu của ông ấy.

Trí tưởng tượng không giới hạn của nhà văn hào ấy, đôi khi ngôn ngữ chính xác đến nỗi người ta vừa phải giật mình, cũng khiến người ta không sao lý giải nổi. Chiếc tàu ngầm Nautilus trong cuốn *Hai vạn dặm dưới đáy biển* rất gần gũi với tàu ngầm hiện đại; trang thiết bị cứu hộ tàu ngầm trong *Hòn đảo bí ẩn* thì gần như giống với trang thiết bị hiện đại.

Mỗi một trang giấy đều tỏa ra hào quang lấp lánh, đủ các loại phát minh sáng chế muôn hình vạn trạng.

Vậy nhưng, hầu hết thời gian trong cả cuộc đời, ông ấy đều nấu mình trong phòng sáng tác. Ông ấy chỉ từng ghé thăm châu Mỹ tám ngày, khinh khí cầu chỉ ngồi hai mươi tư phút. Tuy ông có một chiếc thuyền, nhưng chưa từng dùng đến. Trí tưởng tượng của ông gần như đều xuất phát từ lòng nhiệt thành phi thường của ông dành cho khoa học.

Thẩm Hàm gắng sức giơ tay về trước, như thể muốn bắt lấy thứ gì.

Cho dù sinh sống trong một không gian chật chội, cho dù khép kín bản thân với thế giới bên ngoài; thì tư tưởng, cũng có thể đâm chồi ở nơi không có ranh giới.

Khoé môi Thẩm Hàm chậm rãi nhếch lên.

Cái này, rất thích hợp.

Anh trở người, dì có còn bận rộn ở ngoài đó không? Chắc phải bảy, tám giờ rồi, có lẽ trời cũng tối rồi.

Hay là để dì về sớm đi thôi.

Đang nghĩ ngợi thì bỗng nhiên trong bếp truyền đến tiếng bát đĩa rơi vỡ loảng xoảng.

“Oái!” Anh nghe tiếng dì sợ hãi.

Lòng Thắm Hàm trầm xuống: “Dì ơi, dì đừng sợ. Con tới ngay.” Anh đứng dậy, lần mò đi về phía bếp.

37. Chương 37: Cuộc Sống Vẫn Phải Tiếp Diễn

Dì nghe giọng anh thì vội vàng nói: “Tiểu Hàm, đừng cuống. Ban nãy tự nhiên mất điện, dì bất cẩn làm rơi cái đĩa xuống đất thôi.”

Thắm Hàm thở phào: “Dì đừng di chuyển. Con qua ngay đây.”

Anh chậm rãi đi qua, đưa tay đỡ dì, nhận ra tay bà vẫn còn hơi run.

Thắm Hàm nhẹ giọng nói: “Không sao đâu dì, nên để đâu rồi ạ? Để con đi lấy.”

Dì tựa nửa người vào anh: “Làm bà già này một phen khiếp vía, đang yên lại tối om. May mà mi ở nhà. Nén ấy hả, dì nhớ lúc chuyển nhà đã vứt hết rồi, vẫn chưa kịp đi mua.”

Thắm Hàm cười: “Dì thấy chỗ tốt của con chưa. Con đỡ dì ra ngoài trước, chỗ này cứ để đó ngày mai dọn dẹp tiếp dì ạ.”

Anh đỡ dì đi ra phòng khách: “Đã khuya lắm rồi, dì về đi ạ.”

“Tiểu Hàm, mi ở nhà một mình không sao chứ?”

“Dì nghĩ gì thế? Trong tình cảnh này, không phải ưu thế của con rõ ràng lắm à? Dì mau về đi thôi, để muộn thêm lát nữa thì con sẽ lo đấy.”

Dì xách túi lên: “Vậy dì đi đây.”

Bà mở cửa ra, nhìn hành lang tối thui, trong lòng thoáng run lên: “Tiểu Hàm, mi nói xem, chắc trên đời này không có ma đâu nhỉ.”

Thẩm Hàm ngẫm nghĩ giây lát, trong lòng bỗng chốc sáng tỏ, cầm chìa khoá treo sau cánh cửa lên: “Dì, để con đưa dì xuống.”

Chưa đợi dì trả lời, anh đã đóng cửa lại, đỡ tay bà đi xuống: “Nếu có ma thì con sẽ bắt lại rồi cân xem nó nặng bao nhiêu.”

Dì bật cười: “Mi không sợ à?”

“Con sợ gì chứ?” Thẩm Hàm cẩn thận điều khiển bước chân, “Dì biết hồi bé con sợ ma, bà ngoại đã làm gì để dỗ con không?” Trong giọng anh mang theo ý cười, “Bà bảo với con, đừng sợ ma, bởi vì trên đời này đáng sợ nhất, chính là con người.”

Dì cười phụt thành tiếng.

“Kết quả con đi xuống lâu, đi qua cửa nhà người ta, nghĩ bên trong toàn người là người, thế là bị dọa chạy toé khói.” Ngay bản thân Thẩm Hàm cũng bật cười.

Hai người nói chuyện, lát sau đã đến cổng chung cư.

“Trở về nhớ khoá trái cửa.” Dì dặn anh, “Đừng có đi vào bếp, sáng mai dì khác đến dọn.”

Thẩm Hàm gật đầu: “Vâng, dì đi thông thả đi nhé.”

Dì nhìn theo đến khi anh đi lên, nghĩ lại ban nãy xuống lâu, bởi vì có anh bên cạnh, chẳng hiểu sao trong lòng lại bình tĩnh đến thế.

Hôm nay Tiểu Hàm ngẫu quá, bà nghĩ, đoạn xoay người rời đi.

Về đến nhà, Thẩm Hàm rửa mặt, sau đó ngồi lên giường.

Ngày mai phải đến trường rồi, Nhan Thanh nói mình dạy tiết một, ba năm, có lẽ phải đến tối mới về được.

Phải nói trước một tiếng với Dương Lạc mới được. Ngộ nhớ em ấy ghé qua mà nhà lại chẳng có ai.

Thẩm Hàm thoáng đỏ mặt. Thăng nhóc này, bây giờ càng ngày càng hỗn rồi.

Anh cầm điện thoại lên, trôi chảy bấm số.

Tắt máy à?

Thẩm Hàm thoáng nhú mào, hình như không phải tắt máy. Xảy ra chuyện gì rồi ư?

Hừ, ngày mai dì vẫn ở nhà, nếu em ấy đến thì sẽ giải thích cho em ấy cũng không sao.

Nhưng mà, anh chống bàn tay lên má, vẫn muốn tự mình nói cho em ấy biết.

Dẫu sao cũng là một chuyện vui như thế, lúc mới nghe được đã muốn nói với em ấy rồi...

Dương Lạc nhìn chú hai sắp phun ra lửa tới nơi, cúi đầu xuống.

Buổi tối Dương Hoa gọi một cuộc điện thoại, kéo cậu đến nhà khách của ba, vừa vào cửa đã mắng cho một trận.

“Cháu có đầu óc không hả? Có phải uống lộn thuốc rồi không?”

“Sao cháu không biết nghĩ cho ba cháu gì thế?”

Dương Trung ở phía sau kéo ông lại khuyên nhủ: “Thằng bé chỉ nói ra suy nghĩ của mình thôi. Chú cũng đừng dọa nó.” Đoạn ngại ngần bảo Dương Lạc, “Ba thấy rồi quá nên định tìm chú con bàn bạc... Đã bảo chú ấy đừng sốt ruột rồi, kết quả vẫn thành ra như thế.”

“Không sao đâu ạ. Vốn dĩ là con không đúng, đáng lẽ con nên bàn bạc trước với ba và chú.”

“Bàn bạc, có gì để bàn bạc nữa? Cháu bỏ ngay cái suy nghĩ ấy đi cho chú. Những chuyện khác chúng ta từ từ bàn bạc lại.” Dương Hoa nổi giận dùng dưng ngắt lời cậu.

Dương Trung nhìn con trai chẳng nói tiếng nào, đẩy em trai ra: “Lạc Lạc, hay là con nói lý do cho ba và chú nghe xem. Nếu đúng là tốt cho con, thì chú hai con cũng sẽ ủng hộ con thôi.”

Dương Hoa ở bên cạnh cười lạnh: “Là vì bạn gái cháu chứ gì?”

Dương Lạc ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt ông, trái tim như thất lại.

“Chú hai, người đó là nam.”

Ba cậu còn chưa hiểu, Dương Hoa đã hung hãn cho cậu một cái tát: “Mày điên rồi à? Loại chuyện như thế

mà cũng làm ra được?”

Quanh năm, ông đều ít khi vận động mạnh, giờ đây vừa sợ vừa giận lại thất vọng, cái tát đó gần như đã hao hết sức ông. Chỉ thấy thân người Dương Lạc thoáng lão đảo, sau đó lại đứng thẳng lên, một vệt máu đã rỉ ra khoé môi.

Đáy lòng Dương Hoa đau đớn, nhưng thấy cậu vẫn nhìn mình chăm chăm, trên mặt chỉ có áy náy mà tuyệt nhiên chẳng hề có ý nhún nhường.

“Quyết tâm đến mức đó!” Ông siết chặt nắm đấm.

Dương Trung thấy vẻ mặt em trai bất ổn, vội vàng chặn lại phía trước. Dương Lạc ngăn ba mình: “Ba cứ để chú hai đánh con đi. Con nghiêm túc...”

Lời còn chưa dứt, nắm đấm của Dương Hoa đã nện vào bên má kia, lực mạnh đến nỗi khiến cậu ngã nhào xuống giường ngay lập tức.

“Mày còn dám nói à?” Dương Hoa nhào tới, giơ nắm đấm lên.

Dương Trung ôm chặt lấy lưng em trai: “Chú ra tay chẳng biết nặng nhẹ gì cả. Nhìn xem đã đánh nó thành ra thế nào rồi. Đánh thì được tích sự gì chứ?”

Dương Hoa nhìn thẳng vào cháu mình, nhìn khuôn mặt cậu đang chậm rãi sưng lên, bàn tay vừa mới vùng qua của mình cũng bắt đầu tê nhức. Ông run lên, cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút cạn.

“Anh, buông em ra đi. Em sẽ không làm gì nó đâu.” Cơ thể Dương Hoa thả lỏng, “Anh để nó suy nghĩ lại kĩ càng. Dù sao cũng là tương lai của bản thân nó, em không làm chủ được. Em về trước đây.”

Ông không nhìn Dương Lạc nữa, một mình đi ra ngoài.

Dương Trung đi tới bên cạnh giường, nhẹ nhàng chạm vào mặt con trai: “Ba đi theo chú ấy. Tối nay con ngủ ở đây đi. Lạc Lạc, chuyện tình cảm này, nếu ý con đã quyết thì không nên ép buộc nữa.” Ông nở nụ cười vô vẻ, “Con nói với mẹ con đi. Mẹ con am hiểu phương diện này hơn ba. Còn chú hai con, chỉ cần cuối cùng con sống tốt, chú ấy sẽ không làm gì đâu. Con đừng nghĩ ngợi nhiều, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Ngủ sớm một chút. Ba đi trước đây.”

Cánh cửa đóng lại.

Dương Lạc nằm một mình trên giường. Khoé môi bị rách thỉnh thoảng lại truyền tới đau rất.

Vẫn chưa đủ đâu.

Nếu không, thì hời cho con quá.

Cậu quay đầu, nằm trên giường, lau đi vệt ướt trên má.

Ba ơi, chú hai ơi.

38. Chương 38: Đúng Là Tự Mình Đa Tình Mà

Thẩm Hàm bỏ điện thoại xuống, khẽ khàng thở dài.

Đã ba ngày rồi. Không đến nhà, cũng không gọi điện.

Anh dựng gối lên, ôm trong lòng, gục đầu lên trên. Học hành bận bịu quá chăng? Hay là, đang cố ý thử mình?

Ngón tay vô thức ấn sâu vào lòng gối mềm mại. Nhưng mà, thật sự rất muốn gặp em ấy, muốn nghe giọng em ấy, muốn kể cho em ấy nghe về lũ trẻ ồn ào xung quanh mình; và còn, hơi thở ấm nóng thoảng qua trên mặt đó nữa...

Trái tim Thẩm Hàm nóng lên, trên mặt thoáng ửng đỏ.

Thôi, để ngày mai thử lại vậy.

Dương Lạc nhìn màn hình điện thoại mà không bắt máy, lặng lẽ cất vào trong túi áo.

Chí ít thì, thầy ấy cũng biết tìm mình. Cậu cười, vết thương trên môi bị kéo ra, ẩn khuất truyền tới đau rát.

Từ trước đến nay vẫn luôn là mình chủ động; luôn cảm thấy có thể chờ anh dần dần trở nên kiên định. Mà lúc này đây, dẫu chỉ là một chút mơ hồ của anh thôi cũng khiến mình khó lòng chịu nổi. Tuy rằng không muốn lấy những thứ mình đã bỏ ra để đi yêu cầu người khác. Nhưng mà, dù sao anh cũng là niềm an ủi duy nhất của mình trong tình cảnh này rồi.

Qua thêm mấy ngày, Thẩm Hàm gần như mỗi sáng mỗi tối đều gọi điện thoại, nhưng không một ai nghe máy. Anh ở trường lại dạy cả hai môn Toán và Vật lý, vừa mới tiếp cận với giáo trình, hàng ngày lại phải nghĩ xem làm sao để mấy đứa bé kia cảm thấy hứng thú, không thấy khô khan. Tuy nội dung dạy là dành

cho trẻ con, làm việc cũng có cảm giác như dùng dao mổ trâu để giết gà; nhưng anh vẫn tận tâm tận lực, không dám chểnh mảng chút nào.

Lần trước làm thí nghiệm về lực hướng tâm, dùng một sợi dây dài, ở đầu buộc một chiếc cốc nhựa hướng miệng lên trên. Rót đầy nước vào, sau đó tay cầm đầu còn lại vung lên xoay vòng xung quanh. Ban đầu lũ nhóc bên dưới sợ kêu oai oái tránh đi, lát sau phát hiện nước không chảy ra, lại hào hứng xúm vào, luôn miệng tán dương từ tận đáy lòng.

Trên mặt Thẩm Hàm nở nụ cười vui vẻ. Nếu Dương Lạc ghé qua thì tốt rồi, còn có thể giúp mình làm thí nghiệm lăng kính nữa. Màu sắc sắc sỡ, chắc chắn lũ trẻ sẽ thích lắm.

Hôm qua Nhan Thanh gọi điện đến, nói thứ năm là giáng sinh rồi, hỏi mình buổi tối có muốn qua nhà anh ấy không. Từ khi Hạo Hạo lên Trung học, lúc nào anh ấy cũng viện đủ ngày lễ để làm trò, cho thằng bé nhà mình có cơ hội xả hơi. Hai năm trước đều trải qua như thế.

Thẩm Hàm nghĩ ngợi, cảm thấy tối hôm ấy mình cũng không có kế hoạch gì, nên đồng ý.

Hai ngày sau, mấy siêu thị lớn trong thành phố đều bước vào giai đoạn cuối cùng của đợt giảm giá nhân dịp giáng sinh. Dương Lạc đẩy xe dạo quanh Carrefour. Vết thương trên mặt gần như đã lành, mang theo nụ cười vui vẻ mà mấy ngày nay khó thấy.

Nhìn nửa xe đồ trước mặt, Dương Lạc đi thẳng về quầy thu ngân. Thật ra mua toàn đồ lặt vặt, cứ thấy hay là nhặt vào, chẳng mấy chốc đã nhiều như thế.

Tâm trạng ổn định lại rồi, hôm nay đến nhà Thẩm Hàm đi. Cậu vô thức cười ngu, cảm thấy dường như mây đen trong lòng đều tan biến hết.

Nếu biết trước thì đã ghé qua từ sớm rồi. Một chuyện đơn giản như thế, lại bị mình làm cho tiến thoái lưỡng nan. Dương Lạc cầm hoá đơn, tiện tay nhét vào trong túi.

“Quý khách, mua hàng nhiều hơn một trăm tệ có thể mang hoá đơn đến quầy lễ tân rút thưởng ạ.” Cô thu ngân cười bảo cậu.

Dương Lạc gật đầu, bỏ hai túi lớn vào xe rồi đẩy đi.

Liếc nhìn bàn để phần thưởng, thấy bên trên có một con chó bông màu nâu dài hơn nửa người.

Tim cậu nảy lên, thử xem sao.

Ra khỏi siêu thị, Dương Lạc một tay xách túi đồ, một tay ôm con chó bông vừa rút thăm trúng được.

Đúng là điềm lành mà. Cậu cười, vẫy một chiếc taxi đi đến nhà Thẩm Hàm.

“Dì không đi cùng ạ?” Trước khi ra khỏi cửa, Thẩm Hàm hỏi lại bà lần nữa.

“Không đi. Trò của bọn thanh niên, dì đi làm gì.” Dì đưa túi đựng đồ ngủ và đồ rửa mặt vào tay Nhan Thanh, “Dì giặt xong chậu quần áo kia, phơi phóng xong thì về.”

Nhan Thanh đẩy Thẩm Hàm một cái, ghé tai anh hỏi: “Chú chắc chắn là không có hẹn đấy chứ?”

Thẩm Hàm ngoảnh đi, không thêm để ý đến anh.

Dì cười: “Hai đứa mi đi nhanh đi. Nếu Hạo Hạo về trước mà không có cơm ăn, xem hai đứa mi làm thế nào?”

Nhan Thanh đỡ Thẩm Hàm đi ra ngoài, ngoái đầu lại cười nói: “Dì yên tâm. Trường nó quy định phải tự học buổi tối, chưa đến chín mười giờ thì nó không về được đâu.”

Dì đứng ở cửa, vẫy tay với họ: “Tiểu Hàm, mi không cần phải lo. Nếu có ai gọi điện tìm mi thì dì sẽ bảo người ta gọi đến nhà Nhan Thanh.”

“Dì!” Mặt Thẩm Hàm lập tức đỏ đến tận mang tai. Nhan Thanh thôi cười, đỡ anh, “Tốt quá. Thế thì chú sẽ không còn mất hồn mất vía nữa rồi.”

Lúc Dương Lạc lên lầu, trời đã hoàn toàn tối đen.

Chắc dì không còn ở đây nữa. Cậu thầm nghĩ, bước chân tăng nhanh.

Đỡ túi xuống bên chân, lấy chìa khoá ra mở cửa. Bất ngờ là, trong nhà tối om.

Cậu bật đèn, đặt chổi bông lên bàn ăn, sau đó xách đồ vào trong.

“Thầy ơi.” Dương Lạc đi về phía phòng ngủ, nương theo ánh đèn phòng khách, thấy chăn trên giường gấp gọn gàng, không hề có dấu vết từng động vào.

Cậu đi từng phòng, phòng bếp, phòng vệ sinh, ban công, phòng làm việc.

Cuối cùng quay về phòng khách, cầm điện thoại lên gọi đến nhà dì.

“Dì ạ, con là Dương Lạc đây. Tối nay thầy đi đâu thế ạ?”

“Ồ, sao mãi tối nay con mới gọi. Nó qua nhà bạn đón lễ giáng sinh rồi. Con có cần số điện thoại của nhà bên đó không?”

“Cảm ơn dì, không cần đâu ạ. Con cúp máy đây.”

Cậu bỏ điện thoại xuống.

Hoá ra là vậy.

Nhìn con chó bụi đang híp mắt nằm trên bàn, Dương Lạc để tay lên đầu nó, vỗ bâng quơ mấy cái.

Đúng là tự mình đa tình mà.

Lòng cậu bất chợt cảm thấy vô cùng mĩa mai.

Tắt đèn, Dương Lạc đóng cửa *sầm* một tiếng, rồi đi.

Giá lạnh trong không khí ngày càng dày, người và xe cộ đi trên đường cũng thưa thớt dần. Tỉnh thoảng còn có một đám thanh niên lái mô tô, hú hét lao vụt qua trên đường.

Nhiệt độ không khí ulla vào tứ chi hạ xuống, Dương Lạc lấy điện thoại ra xem giờ.

Mới đó mà đã qua hai tiếng rồi.

Nên về trường thôi.

Cậu xem xét vị trí đại khái của mình, chọn một lối rẽ để đi về.

Hai bên đường toàn là các cửa hàng, tối đến đều kéo kín cửa cuốn, hết sức im ắng. Ánh sáng toả ra từ cây đèn đường cao lênh khênh hắt xuống mặt đất, cách vài mét lại có một cây, khiến người ta cảm thấy con đường này cứ tuần hoàn mãi, không sao rời khỏi được.

Bỗng nhiên, trong bóng tối chỗ lề đường phía trước, có ba bóng người chậm rãi đi ra, dừng lại bên dưới cây đèn đường.

Đến gần, nhìn thấy một kẻ trong số đó cầm một con dao gập, bên dưới ánh đèn lạnh lẽo loé lên tia sáng

trắng bạc.

“Ông em, gần đây anh hơi túng thiếu, trợ cấp chút đỉnh thế nào?” Gã cầm đầu nói với cậu, hai gã còn lại vòng qua đứng hai bên sau lưng cậu.

Thấy cậu không động đậy, gã kia chìa tay ra, sờ vào áo khoác của cậu: “Được đấy chứ? Hàng hiệu xịn chứ đùa.”

Dương Lạc ngược mắt nhìn gã, không nói gì, một đám vung qua, sau đó đá chân ra sau, đốn ngã hai tên còn đang ngơ ra sau lưng xuống mặt đất.

Gã kia không ngờ cậu lại dám ra tay, bưng mặt, bất giờ mới hoàn hồn: “Mẹ nhà chúng mày, còn không đánh nó cho tao!”

Ba tên cùng nhau xúm vào.

Trong lòng Dương Lạc vốn đang khó chịu, giờ lại càng khó nín lửa giận, ban đầu còn biết thủ biết lui; lát sau, đã chỉ còn nghe theo cảm giác, vung đấm công kích. Bị đánh cũng không né tránh, chẳng hề nghỉ ngơi, ngay giây tiếp theo đã hung hãn đánh trả.

May mà bình thường bọn này chỉ là phường cướp vặt, biết mấy món võ mèo cào, chưa từng gặp ai liều lĩnh như thế. Thấy giằng co hơn mười phút mà vẫn chưa khống chế được, gã cầm đầu do dự dần, ra tay cũng chậm lại.

Đúng lúc ấy, một chiếc xe cảnh sát tuần tra lái vào từ đầu ngõ. Bóng đèn xanh đỏ trên nóc xe vừa xuất hiện, mấy gã kia đã vội vàng hét lên, bỏ Dương Lạc lại, chạy về phía ngã rẽ khác.

Dương Lạc đứng dựa vào bờ tường, khẽ khàng thở dốc. Bấy giờ cơn đau từ khắp mình mẩy mới rầm rộ ủa ra. Cậu nhìn đồng chí cảnh sát đang đi về phía mình, trước mắt tối sầm, từ từ trượt ngồi xuống đất.

39. Chương 39: Hoá Ra Ngay Cả Thời Khắc Căng Thẳng Nhất Của Lớp Mười Hai Vẫn Còn Sáng Láng Chấn

Bao Vân ngồi bên giường bệnh của Dương Lạc, lóng ngóng cầm dao gọt cam. Dương Hoa rón rén đi từ bên ngoài vào, khẽ khàng hỏi bà: “Vẫn chưa tỉnh hả chị?”

Bao Vân ngẩng đầu lên, tiện tay chỉ dao vào mũi ông: “Biết thương rồi đấy! Không phải đã bảo chú rồi, trẻ con bây giờ khó hầu hạ hơn chúng ta trước đây nhiều. Chú chỉ lờm thôi là chúng nó đã đòi sống đòi chết rồi. Chú xem, lần này mới chỉ đánh nhau trên phố thôi, lần sau có khi lại nhảy từ toà nhà cao tầng nào xuống ấy chứ.”

Dương Hoa nhìn thẳng cháu đắp chiếc chăn trắng tinh của bệnh viện bên dưới, sững sờ nói: “Từ bé đến lớn, ngay cả anh chị cũng chưa đánh nó bao giờ.”

Bao Vân thấy đáng vẻ vừa đau lòng vừa hối hận của ông, đưa quả cam gọt được một nửa trong tay và con dao cho ông: “Nó còn chỉ mong chú đánh nó thêm mấy trận nữa ấy chứ. Thôi, đi gọt cam đi. Khi nào nó tỉnh dậy trông thấy, chắc chắn sẽ vui lắm.”

Dương Hoa nhận lấy: “Em ra ngoài gọt xong bảo y tá mang vào là được rồi.” Xoay người đi ra ngoài.

Bao Vân ngoái đầu lại nhìn con trai.

Gầy đi rồi. Có cả quầng thâm nữa. Hoá ra ngay cả thời khắc căng thẳng nhất của lớp mười hai vẫn còn sáng láng chán.

“Ồ, Lạc Lạc, tỉnh rồi à?”

Dương Lạc chậm rãi mở mắt ra, nhìn mẹ mỉm cười.

“Chú hai đón mẹ đến ạ?”

Bao Vân đưa tay sờ trán cậu: “May mà không sốt.” Nói tiếp, “Mẹ nhận được mail của con thì ngồi xe đến ngay. Vừa mới đến đã nghe ba con nói con đánh nhau với người khác phải nhập viện.”

“Sao, có phải con ‘thách đấu’ với người ta trước không hả?”

Dương Lạc đỏ khốc đỏ cười, đưa tay bưng mặt: “Mẹ, không phải có việc nên con mới viết mail cho mẹ hay sao?”

Bao Vân im lặng, thu lại vẻ trêu chọc trong giọng nói: “Mẹ biết. Mẹ chỉ sợ con tự gây áp lực cho mình thôi.”

“Lạc Lạc, từ lúc con bắt đầu đọc sách trong văn phòng của mẹ, thì con cũng đã phát hiện mình không thích con gái rồi đúng không?” Có lẽ là vào kỳ nghỉ hè lớp tám, bà phát hiện những cuốn sách có liên quan đến “Queer”, đến văn hoá đồng tính luyện ái trên giá sách đều có dấu vết được động đến. Lúc ấy bà chỉ nghĩ là thời kỳ trưởng thành, trẻ con khá tò mò; bản thân mình cũng cho rằng những cuốn sách ấy đều được trình bày dưới góc nhìn hết sức khách quan và khoa học, nên cũng chẳng nói gì.

Dương Lạc gật đầu: “Mẹ, con xin lỗi.”

Bao Vân kéo ghế lại gần hơn: “Lạc Lạc, nói thật, mẹ không muốn con là người đồng tính đâu.” Bà nắm tay

con trai, “Ban đầu mẹ sợ lắm, sau đó cảm thấy rất buồn.”

Dương Lạc siết lại tay bà, không biết phải xoa dịu thế nào.

“Mẹ làm về nữ quyền. Hiểu rằng ở Trung Quốc, chỉ cần hơi khác thói đời một chút thôi, muốn kiên trì là điều vô cùng khó khăn. Đồng tính luyến ái thì đã khó lại càng khó hơn. Mẹ thật sự không muốn con đi con đường này, phải chịu nhiều đau khổ như thế.”

Trái tim Dương Lạc như bị thứ gì găm trúng, cậu nhồm dấy, ôm lấy mẹ mình: “Mẹ ơi.”

Bao Vân nhẹ nhàng vuốt tóc cậu: “Năm ấy mẹ đã hạ quyết tâm không cưới ai, cứ nghĩ ở Trung Quốc chẳng có người đàn ông nào chịu được bà vợ như mình. Nhưng sau đó mẹ gặp ba con.” Bà dừng lại giây lát, “Mẹ biết, loại chuyện này không nên ép buộc. Bây giờ mẹ chỉ hi vọng, con có thể gặp một người tốt, để đi trên con đường này được dễ dàng hơn.”

Nước mắt bà tuôn rơi: “Nếu sau này con gặp thất bại, người đó có thể đứng ra che chở con; bình thường cũng có thể đối xử dịu dàng với con, mẹ sẽ rất mừng.”

Dương Lạc vốn đang im lặng tựa vào vai bà, nghe bà nói thế, không kìm được ngẩng đầu lên: “Mẹ, mẹ đang nói gì thế? Gì mà che chở với lại không che chở chứ?”

Bao Vân buông cậu ra: “Sao hả? Chẳng lẽ con không phải là người làm ‘vợ’ à?”

Dương Lạc ngã ụch ra giường: “Mẹ, sao mẹ lại nghĩ con là...”

Mẹ cậu cũng ngạc nhiên nhìn cậu: “Trong mail con viết cứ lo được lo mất như thế, mẹ nghĩ chắc con đồng tính cũng không nhanh vậy chứ? Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có nguyên nhân này thôi. Thế không phải thật à?”

Dương Lạc lườm bà: “Tất nhiên là không phải ạ.”

“Được được.” Bao Vân cười nói, “Chú hai con vừa mới ghé, hồi hận xanh cả ruột. Cơ mà, chuyện đi du học, con vẫn nên suy nghĩ thêm đi. Dù sao môi trường ở nước ngoài với các con cũng tốt hơn là trong nước.”

“Hơn nữa, mẹ nghe giọng điệu con thì hình như người đó cũng chưa chán chán lắm. Dừng chuyện này để thử cậu ấy cũng tốt.”

Dương Lạc không lên tiếng, nhưng trong lòng lại thoáng rung động.

Có khi, đây là một cơ hội thật cũng nên.

Cũng đến lúc nên mở lời rồi.

40. Chương 40: Tôi, Ngay Cả Rồi Đi, Cũng Chẳng Làm Được

Dương Lạc mở cửa, đúng lúc nhìn thấy dì xách giỏ thức ăn chuẩn bị ra ngoài.

Thấy cậu đi vào, đầu tiên dì cười một tiếng, sau đó giật mình: “Ôi ôi, mặt con làm sao thế kia?”

Dương Lạc ngoảnh đi: “Con bắt cần bị ngã ạ.”

Dì đi qua nhìn kĩ, lườm cậu cháy mặt: “Cái thằng này! Con tưởng dì già rồi ngay cả cái này cũng không nhận ra chắc?”

Dương Lạc giơ tay lên xin tha: “Vâng vâng, con sai rồi ạ. Dì đừng nói với thầy dì nhé.”

Dì chỉ về phía phòng ngủ: “Nó đang ngủ trưa ấy. Con trông nó đi, dì đi ra ngoài mua thức ăn đây.” Bà mở cửa, vừa đi ra vừa ngoái đầu bảo Dương Lạc, “Sau này con không được tái phạm đâu đấy. Dì chỉ giúp con lần lần này thôi nghe chưa.”

“Con hứa ạ. Tạm biệt dì.” Dương Lạc nói xong, nhìn bà chậm rãi đi xuống, đóng cửa lại.

Đi vào phòng ngủ của Thẩm Hàm, phát hiện anh đã dậy rồi. Choàng áo khoác ngồi trên giường, gương mặt vừa chui ra khỏi chăn còn hồng đỏ, ánh lên vui mừng khó lòng che giấu.

Trái tim Dương Lạc vốn còn rối bời, giờ khắc này đây lại trở nên tĩnh tại, đầy ắp ngọt ngào.

“Em làm chuyện gì xấu mà dì lại tức giận lớn tiếng như thế?” Thẩm Hàm cười hỏi cậu.

“Nào có. Dì đâu phải tức giận, chỉ là giọng dì vốn lớn thôi mà.” Dương Lạc nhìn không nụ cười của anh không chớp mắt, cảm thấy đúng là đã quá lâu không được gặp anh.

Thẩm Hàm lại chỉ vào con chó bự ở trên gối bên cạnh: “Tôi ngủ không có thói quen ôm gối, nên để ở bên cạnh thôi.” Anh dừng lại, “Hôm đó tôi không ở nhà, em giận à?”

Dương Lạc há hốc, bỗng nhiên cảm thấy trái tim mềm nhũn, chẳng nặn ra được chữ nào.

Thấy cậu không đáp, Thẩm Hàm bật cười, đưa tay về phía cậu như dỗ trẻ con: “Vẫn đang giận à? Đến đây

nào. Thiết tình, tôi gọi cho em nhiều cuộc như thế mà em không nghe máy, tôi cũng đâu có giận.”

Dương Lạc đi qua nắm lấy tay anh, nương theo tư thế ngồi xuống bên cạnh anh, vòng tay còn lại qua ôm lấy thắt lưng anh.

“Thầy.” Cậu gọi khẽ một tiếng, vùi mặt ở bên cổ Thẩm Hàm.

Thẩm Hàm cười nhẹ ôm lại cậu: “Sao thế? Hôm nay lại làm nũng như thế.”

Dương Lạc trấn tĩnh lại, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng đẩy anh ra.

“Thầy, em có chuyện muốn nói với thầy.”

Thẩm Hàm sững người, rút tay về, trong lòng dâng lên ngờ vực.

Dương Lạc đứng lên, kéo ghế qua ngồi đối diện với anh: “Gia đình mong em có thể đi du học.”

“Nếu bắt đầu chuẩn bị, em nghỉ thời gian sẽ khá gấp rút, có lẽ cơ hội đi lại sẽ ít đi...” Cậu vừa nói vừa cẩn thận quan sát nét mặt của Thẩm Hàm. Tuy biết kiểu thăm dò này trẻ con thái quá, nhưng trong lòng vẫn chưa chắc chắn, cậu thật sự muốn nghe anh nói ra, dù chỉ một lần thôi, lời hi vọng có thể được ở bên cậu của anh.

“Tất nhiên, em vẫn chưa quyết định. Dù sao ý kiến của thầy cũng rất quan trọng mà.”

“Thầy ơi?”

Từ khi nghe thấy câu nói đầu tiên, cơ thể Thẩm Hàm đã bắt đầu lạnh tái.

Hoá ra là vậy.

Những ngày biến mất, không nghe điện thoại, đẩy bàn tay mình ra.

Lẽ nào không phải em đã nghỉ xong cả rồi ư?

Anh thâm cười bất đắc dĩ.

Tại sao còn phải vất vả làm tôi tin tưởng như thế? Tại sao phải kiên trì ở bên tôi như thế?

Nếu, bây giờ em đã sắp phải đi xa.

Trong chấn, Thẩm Hàm dùng tay bấm mạnh vào chân mình.

“Lẽ nào em chưa bao giờ nghĩ đến?” Anh ngạc nhiên hỏi, “Đây là chuyện rất bình thường. Học ngành của chúng ta, có thể ra nước ngoài mở mang, gần như là sự lựa chọn tốt nhất. Suy cho cùng tất cả các lý thuyết đều xuất phát từ bên ngoài cả.”

Anh cười: “Nếu bây giờ em bắt đầu luyện *Hồng bảo thư*^[1], thì mỗi ngày hai list, cũng phải gần nửa tháng, nghỉ đông phải đi học thêm tiếng Anh, vậy mới có thể nắm chắc thi qua vào năm sau. Xong rồi còn phải thi thêm một môn Vật lý riêng nữa.”

[1] Tên một cuốn sách luyện thi tiếng Anh.

“Chương trình học bình thường cũng không chênh mảng được, kiến thức chuyên ngành của năm ba rất quan trọng.” Anh thở hắt liệt kê xong, vỗ tay, “Đúng là gấp rút thật đấy.”

“Dù sao thì em cũng phải tranh thủ thời gian.”

Càng nghe, đáy lòng Dương Lạc càng trĩu xuống, cuối cùng suýt nữa đã phải xông lên bịt miệng anh lại. Nghe anh nói xong, hít thật sâu một hơi: “Thầy, nếu em mà đi, thì có lẽ sẽ không quay về nữa đâu.”

Móng tay đã bấm sâu vào trong thịt, Thẩm Hàm ép bản thân không được run, cố tỏ ra ung dung nói: “Không sao, rồi sẽ có lúc em muốn được ‘áo gấm hồi hương’ thôi. Khi đó tôi có thể hưởng ké một ít hào quang là được rồi.”

Dương Lạc trợn to mắt nhìn anh, như thể muốn nhìn ra sơ hở trên gương mặt anh. Máu dồn lên não, không phân biệt nổi cảm giác khó chịu trong lòng, là vì trái tim tan vỡ hay là lý trí kiệt quệ nữa.

Cậu đưa tay ra, ôm lấy gương mặt Thẩm Hàm: “Thầy, thầy nghĩ vậy thật sao?” Giọng cậu đã khàn, bên trong đầy ắp nỗi đau khó nén.

“Tôi vẫn luôn nghĩ vậy.” Thẩm Hàm ngoảnh đầu, lảng tránh.

Dương Lạc chỉ cảm thấy nơi rần rở nhất trong tim dần dần rạn nứt, chảy ra dòng máu đỏ thẫm.

Cậu dờ dẫm đứng lên: “Em biết rồi. Thầy, em đi đây.”

Thẩm Hàm ngồi trên giường, nghe tiếng bước chân cậu xa dần, nghe cậu mở cửa ra, rồi đóng lại.

Trong phòng lại hoàn toàn im ắng.

Anh chậm rãi giơ tay lên, bưng lấy hai mắt.

Lòng bàn tay đã bắt đầu ươn ướt. Không dừng lại, chỉ thấy ngày càng tăng.

Muốn em ở lại, muốn em ở bên tôi. Hận mình tại sao giây phút đó không hét lên được, tại sao lại lảng tránh như mọi lần khác.

Không muốn em đi, thật sự tôi không muốn.

Nhưng mà, cướp đi cơ hội trên quý của em, tôi biết phải bồi thường bằng gì?

Tôi, ngay cả nhìn em rời đi, cũng chẳng làm được.

41. Chương 41: Khó Khăn Lắm Mới Ôm Được Thầy, Còn Lâu Em Mới Chịu Buông Tay

Dương Lạc vịn cầu thang đi xuống, sức lực toàn thân ngỡ bị rút cạn.

Cậu đến đây khi vừa mới rút kim truyền, vì đi quá vội nên ngay cả áo len bên dưới áo khoác cũng không mặc. Lúc mới đi ra cả người toát mồ hôi, giờ bị ngâm trong gió lạnh phát run, móng tay cũng bắt đầu tím tái.

Ra khỏi căn hộ, ánh nắng chiếu tới, tầm mắt ngày càng mơ hồ. Mơ hồ nhìn thấy có người đi đến bên cạnh mình. Cậu nhường đường sang bên, người đó lại đưa tay ra đỡ cậu: “Lạc Lạc, cháu làm sao thế?”

Dương Lạc chớp mắt thật mạnh, muốn nhìn ông cho rõ, cuối cùng cười cay đắng: “Chú hai, giờ chú chạy qua đây xem kịch gì chứ?”

Dương Hoa đỡ cậu: “Chú nhìn thấy cháu chưa mặc áo len đã chạy ra ngoài, sợ cháu bị lạnh!” Ông giơ bàn tay đang cầm áo len lên, “Cháu xem mình kìa, không ngoan ngoãn nằm trên giường, lại đi ra chịu khổ thế này. Còn thành ra sống dở chết dở như vậy, ba mẹ cháu sẽ đau lòng chết.”

Dương Lạc cứ mặc kệ chú đỡ mình ra ngoài, nghe được câu này thì bất chợt dừng bước, quay đầu nhìn thẳng chú hai.

Cháu còn có mọi người thương, vậy còn thầy thì sao?

Còn thầy thì sao?

Nước mắt đã tuôn rơi.

Dương Hoa nhìn về mặt rồi bời của cháu trai, nhớ đến lời chị dâu: “Lần này mới chỉ đánh nhau trên phố thôi, lần sau có khi lại nhảy từ toà nhà cao tầng nào xuống ấy chứ”, sợ tới nỗi kéo mạnh cánh tay cậu, cố gắng làm mặt hoà nhã hơn: “Lạc Lạc, cháu đừng dọa chú hai. Chú cháu mình về dưỡng bệnh cho khoẻ trước, sau này chuyện gì đều có thể bàn bạc.”

Hai mắt Dương Lạc dần dần rõ ràng, giật cánh tay bị kéo ra: “Chú hai, không có chuyện gì đâu ạ. Chú về trước đi, khi nào xong cháu sẽ ghé qua tìm chú.” Cậu cầm lấy áo len trong tay Dương Hoa, cười với ông, “Cảm ơn chú vì chiếc áo. Suýt nữa là cháu chết rét rồi.”

“Thôi cháu đi trước đây.” Cậu xoay người, chạy lên lầu.

Dương Hoa đứng yên nhìn bóng lưng cậu biết mất nơi hành lang, trong mắt toàn là nụ cười rạng rỡ của cháu trai.

Ông cau mày, nhìn lên trên lầu.

Là người đó sao? Thăng nhóc này còn chưa khỏi bệnh mà đã chạy đến đây, rồi bị người ta làm cho sống dở chết dở.

Lắc đầu, ông đi ra khỏi sân.

Dương Lạc cầm đầu chạy lên, đến khúc ngoặt giữa lầu ba và lầu bốn, vừa ngẩng đầu lên thì trông thấy Thẩm Hàm đang đứng ở cửa, đưa lưng về phía cậu, dường như đang khoá cửa.

Thầy.

Cậu đứng yên, mắt nhìn thẳng vào anh.

Thẩm Hàm xoay người, chống gậy bắt đầu đi xuống cầu thang.

Khoé mắt đỏ hoe, chứng tỏ đã khóc. Mũi ửng đỏ, chứng tỏ đã dụi.

Ánh mắt dịch chuyển từng chút từng chút từ khuôn mặt anh xuống dưới. Dương Lạc chỉ cảm thấy cổ họng căng chặt, gần như nghẹn ứ.

“Thầy.” Cậu khẽ khàng gọi một tiếng.

Thẩm Hàm sững người, dừng lại, nở nụ cười từ tận đáy lòng: “Em quay lại rồi à? Tôi còn đang nghĩ, bây giờ đi ra, liệu có tìm được em không đây.”

Dương Lạc gộp ba bước làm hai xông lên, ôm chặt anh vòng lòng.

Thẩm Hàm chỉ cảm thấy cơ thể được hai cánh tay vững chãi ghì lại, rơi vào một bờ ngực ấm nóng. Kế đó, cơn mưa nụ hôn rơi trên mặt, trên cổ anh. Ban đầu là những cú chạm nhẹ nhàng, sau đó trở thành cắn mút nồng nhiệt. Hơi thở hỗn hển của Dương Lạc rơi bên tai, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng cậu thì thầm rất khẽ.

“Thầy, thầy đừng giận.”

“Mấy chuyện đó là em lừa thầy hết.”

“Em chỉ muốn xem rốt cuộc thầy có quan tâm đến em không.”

“Khó khăn lắm mới ôm được thầy, còn lâu em mới chịu buông tay.”

“Thầy...”

Máu nóng lại quay về tim, toàn thân cũng bắt đầu ấm áp. Thẩm Hàm ngẩng cao cằm, đón nhận những chiếc hôn ngày càng cuồng nhiệt của cậu.

Sau cùng của sau cùng, Dương Lạc đưa tay ra, miết ngón cái qua môi dưới anh, rồi lại cúi đầu xuống hôn một cái.

Cái này em để dành, về sau lại ăn tiếp.

42. Chương 42: Chúng Ta Cũng Thế, Chỉ Cần Có Một Người Như Vậy Tồn Tại Thì Sẽ Không Từ Bỏ Hi Vọng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dương Lạc nằm ườn ở đối diện bàn làm việc của Thẩm Hàm, nhìn anh không chớp mắt.

Thẩm Hàm đang nói chuyện cùng mấy đứa trẻ mà anh dạy, trên mặt mang theo nụ cười thản nhiên.

“Thầy ơi, em thấy con quái vật đó đáng thương quá. Tại sao chỉ vì ngoại hình quá xấu xí mà người khác lại cho là nó có tội kia chứ? Nó to khỏe như thế, mạnh mẽ hơn đám người đó rất nhiều, nếu nó là đồ quái vật, vậy thì chúng ta là gì?”

“Chúng ta là đồ bỏ đi hay sao?”

Đó là một cậu bé mắc bệnh bại liệt bẩm sinh, gần như đều ở trong phòng cả ngày; có điều, cậu học tập và nhận mặt chữ nhanh hơn những đứa trẻ khác.

Quái vật Frankenstein (hình minh họa)

Cậu bé ngồi trên chiếc ghế bên cạnh Thẩm Hàm, mở to cặp mắt nhìn anh.

Thẩm Hàm chìa tay ra: “Đưa tay cho thầy được chứ?” Cậu bé ngoan ngoãn giữ tay anh. Thẩm Hàm vỗ lên mu bàn tay cậu, “Vậy những việc xấu mà nó làm thì sao?”

Cậu bé giận dữ nói lớn: “Nhưng nó cũng từng giúp đỡ những người trong làng, nó còn tự mình đi học để biết đọc sách viết chữ! Nó chỉ là tức giận quá thôi, nếu họ đối xử với em như thế, thì em, em cũng sẽ...”

Khoé mắt cậu dâng lên hơi sương, nhưng vẫn ầm ục nuốt xuống mấy chữ sau cùng. Cậu biết người thầy hiền từ này sẽ không thích mình có suy nghĩ kiểu ấy.

Thẩm Hàm nắm chặt tay cậu: “Không đâu, em sẽ không làm thế đâu. Như con quái vật đó vậy, cho dù bị tổn thương thì cũng vẫn hi vọng Frankenstein chế tạo cho nó một quái vật nữ, vẫn muốn được yêu một người. Chúng ta cũng thế, chỉ cần có một người như vậy tồn tại thì sẽ không từ bỏ hi vọng.” Anh mỉm cười, “Huy Huy, không phải bên cạnh em cũng có rất nhiều người tốt với em hay sao?”

Khi anh nói chuyện, tầm mắt Dương Lạc vẫn luôn dõi theo anh.

Dẫu bị tổn thương, thì cũng muốn học cách yêu một người.

Thầy ơi, em có thể xem đây là lời thầy nói với em không?

Cậu bé tên Huy Huy còn chưa lên tiếng, cô bé đứng bên cạnh cậu đã cướp lời: “Phải đấy, thầy Thẩm cũng rất tốt với bọn mình mà. Nếu cậu mà trở nên xấu xa, thầy ấy sẽ không thích cậu nữa đâu.”

Huy Huy lườm cô bé một cái, quay đầu lại, nói khẽ với Thẩm Hàm: “Thưa thầy, em biết rồi ạ.” Sau đó cậu nhìn đồng hồ treo tường, quan tâm hỏi, “Thầy ơi, sắp đến giờ xe thầy chạy phải không ạ? Chúng em đi trước thầy nhé.” Thẩm Hàm ân cần xoa mái đầu nhỏ nhắn của cậu, “Được. Các em phải ngoan đấy nhé, thứ tư thầy lại tới đây tiếp.”

Lũ trẻ năm mồm bảy miệng chào tạm biệt anh, sau đó đỡ Huy Huy ra ngoài.

Văn phòng lại trở nên yên tĩnh. Thẩm Hàm mở ngăn kéo ra, lấy từ bên trong ra một chiếc hộp sắt dẹt có hoạ tiết năm sao. Anh nhẹ nhàng đẩy cái hộp về phía Dương Lạc.

“Cái gì thế ạ?” Dương Lạc vẫn giữ tư thế nhòai người, chiều nay vừa thi cuối kỳ hết môn cuối, bấy giờ mới cảm thấy hơn hai tuần sống dựa vào cà phê, gần như đã rút cạn cả người. Cậu đưa một tay ra cầm lấy nó, lắc lắc, nghe tiếng va chạm phát ra bên trong.

Mặt Thẩm Hàm hơi đỏ: “Tôi để dành ít đồ lót dạ trong giờ học. Không phải em bảo buổi chiều thi xong sẽ ghé qua à, tôi sợ em đói.”

Dương Lạc ngồi ngay lưng lại ngay, nhanh nhẹn mở nắp ra. Bánh quy tròn bình thường, bên trên phủ một lớp đường kính. Khoé môi cậu khẽ nhếch: “Đồ lót dạ trong giờ học, không phải chỉ phát cho mấy đứa bé kia thôi ạ? Sao thầy lại có?”

Nhớ đến cảnh tượng khó xử hồi sáng, khi bảo với cô giáo phát bánh quy là cho mình mấy cái, mặt Thẩm Hàm càng đỏ hơn: “Em không cần thì thôi.”

Dương Lạc đã nhét một miếng bánh vào miệng, đồng thời cầm hộp đi đến bên cạnh anh: “Tất nhiên em cần chứ. Đây là bánh thầy để dành cho em mà.” Cậu cúi xuống, đặt lên má anh một nụ hôn.

Kể từ ngày nói thẳng nói thật mọi chuyện trong nhà ra, dường như quan hệ của cả hai đã ổn định rất nhiều. Dương Lạc chẳng bỏ qua cơ hội làm rất nhiều cử chỉ gần gũi. Thẩm Hàm không tránh né, thỉnh thoảng còn chủ động nghiêng đầu, coi như đáp lại nụ hôn phớt trên mặt của cậu.

Có điều, phần thưởng như thế, hôm nay lại không có. Chờ cậu hôn xong, Thẩm Hàm chỉ chìa tay ra với cậu: “Tôi cũng đói. Em cho tôi một cái đi.”

Dương Lạc nhìn ba chiếc bánh còn lại trong hộp, do dự giây lát, vẫn nhét một chiếc vào miệng anh. Sau đó đóng chặt nắp hộp: “Được rồi, chúng ta đừng ăn nữa. Tối về không ăn được cơm, dì lại mắng thầy nữa.”

Khoé môi Thẩm Hàm khẽ giật.

Biết ngay em ấy sẽ vui mà. Đúng là, y hết một thằng nhóc to xác.

Bởi vì phải ngồi xe buýt quay về thành phố, Dương Lạc đỡ Thẩm Hàm đi dọc theo con đường ngoài cổng trường đến một trạm xe cách đó không xa.

“Đã đăng kí học thêm tiếng Anh rồi chứ?”

“Vâng.” Dương Lạc gật đầu, “Ngày mười bảy tháng một bắt đầu, học đến ngày mười tháng hai. Tết thì được nghỉ năm ngày ạ.”

Sau khi biết nguyên nhân cậu không muốn đi du học, Thẩm Hàm vẫn ra sức khuyên nhủ cậu.

“Đằng nào tôi cũng không chạy thoát được. Em lo cái gì chứ?”

Lúc nói câu này, mặt anh đỏ bừng, nhưng vẫn nói hết sức đông dạc và nghiêm túc.

Dương Lạc ôm chặt anh, ghì anh vào lòng mình.

“Đó cũng là ước mơ của tôi mà. Nếu em có thể thực hiện được...” Thẩm Hàm khẽ khàng nói, “Tôi cũng sẽ cảm thấy mình cách nó gần hơn một chút.”

“Hơn nữa, ắt hẳn đây cũng là mong muốn của em. Không nói đến lợi và bất lợi, nhưng mà, có cơ hội mà không đi thực hiện. Đúng là, quá đáng tiếc.”

“Em yên tâm, được không?”

Dương Lạc dựa đầu lên vai anh, cố gắng kìm nén xúc động muốn khóc, gật đầu.

“Thế, nghỉ đông em ở lại ký túc xá à?”

“Không ạ, em thuê nhà bên ngoài. Nghỉ đông ít người ở lại trường lắm, trong ký túc không cấp nước nóng, căng tin cũng chỉ mở một cái.”

Thẩm Hàm suy nghĩ.

Thật ra, có thể để em ấy đến nhà mình ở mà.

Anh cảm thấy mặt mình hơi nóng.

Không sao cả. Dù sao đi đã coi em ấy như người nhà rồi, trước khi ăn cơm bữa nào cũng phải gọi điện hỏi một tiếng xem em ấy có ghé qua không.

“Người nhà” ư? Nội tâm Thẩm Hàm run lên. Cuối cùng vẫn ngẩng đầu: “Dương Lạc...”

Khi ấy, Dương Lạc đương nhìn về con đường phía trước: “Xe đến rồi thầy ơi.”

Cậu không nghe thấy Thẩm Hàm đáp lại, cúi đầu nhìn anh.

Sao mặt lại đỏ thế này? Cậu đưa tay sờ trán anh, lấy làm lạ hỏi: “Không sốt mà?”

Thẩm Hàm tức giận gạt tay cậu ra: “Em mới sốt ấy. Không sợ người khác nhìn thấy chấy.”

“Thế thì có sao, không phải thầy bảo đến ngôi trường này mới biết, tiếp xúc thân thể với học sinh là việc quan trọng lắm à?”

Thẩm Hàm bị cậu nói cho đỡ khóc đỡ cười: “Ý tôi không phải như thế.”

Tựa như nhớ ra điều gì đó, anh nghiêm trang nói: “Lũ trẻ trong trường hầu như đều bị khuyết tật bẩm sinh, nhưng cha mẹ cũng không vì thế mà bỏ rơi chúng. Có điều từ nỗi đau lòng và áy náy, cũng sợ làm tổn thương chúng nên dần dần không đề cập đến khiếm khuyết của chúng nữa, cố gắng giảm thiểu tiếp xúc. Thoạt trông thì như đang bảo vệ, nhưng thật ra, lâu ngày lũ trẻ cũng sẽ nghĩ, rằng liệu có phải bản thân chúng không tốt nên ba mẹ mới không muốn gần gũi với chúng như những người khác hay không. Sau đó chúng bắt đầu né tránh tiếp xúc kiểu này trong vô thức, cảm thấy mọi người ai cũng nghĩ thế.”

“Vốn dĩ không gian sống của chúng đã hạn hẹp hơn bạn cùng trang lứa, bản thân lại khép kín.”

“Vậy nên tôi mới chủ động đi tiếp cận chúng.”

Nói xong, anh cười ngượng: “Đạo gần đây tôi cứ nghĩ về chuyện đó suốt. Nên là em vừa nhắc đến thì đã hăng say rồi. Cơ mà tôi cũng muốn kể cho em nghe lâu rồi, giờ nói ra cũng tốt.”

Dương Lạc nhìn anh, trong lòng dâng lên cảm xúc vừa thương vừa nể.

“Em biết rồi, thưa thầy.”

Cùng lúc ấy, Dương Hoa ở trong công ti, trên bàn làm việc phía trước xếp một chồng sách cao vút.

Trong một cặp đồng tính nam, có thể sẽ có một bên đảm đương vai trò tương tự như phái nữ...

Ông cau mày, nhớ lại hôm nọ lúc đang định mang cam vào phòng bệnh thì nghe thấy mấy câu của Bao Vân.

“Nếu sau này con gặp thất bại, người đó có thể đứng ra che chở con; bình thường cũng có thể đối xử dịu dàng với con...”

Dương Hoa nặng nề gục đầu vào lòng bàn tay. May mà ông thông minh, vừa thấy bất thường thì ngay lập tức quay về tìm sách vở tài liệu.

Nói vậy là, Lạc Lạc, có lẽ chính là cái bên, “đảm đương vai trò phái nữ” gì đó rồi.

Ông đau đớn rên lên một tiếng.

Vậy thì bên còn lại sẽ là cái giống gì chứ?

Có lẽ còn cao hơn cả Lạc Lạc. Ông thầm tưởng tượng ra dáng hình cao một mét tám của Dương Lạc, sau đó thêm vào chiều cao của một cái đầu.

Hơn nữa sẽ còn cường tráng hơn Lạc Lạc, Dương Hoa tưởng tượng thêm một thân hình khổng lồ.

Hình dung ra cái giống gì thế này? Chẳng khác gì con gấu cả.

Sau đó ông lắc đầu nguầy nguậy, muốn thoát khỏi mô hình dung này.

Nghe nói còn là một người khiếm thị nữa.

Dương Hoa lại đeo thêm một chiếc kính râm cho hình ảnh mà mình đã gạt bỏ kia.

Trời ơi!

Ông kêu thầm trong lòng, dứt khoát cầm điện thoại nội bộ lên, gọi vào một số: “Vương Trúc Chương à? Cậu lên đây, tôi có chút việc muốn hỏi cậu.”

Mấy phút sau, trưởng phòng bảo vệ đi vào văn phòng của tổng giám đốc. Ông là người phụ trách công việc bảo vệ cho cả công ti này từ khi mới bắt đầu thành lập.

Liếc mắt qua chồng sách trên bàn làm việc, vừa mới mở cửa, thư kí đã nói sơ qua, từ sáng khi nhận được chỗ sách kia gửi đến, sếp Dương đã khoá cửa ở lì trong phòng làm việc không chịu đi ra.

Có điều, đúng là không ngờ, một lần mà mua nhiều như thế.

“Trúc Chương.” Dương Hoa lộ đầu ra khỏi chồng sách, “Tôi có chút chuyện riêng muốn hỏi cậu, nếu cậu thấy khó trả lời quá thì thôi. Tôi chỉ hỏi vu vơ mấy câu thôi.”

Vương Trúc Chương gật đầu.

“Ba cậu, ý tôi là chú nhà, từ năm ngoái ông ấy đã không nhìn được nữa đúng không?”

“Vâng.”

“Tôi nhớ trước đây chú là một người rất khỏe mạnh, vẫn luôn đi bơi vào mùa đông.” Dương Hoa dừng lại giây lát, “Tôi chỉ muốn hỏi xem, bây giờ tính tình chú ấy thế nào, liệu có phải...”

Vương Trúc Chương bật cười: “Hoá ra anh hỏi chuyện này. Không sao, người già bây giờ đã quen rồi, chỉ là thi thoảng cũng sẽ nháo nhào lên. Cơ mà dù sao cả nửa cuộc đời đã không thích làm phiền người khác. Lúc mới đầu mẹ em định dứt cơm cho ba, làm ông giận tới nỗi đẩy cả người cả bát xuống đất ngay tại chỗ. Nhưng mà sau đấy ông ấy cũng hối hận, về sau không xảy ra chuyện như thế nữa...”

Dương Hoa hít sâu một hơi lạnh, đoạn sau ông chẳng nghe vào được chữ nào, trong đầu toàn là cảnh tượng Dương Lạc bị đá ngã xuống đất.

Gì mà chuyện của trẻ con thì tự nó giải quyết cơ chứ!

Chị dâu, đã đến nước này rồi, chị bảo em làm sao mà yên tâm? Ông âu sầu, lông mày nhíu chặt vào nhau.

Không được, nhất định mình phải đi xem, rốt cuộc thằng kia là cái giống gì.

Ông siết chặt tay, hạ quyết tâm.



43. Chương 43: Dù Sao Con Mình Vẫn Hay Sang Nhà Người Ta Ăn Chực, Cũng Nên Đi Cảm Ơn Người Ta

“Chị nói gì?” Dương Hoa mở to hai mắt, nhìn thẳng vào chị dâu ở đối diện bàn ăn, “Tết đến Lạc Lạc không về nhà?”

Bao Vân gấp một miếng thịt kho tàu vào miệng, rề rà nói: “Phải, đã bảo với chú là nghỉ đông nó phải học

thêm tiếng Anh để chuẩn bị du học rồi mà. Học từ tám rưỡi sáng đến hai giờ hai mươi phút chiều. Nó lại còn phải học từ mới nữa. Lấy đâu ra thời gian mà về?”

Dương Hoa cau mày: “Học cả đêm giao thừa luôn hả?”

Bao Vân đưa mắt liếc ông, giọng như đang xem kịch hay: “Giữa chừng được nghỉ năm ngày. Cơ mà hình như nó tự có sắp xếp khác rồi.”

Quả nhiên, Dương Hoa nhảy dựng lên như dự đoán: “Nó nói vậy hả chị? Ở gần nhà như thế cũng không chịu về nữa?”

Bao Vân nhìn ông, nở nụ cười thoải mái.

Đứa em này, chỉ những lúc cuống cuống mới có chút đáng yêu. Nhưng mà mấy năm gần đây trên phương diện sự nghiệp ngày càng lão luyện và khôn khéo, cơ hội được thấy cũng ít hơn hẳn.

Ăn cơm xong, Dương Hoa trầm ngâm lái xe về công ti. Vợ chồng Bao Vân ngồi trên sofa vừa uống trà vừa trò chuyện.

“Hay là mình tìm thời gian ghé qua một chuyến đi.” Dương Trung nói, “Dù sao con mình vẫn hay sang nhà người ta ăn chực, cũng nên đi cảm ơn người ta.”

Bao Vân cười, tựa vào vai ông: “Hình như anh nhìn nhận cũng thoáng quá nhỉ.”

Dương Trung thật thà thừa nhận: “Thật ra năm xưa anh làm nghiên cứu, vốn định cả đời không lấy ai; kết quả gặp được em, không chỉ kết hôn, còn nuôi được một thằng bé thông minh nữa.”

“Có thể gặp được một người như vậy hay không, anh nghĩ đều là duyên số. Lạc Lạc có thể gặp được.” Ông dừng lại giây lát, “Cũng coi như thằng bé có phúc.”

Bao Vân uống hớp trà, gật đầu.

Đạo này thời tiết ngày càng trở lạnh. Trên phố giăng đèn kết hoa, không khí tết ngày càng tràn ngập. Dì nói năm nay phải đưa cả gia đình con trai cả về quê ăn tết, từ sớm đã giúp Thẩm Hàm mua đồ sắm tết xong xuôi. Lúc sắp đi bà còn bắt anh lên cân ở nhà, để xem sau khi trở lại anh có chăm sóc tốt cho bản thân mình hay không.

Dương Lạc đã đến lớp tiếng Anh học rồi. Hôm nào cũng phải học hai list trong Hồng Bảo Thư, ngày qua ngày, còn căng thẳng hơn cả khi đi học. Buổi chiều học xong thì về thư viện tự học, đói thì ăn ít bánh mì lót dạ. Buổi tối trên đường về nhà trọ, sẽ ăn thêm đồ nóng.

Cậu dời mắt khỏi cuốn *Mechanics*[1] bản gốc trước mặt.

[1] Mechanics: Cơ học.

Đã ba ngày không ghé qua rồi, tuy rằng ngày nào cũng gọi điện. Hôm kia đi đi, chẳng biết thầy ở một mình có quen không.

Hôm cuối gặp thầy, Thẩm Hàm cầm mấy cuốn sách bản gốc này đưa cho mình. Lúc nhìn giá, cậu không khỏi giật mình: “Đắt thế này. Thầy mua từ thời đi học mà không thấy tiếc ạ?”

Thẩm Hàm như ôm vật báu, ôm chỗ sách vừa dày vừa nặng lại vào lòng, nói một cách nghiêm túc: “Đây là thứ mà tôi muốn đọc cả đời. Có gì mà phải tiếc chứ.”

Dương Lạc nhẹ nhàng vuốt ve mặt bìa cứng, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp mà chua chát.

Thầy ơi, thật sự quá đáng tiếc.

Cậu nhớ khi ấy, Thẩm Hàm đã bảo mình rằng: “Đừng nghĩ tiếng Trung dễ hiểu. Bây giờ sách mà em đọc đều là bản dịch dựa trên bản gốc, được biên tập, tóm gọn lại mà thành. Cuốn sách đến được tay em đây, ít nhất cũng qua ba đợt xào nấu.”

“Thật ra, càng là sách của chuyên gia, thì diễn giải càng rõ ràng hơn. Không như khái niệm trong nước, lằng nhằng như mật mã ấy, không làm em hoa mắt chóng mặt thì không thôi.” Anh nghiêng đầu mỉm cười, “Chỉ cần em đọc quen những thuật ngữ thường gặp, thì sẽ dễ hơn hẳn...”

Ngoài cửa sổ, sắc trời tối mịt hoàn toàn. Dương Lạc nhìn đồng hồ, tám rưỡi.

Hôm nay đến đây thôi.

Cậu đẩy ghế ra, đứng dậy bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Quay về gọi điện, là có thể nói chuyện với thầy nhiều hơn. Nghĩ vậy, cậu bước nhanh ra ngoài.

Mua một túi thịt bò kho, một chiếc đùi gà muối ở sạp hàng ven đường, sau đó bảo chủ quán lấy hộp cơm đựng một phần cải thìa nấu với nước luộc gà. Bà chủ trung niên mập mạp vừa gói đồ giúp cậu, vừa cười bảo cậu rằng: “Hôm nay thịt bò kho bán đắt lắm, chỉ còn lại chỗ này thôi. Số cháu may lắm đấy, trở về chắc chắn sẽ có chuyện tốt.”

Dương Lạc cảm ơn bà, xách túi đi về nhà, trong đầu thấp thoáng nghĩ đến câu nói của bà chủ.

Chuyện tốt à?

Một buổi tối bình thường thế này, sẽ có chuyện tốt gì chứ?

44. Chương 44: Một Con Cừu, Hai Con Cừu, Ba Con Cừu, Thảm Hàm...

Hai tay Dương Lạc đều xách đồ, nên đành nương theo ánh trăng lên lầu. Lúc đi đến đoạn cầu thang cuối cùng, chợt nhiên phát hiện trước cửa có một bóng đen. Cậu sững người, tăng tốc đi lên, bật đèn.

“Thầy!”

Cậu khẽ gọi một tiếng.

Thảm Hàm ôm chân, cuộn mình ngồi trước cửa nhà cậu, tựa đầu lên vách tường, trong lòng có một chiếc túi bóng, bên cạnh để một cặp lồng hình tròn. Anh nhắm mắt, Dương Lạc gọi cũng không nhúc nhích.

Dương Lạc vội vàng cúi xuống, để túi đồ trong tay sang bên cạnh, lay người anh.

“Thảm Hàm ơi?”

Thảm Hàm chậm rãi mở mắt, vẫn còn đôi chút mờ mịt: “Em về rồi à? Tôi mang canh gà cho em đây.”

Dương Lạc chạm tay vào mặt anh. Quả nhiên lạnh toát như băng. Cậu nửa ôm nửa đỡ anh dậy, trong lòng vừa vui vừa xót: “Đến mà chẳng nói với em một tiếng. Thầy chờ lâu chưa? May mà hôm nay em về sớm.” Cậu ôm Thảm Hàm ở trước người, lấy chìa khoá ra mở cửa, đỡ anh vào trong ngồi xuống trước.

Bấy giờ Thảm Hàm mới tỉnh hẳn, cười bảo cậu rằng: “Không sao, buổi tối tôi mới từ nhà đi.”

Dương Lạc lại đi ra ngoài, mang hết đồ đạc bên ngoài vào: “Dì đi rồi mà thầy? Canh gà đâu ra thế ạ?” Cậu mở nắp ra, hương thơm nóng hổi phả vào mặt.

“Mua ở quán ăn dưới lầu. Chỗ em có nồi chứ?”

“Có ạ.” Dương Lạc gạt đầu, “Em cũng mua ít đồ ăn đêm. Để em đi hâm nóng, lát nữa mình cùng ăn.”

Cậu cởi áo khoác ra, đắp lên chân Thảm Hàm: “Em xin lỗi, ngay cả một cái máy sưởi cũng không có. Em sẽ ra ôm thầy ngay.”

Cậu cười khẽ, tức tốc hôn chụt lên má Thẩm Hàm rồi đi ra.

Thẩm Hàm che đi nơi cậu vừa hôn, mặt thoáng đỏ lên.

Dương Lạc nhanh nhẹn, chỉ hơn mười phút, mấy đĩa thức ăn đã được dọn lên. Cậu ngồi bên cạnh Thẩm Hàm, ngoảnh đầu nhìn anh chăm chú.

“Thầy ơi.” Cậu chợt chạm tay vào tóc Thẩm Hàm, “Sao lại hơi ướt thế này?”

“Tôi sợ về muộn không kịp tắm, nên tắm trước rồi mới đi.” Thẩm Hàm cầm bát canh mà Dương Lạc đưa cho mình.

Ấm quá đi.

Dương Lạc uống một hớp canh lớn, sau đó nói một cách nghiêm túc: “Sau này thầy gọi trước cho em rồi hãy tới. Em biết thầy không muốn làm em vất vả. Nhưng mà, chốc nữa nhất định em phải đưa thầy về.”

“Không cần đâu, tối nay tôi ngủ lại đây là được rồi.” Thẩm Hàm bình tĩnh nói.

Tay Dương Lạc thoáng run, thịt bò vừa gấp lên lại rơi vào đĩa. Cậu cất cao giọng, vô thức lặp lại: “Ngủ lại đây à?”

Nghe giọng cậu ngạc nhiên, Thẩm Hàm bật cười: “Tôi chỉ lo trời đã khuya quá rồi mà em cứ nhất quyết đòi đưa tôi về. Nên mới muốn ở lại đây qua đêm luôn. Em xem, tôi đã để hết quần áo ngủ các thứ trong túi rồi này.” Hai má anh ửng đỏ, cả khuôn mặt như sáng lấp lánh dưới ánh đèn màu cam, nom rung động khôn tả.

Dương Lạc sững sờ nhìn anh, người mà bản thân mình khao khát đã lâu, nay lại tắm rửa sạch sẽ, ngoan ngoãn dâng lên tận cửa... Cậu nghĩ ngợi giây lát, nhanh chóng xốc lại tinh thần, vội vàng gấp mấy miếng thịt bò vào miệng, nuốt gọn xuống cùng nước miếng tiết ra nơi đầu lưỡi.

Ăn xong, Dương Lạc lấy sách chữ nổi dự định tặng cho anh ra: “Nếu thầy chán thì đọc cái này đi ạ, vốn định đến tết sẽ tặng thầy.”

Thẩm Hàm sờ vào cuốn sách dày dày: “Sách gì thế?”

Dương Lạc cười: “Sách giải trí ạ. Thầy đọc thì biết.” Dứt lời xoay người đi tắm.

Mở vòi hoa sen, mấy giây sau, nước nóng đổ ào xuống người. Chẳng bao lâu, trong phòng tắm đã mờ hơi sương. Dương Lạc vừa sát xà phòng, vừa thắm đăm chiêu.

Một con cừu, hai con cừu, Thắm Hàm... Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu, Thắm Hàm...

Cậu bắt đầu dựa trán lên lớp gạch sứ lạnh toát như băng. Không xong rồi, trong đầu toàn là hình bóng của Thắm Hàm. Cậu ngẩng đầu lên, từ từ đưa tay xuống phía dưới...

Tắm xong đi ra, nhìn thấy Thắm Hàm ngồi trên giường, quần áo trên người đã thay, đang rúc mình trong chăn, sách mở ra đặt trên đùi. Dương Lạc mặc áo khoác, cẩn thận vén chăn chui vào, phát hiện bên trong rất ấm.

“Em không có thói quen nằm đệm sưởi. Ban này có phải lạnh lắm không?” Cậu ôm lấy bàn tay Thắm Hàm. May mà vẫn ấm, không lạnh toát như bình thường.

Thắm Hàm quay đầu sang, không trả lời cậu ngay mà lấy làm lạ nói: “Em tắm lâu thế, ngón tay cũng nhả hết cả rồi.” Chắc hẳn anh đã súc miệng, vừa lên tiếng là có thể ngửi thấy hương bạc hà tươi mát.

Mặt Dương Lạc đỏ lên, ngoảnh đầu đi: “Mùa đông mà thầy, bên trong ấm như thế, tất nhiên phải tắm lâu hơn rồi ạ.” Cậu nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, “Sắp mười một giờ rồi, thầy chưa ngủ ạ?”

“Khi nào em ngủ?” Thắm Hàm hỏi ngược lại cậu.

“Em ôn lại hai list hôm nay một lần đã. Thầy mệt thì cứ ngủ trước đi ạ.” Dương Lạc nhẹ nhàng ấn môi lên mái tóc anh.

Thắm Hàm gật đầu: “Được. Em học xong thì đi ngủ sớm nhé.”

Dương Lạc cởi áo khoác giúp anh, gấp lại rồi đặt lên tủ đầu giường. Thắm Hàm nằm rúc vào chăn, nhỏ giọng chúc cậu ngủ ngon.

“Thầy ngủ ngon.” Dương Lạc cúi xuống hôn lên má anh, sau đó cầm lấy quyển *Hồng bảo thư*.

Như vậy là được rồi.

Cậu nhìn Thắm Hàm đang ngả lưng bên cạnh mình, đưa tay xoa mái tóc anh. Bỗng nhiên cảm thấy mình như một chú sư tử lớn, đang canh chừng con mồi khó khăn lắm mới bắt được.

Thứ đồ ăn mà ngay cả một miếng cũng chưa động đến.

Cậu lặng lẽ cười, lòng cũng theo đó mà tĩnh tại. Giở sách ra, học mau rồi ngủ đi thôi.

Thẩm Hàm lẳng lẳng nằm nghiêng người. Có thể nghe thấy tiếng tim mình đập từng hồi.

Trong chăn có mùi hương quen thuộc, không hiểu sao lại khiến người ta yên lòng.

Nhưng tại sao trên mặt lại nóng như thế?

Anh nằm trên gối, khẽ khàng xoa mặt.

Mấy ngày không gặp em ấy, do dự tái hồi, rồi cũng tìm có mang đồ ghé qua.

Ngay cả quần áo ngủ tôi cũng mang theo.

Lòng thầm nhớ lại những lời mình vừa nói. Thẩm Hàm cắn chặt môi dưới.

Câu đấy mà cũng nói ra được!

Anh không khỏi giận lây sang Dương Lạc bên cạnh.

Giận gì chứ? Anh cả kinh trong lòng. Mình đang giận cái gì chứ?

Mặt tiếp tục vùi sâu vào gối.

Rốt cuộc mình, đang nghĩ gì thế này?

45. Chương 45: Tất Cả Chuyện Đây, Đều Đáng Giá

Buổi sáng, lại là buổi sáng.

Từ nhỏ chú hai đã dạy Dương Lạc rằng: Cuộc đời con người, phải không ngừng đấu tranh với bản thân mình, tận dụng từng cơ hội trui rèn ý chí. Chẳng hạn như mùa đông thức giấc, phải ngồi dậy ngay lập tức, nhanh chóng mặc quần áo. Người nào cứ lè mề nán lại trong chăn thì ý chí tuyệt đối kém cỏi, chắc chắn thuộc hạng người mà khi rơi vào phe địch sẽ phản bội lại phe mình ngay.

Điều này ắt hẳn liên quan đến nỗi khổ khi phải gọi cháu trai rời giường của ông, từ thời Dương Lạc còn tằm bé. Có điều bây giờ, Dương Lạc lại luôn giữ tác phong mặc quần áo bằng một tốc độ khiến người khác phải trợn mắt nín lưỡi.

Mùa đông, ngoài trời mưa bay lất phất, thời tiết khiến tâm thần người ta rét lạnh. Đồng hồ báo thức trong ký túc xá vừa reo, hai ba phút sau, cậu đã quần áo chỉnh tề vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Bình thường phải đến lúc ấy thì bọn Hàn Nghị mới mở mắt ra, ló đầu khỏi ổ chăn kín kẽ, đưa mắt nhìn theo bóng lưng cậu, lại một lần nữa mặc niệm trong lòng: Thăng này chả biết bị cái gì nhập nữa.

Vậy nhưng, Dương Lạc nhếch môi, nở nụ cười đầu tiên trong ngày. Thẩm Hàm nằm quay lưng bên cạnh, tựa vào lòng mình ngủ, chỉ cần hơi cúi xuống là có thể chạm được mái tóc mềm mại của anh. Nghĩ ngợi, Dương Lạc không kìm được kéo anh kề sát vào mình hơn.

Cậu để một tay ở dưới cổ Thẩm Hàm, tay còn lại vòng qua lưng anh. Nhiệt độ cơ thể của hai người sưởi ấm cả ổ chăn.

Dương Lạc khê khàng hôn lên mái tóc Thẩm Hàm, nơi đầu mũi đồng thời ngửi được mùi dầu gội thanh sạch và dịu nhẹ. Cậu nghiêng đầu nhìn đồng hồ treo tường: Vừa mới qua bảy giờ.

Vẫn còn sớm chán, cậu thăm nghĩ, đủ thời gian cho mình nằm trên giường ôm thầy thoải thích.

Mùa đông trong ký ức của Thẩm Hàm, luôn là ba thứ: Chăn bông, canh xương, đệm sưởi. Thứ cuối cùng luôn là quan trọng nhất, vì sẽ chẳng có ai muốn cởi quần áo, chui vào một nơi lạnh như hầm băng bao giờ cả.

Chỉ là, thỉnh thoảng cũng sẽ quên tắt điện, nửa đêm nằm mơ cháy nhà mà tỉnh giấc; sau đó cuộn chân xuống đất, đi đi lại lại quanh giường, chờ đến khi mặt giường trở nên ấm nóng.

Khốn khổ đôi ba lần như thế, dần dần cũng có kinh nghiệm, lần nào trước khi lên giường cũng tắt đệm sưởi đi. Nhưng giường trong nhà là Nhan Thanh mua giúp, nói rằng sợ anh ngủ sẽ trở mình ngã xuống; nên đành mua một chiếc giường đôi. Kết quả buổi tối, đang nằm ủ ấm trong chăn, lặn qua lặn lại, lặn đến chỗ mặt giường trống sẽ thấy hơi lạnh, cảm giác hết sức khó chịu.

Mà lúc này đây, trong giấc mơ của Thẩm Hàm xuất hiện một chiếc đệm sưởi ấm áp, bao bọc lấy mình từ phía sau; mỗi khi anh lặn ra ngoài, đệm sưởi sẽ nhanh chóng kéo anh lại mà bao bọc tiếp. Thẩm Hàm khoan khoái rụt cổ lại, đã muốn mua một chiếc đệm như vậy từ lâu lắm rồi. Trong cơn mơ màng, anh vẫn cố trở mình, muốn nhìn cho rõ rốt cuộc là nhân hiệu gì.

Dương Lạc thoáng cảm thấy người trước mặt cử động, lát sau, thấy Thẩm Hàm xoay người về phía mình, cố gắng mở mắt ra. Cậu không nhịn được cười: “Thầy tỉnh chưa?”

Thẩm Hàm vốn đang gắng sức mở mắt để nhìn nhân hiệu, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc gọi tên mình. Bấy giờ mới dần tỉnh táo, nhớ ra hôm qua mình và Dương Lạc ngủ chung.

“Thầy, tối qua ngủ ngon không ạ?” Dương Lạc kề sát đầu mũi lạnh toát lên khuôn mặt anh, dụi tới dụi lui. Thẩm Hàm khê nheo mắt mỉm cười, đưa tay giữ đầu cậu, không để nó hoành hành nữa.

“Cũng ngon giấc lắm. Tôi còn mơ thấy một chiếc đệm sưởi nữa đó.”

Dương Lạc sững người: “Đệm sưởi? Sao lại mơ thấy thứ ấy? Thầy thấy lạnh lắm ạ?”

Thẩm Hàm cười thành tiếng: “Làm gì có.” Anh đưa tay vòng qua thắt lưng Dương Lạc, ôm lại cậu, “Tôi ngủ rất ngon. Cảm ơn em.”

Khoảng thời gian này, chỉ cần có thể ôm Thẩm Hàm, dụi dụi vài chỗ, trong lòng Dương Lạc đã thỏa mãn. Thẩm Hàm chủ động chạm vào cậu, thứ kích thích này, cũng không phải tính theo diện tích tiếp xúc. Cánh tay nhẹ nhàng đặt ngang hông cậu đó, ứ như một viên nam châm, hút trọn đầu mút thần kinh toàn thân cậu.

Cậu hơi ngẩng đầu dậy, cẩn thận hít vào thở ra thật sâu: “Thầy à, nếu còn không dậy thì em sẽ muộn mất.”

Cả hai từng người mặc quần áo xuống đất. Dương Lạc hỏi anh: “Thầy có muốn dùng nhà vệ sinh trước không ạ?”

Thẩm Hàm có vẻ hết sức kinh hãi, cứ ngây ra như phồng, mãi hồi lâu sau mới cúi đầu xuống, chậm rãi lên tiếng: “Không cần đâu.” Dứt lời, mặt đã đỏ ửng.

Bấy giờ Dương Lạc mới nghĩ đến, trong trí nhớ ngoài ở nhà ra, chưa từng thấy Thẩm Hàm đi vệ sinh bên ngoài. Cậu thấp thoáng cảm thấy có gì đấy sai sai, nhưng lại chẳng nói được nguồn cơn.

Trong nhà thoáng chốc im ắng.

“Thật ra.” Thẩm Hàm ngẩng đầu lên, sắc đỏ trên mặt hẳn càng thêm sâu, “Tại tôi không nhắm đúng hướng được, có thể sẽ làm bẩn mặt đất, thế nên...”

“Xin lỗi.”

Chỉ một câu nói mà có mấy đoạn ngập ngừng mất tự nhiên. Nhưng anh vẫn cố gắng nói rõ từng từ từng chữ, trên mặt mang theo áy náy chân thành, hơn cả là vẻ bình tĩnh và kiềm chế.

Dương Lạc nhìn anh. Một người hiền lành như thế, kiêu ngạo như thế, dẫu phải cúi đầu trước mặt người mình thích vì nỗi khốn đốn của bản thân, cũng vẫn đẹp đẽ lạ lùng đến vậy.

Trái tim cậu bất chợt đau nhói.

Cứ tưởng tình cảm của mình đã rất sâu nặng, đã thấu hiểu tất cả nơi anh, có thể nói ra những câu lý lẽ, để anh thoát khỏi chướng ngại trong lòng. Nhưng vẫn không nhận ra rằng, người ấy đã phải cất giấu đốn

đau để sống an yên bên mình, sau lưng chẳng thể thoát khỏi bất tiện và thất ý.

Dương Lạc chỉ thấy đầu mũi cay cay. Cậu đi lên, kéo một tay Thẩm Hàm, tay còn lại giơ lên, nhẹ nhàng vuốt ve gò má anh.

“Em xin lỗi.” Giọng cậu nghẹn ngào.

“Em chưa bao giờ biết cả.” Không sao kìm được, âm thanh vẫn cứ khàn khàn.

“Thầy không cần phải thế. Chúng ta ở bên nhau thì không cần!” Tay cậu rời khỏi gương mặt Thẩm Hàm, tức tốc lau đi nước mắt trên mặt mình.

Sau cùng, cậu nhấn nhá từng từ từng chữ: “Chúng ta thử một lần, được không?”

Thẩm Hàm gật đầu.

Trước nay anh vẫn không thích phô bày tình cảnh khốn đốn của mình cho người khác. Nhất là với Dương Lạc, đã khó lại càng khó hơn. Anh che giấu bản thân quá sâu, để đến khi nói ra, mới phát hiện những nỗi tủi hờn mà mình cố quên, hoá ra lại cũng ảnh hưởng đến cả chính mình.

Có điều, từ khoảnh khắc anh lên tiếng đó, anh đã biết: Tất cả chuyện này, đều đáng giá. Như con mèo mướp mà hồi bé trong nhà từng nuôi, giữa trưa mùa đông, sẽ nằm đùa nghịch phía trước cái ghế của bà ngoại, ngửa người, hai chân trước co lại trước ngực, để lộ cái bụng, vậy là có thể tận hưởng niềm vui được gãi bụng...

Dừng chân lại, Dương Lạc đứng sau lưng anh, giữ đôi vai anh, để anh dịch thêm mấy bước.

“Được rồi ạ.”

Suy nghĩ mới nãy trong đầu Thẩm Hàm lập tức bay biến. Nhưng vừa mới gật đầu xong, đâm lao đành phải theo lao thôi.

Anh kéo khoá quần xuống, đưa tay vào lấy mình ra. Động tác ngày thường làm đi làm lại mấy lần, bây giờ lại có vẻ rung động đến thế, ngay cả hơi thở cũng lắng đọng lại.

“Tôi xong rồi.” Anh nhỏ giọng báo lại với Dương Lạc.

Từ lúc vào cửa, Dương Lạc đã ghim ánh nhìn lên gáy anh. Nghe Thẩm Hàm báo xong rồi, cậu đưa tay vòng qua người anh từ sau, đặt tay lên tay Thẩm Hàm, nhẹ nhàng giúp anh điều chỉnh.

“Được rồi ạ.” Dứt lời, Dương Lạc quay đầu đi, rất không có tiền đồ mà đỏ mặt.

Thẩm Hàm nhắm mắt lại.

Lần sau, nhất định phải suy xét chu toàn mới gặt đầu, nhất định phải thế.

Tiếng nước chảy tan dần. Thẩm Hàm vội vàng mặc quần như muốn tiêu huỷ chứng cứ. Dương Lạc cũng gần như không chịu nổi, giặt nước xong thì kéo anh sang bồn rửa bên cạnh, mở nước ấm rửa tay.

Thẩm Hàm vừa rửa vừa tức giận nói: “Em cũng rửa đi. Chẳng có ai thích giúp người khác làm loại chuyện này cả.”

Dương Lạc cầm lấy hai tay anh từ phía sau, cùng nhau rửa tay bên dưới vòi nước chảy, ngón tay quần quít nhau, dần dần tạo nên mấy phần mờ ám. Cậu chậm rãi ghé sát Thẩm Hàm, nhỏ giọng nói: “Thầy đừng nói chắc chắn thế. Đầu phải là không có ai thích chứ.”

Cậu đặt đầu lên vai Thẩm Hàm: “Như em đây...”

Giọng nói bé dần. Mặt hai người đều đỏ bừng.

Dương Lạc nghiêng đầu, mơn trớn cắn vào vành tai Thẩm Hàm, hơi thở không nén được dồn dập. Hồi lâu sau, mới nghe Thẩm Hàm lí nhí một câu: “Em không phải đi học à?”

“Để tối, được không?”

Dương Lạc chỉ cảm thấy tầm mắt sáng rực, trên mặt toát lên vui mừng khó tin, hết như một chú chó to xác cuối cùng cũng được chủ nhân dắt ra ngoài tản bộ.

46. Chương 46: Nhất Định Sẽ Có Một Người Rất Yêu Thằng Bé, Sau Đó Cùng Sống Những Ngày Ngọt Lành

Hôm nay mẹ của Dương Lạc ra ngoài mua thức ăn, trên đường về nhà gặp một nữ giáo sư ở khoa khác, họ Hoàng, cũng đi mua thức ăn. Hai người cùng nhau đi về khu nhà dành cho giảng viên.

“Sao lại mua nhiều thức ăn thế? Không phải dạo gần đây giáo sư Hoàng đang thực hiện ăn bao nhiêu nấu bấy nhiêu, tốt nhất là không dư thừa à?” Bao Vân nhìn người ta hết mua gà lại mua cá, nhìn lại túi của mình thì chỉ có mấy cây cải thìa, hai túi đồ chín. Đúng là không bì được mà.

Giáo sư Hoàng thở dài: “Cũng tại con trai sắp về ấy mà.”

Bao Vân bật cười: “Ừ nhỉ, vừa cưới đã dọn ra ngoài, làm mẹ chắc là không quen đúng không?”

“Không quen cũng không sao. Chủ yếu là khó chịu trong lòng thôi. Hôm chúng nó cưới, tôi cứ nhìn mãi thôi. Thằng con tôi ấy, cô biết mà, ngoại hình cũng khá, bây giờ lại có sự nghiệp. Tôi nhìn nó là lại nghĩ...

Bà dừng lại, cười với Bao Vân: “Tôi thấy cô cũng làm mẹ, Dương Lạc nhà cô lại khá như thế, nên mới nói thật với cô. Trước mặt người khác tôi chưa bao giờ nói đâu.”

“Tôi chỉ muốn nói là, vất vả lắm tôi mới nuôi được thằng con trai nên người, cuối cùng vẫn bị người ta giành mất. Sau này nó sống cuộc sống của gia đình nó, ngoài lễ tết ra, người làm mẹ được đặt ở đâu?”

Bà nhìn Bao Vân tỏ ra dừng dừng như không, cười khổ: “Bây giờ cô chưa hiểu được đâu. Chờ sau này Dương Lạc kết hôn rồi, có lẽ cô sẽ hiểu. Dù sao mình cũng tốn nhiều tâm huyết cho nó thế cơ mà!”

“Hãy hãy, cô xem, nói mãi cũng đến nhà rồi. Cô đi thông thả nhé, tôi vào trước đây.”

Bao Vân chào tạm biệt bà, nhìn bà xách hai chiếc túi lớn nặng trĩu, đi vào một căn hộ. Sau đó ung dung xách túi đồ của mình đi về phía trước.

Có lẽ tại mình không có bản năng người mẹ mãnh liệt như thế. Dù rằng hồi Dương Lạc còn bé, vẫn đáng yêu đến nỗi mình cứ muốn ôm trong lòng mãi thôi.

Bao Vân khẽ mỉm cười. Đúng là rất đáng yêu.

Có lẽ cũng liên quan đến việc nghiên cứu về nữ quyền của mình, nhận định rằng phụ nữ có thể một mình sinh tồn mà chẳng cần phụ thuộc vào người khác, bất kể là chồng hay con trai, bất kể là thể xác hay tinh thần. Dần dần tạo ra cách nhìn nhận như vậy. Cuộc sống là của bản thân mình, cứ đặt trọng tâm lên người khác, chẳng khác nào bị hồn người khác nhập vào vậy, rất đáng sợ.

Đối với con trai, cũng hết như thế.

Lạc Lạc mạnh mẽ hơn người khác nhiều. Bao Vân thoáng ngẩng đầu lên, tự hào nghĩ.

Mình nuôi được một cậu con trai xuất sắc như thế, nhất định sẽ có một người rất yêu thằng bé, sau đó cùng sống những ngày ngọt lành.

Có điều, nếu thằng bé có thể đưa người ta về ra mắt thì hay rồi. Năm nay đã nói sẽ không về ăn tết, ắt hẳn là để ở bên người ta. Nếu đưa về được, thì đã có thể đoàn viên cùng nhau rồi.

Chỉ còn lại ba người già, đúng là trống vắng thật.

Đang nghĩ ngợi thì ngẩng đầu lên, đã thấy Dương Trung đang đứng trước cửa nhà mình, nghênh đón từ xa.

“Đã bảo anh là em xong ngay rồi mà. Chỉ cần một người đi thôi. Được rồi, cứ để em xách.” Đang nói thì đồ trong tay đã bị lấy đi.

Bao Vân bật cười, vậy cũng được lắm chứ. Lâu lắm rồi hai người không đón giao thừa riêng với nhau.

À, đúng rồi. Còn có Dương Hoa nữa.

Thôi, nghĩ cách để chú ấy đi công tác là được rồi.

Bao Vân ra quyết định, đi theo Dương Trung, một trước một sau lên lầu.

47. Chương 47: Hôm Nay Nắng Đẹp Lạ Thường, Ngõ Như Gột Rửa Cho Cả Trời Đông Âm U

Cầm điện thoại, sau mấy tiếng *Tút... Tút...* Giọng nói quen thuộc của Nhan Thanh truyền đến.

“Tiểu Hàm đây à, sao gọi sớm thế?”

Thẩm Hàm bật cười: “Đâu còn sớm nữa? Chắc chắn Hạo Hạo đã dậy được một lúc rồi.”

Giọng nói vốn mang theo bông đùa của Nhan Thanh cũng dịu đi đôi chút: “Đã đọc sách hơn một tiếng rồi. Lúc đi vào còn bảo muốn ăn lê, đã gọt xong rồi, chỉ chờ nó ra xơi thôi.”

“Vẫn cắt thành từng miếng, cắn sẵn tằm vào chứ?” Thẩm Hàm hỏi một cách thấu hiểu.

“Tất nhiên rồi. Bây giờ anh đi lại trong nhà cũng phải rón ra rón rén ấy chứ.”

Hai người đồng loạt bật cười.

“Tối mai vẫn đến nhà anh ăn giao thừa chứ hả?”

“Vâng. Lại làm phiền anh rồi.”

“Phiền gì mà phiền. Nguyên liệu mẹ anh đã mua xong mang đến, Hạo Hạo nói ngày mai sẽ xuống bếp. Hai chúng ta chỉ cần ngồi không hưởng thụ là được rồi.”

Thẩm Hàm thích thú cười một tiếng.

Nhan Thanh dừng lại giây lát, đổi giọng: “Chú muốn đến nhà anh thật chứ? Cậu kia đâu? Nếu đi chung thì phải mang lì xì theo đấy nhé.”

“Em ấy không đi đâu.” Thẩm Hàm cảm thấy tai mình nóng lên, “Em ấy về nhà.”

Nhan Thanh thở dài: “Vậy thì vẫn là ba người chúng ta. Năm nay Hạo Hạo lại phải thi Đại học, thức qua đêm được với anh cũng chỉ có chú. Tối nay chú nghỉ ngơi cho khoẻ đi, đến lúc đó anh không cho chú lên giường đâu đấy. Có điều chú cũng đừng giấu cậu ấy kĩ quá, anh đây đã chuẩn bị xong cả tràng lời nói rồi, chờ ngày được diện kiến.”

Nhiệt độ trên mặt Thẩm Hàm ngày càng cao, vội vàng nói thêm ba câu rồi tạm biệt, bỏ điện thoại xuống. Vô thức giơ tay lên, áp vào má, chỉ cảm thấy nóng bừng.

Đây là buổi học cuối cùng của năm cũ. Trong lớp có mấy chỗ ngồi trống. Trong giờ giải lao, Dương Lạc ném bút xuống, nằm nhoài trên bàn.

“Để tối, được không?”

Cảnh tượng Thẩm Hàm cúi đầu đẩy mình ra hồi sáng lại hiện ra trước mắt.

Để tối được không.

Cậu thầm nhắc lại, môi cũng theo đó mà mấp máy.

Quả nhiên khó lòng kháng cự.

Dương Lạc gục đầu vào khuỷu tay, khoé môi không kìm được nhếch lên. Trong lòng lại rung động từng hồi, tầm mắt không ngừng xuất hiện dáng hình Thẩm Hàm.

Ngồi tựa trên giường, hơi cúi đầu, vùng cổ tạo thành đường cong tuyệt đẹp. Sau đó chậm rãi dời tầm mắt xuống dưới...

Cậu thành lĩnh ngồi thẳng lưng. Xung quanh, có người cầm cúi ghi chép, có người gục xuống bàn nghỉ ngơi. Bấy giờ Dương Lạc mới hắng giọng, đưa tay lên lau trán. Đã toát một lớp mồ hôi mỏng. Cậu chợt nhớ lại hồi cấp hai, trong nhà có mua một quyển sách giáo dục giới tính, bìa màu cam nhạt, dày hơn một trăm

trang. Chẳng biết là ba hay chú, hừm, có lẽ khả năng là chú nhiều hơn, còn viết mấy câu ghi chú vào trong. Chẳng hạn như ở tiêu đề chương *Lần đầu tiên thiếu niên xuất tình* còn đánh dấu sao. Bên cạnh thì viết lời nhắc nhở thân tình *Đừng ngại, mọi người ai cũng thế cả...*

Dương Lạc mỉm cười, đẩy lòng gợn sóng.

Buổi chiều vừa tan học, Dương Lạc đã đeo ba lô vội vàng đạp về đến nhà Thẩm Hàm. Hôm nay nắng đẹp lạ thường, ngỡ như gột rửa cho cả trời đông âm u.

Bảo với thầy là tết đến mình không về nhà, hỏi thầy có muốn thu nhận mình không. Chẳng biết thầy sẽ có biểu cảm thế nào?

Dương Lạc ra sức đạp xe, bắt giắc tăng thêm mấy phần, như thể làm vậy sẽ có thể áp chế xung động mãnh liệt nhất nơi đáy lòng.

Đi qua ngã tư phía trước, rẽ thêm hai lần là đến khu phố Thẩm Hàm sống.

Đúng lúc còn mười mấy giây là đèn đỏ, Dương Lạc guồng chân thật mạnh, tăng tốc. Khi bánh xe lăn qua làn đường dành cho người đi bộ, chẳng biết tại sao trong đầu lại hiện lên những thuật phòng thân chú hai từng dạy cho: Như làm sao để quan sát mức độ hưng hân của kẻ trộm mà quyết định có nên bỏ cửa chạy lấy người hay không, như làm sao để trèo tường vào trường mà không bị trật khớp; và còn, làm sao điều chỉnh tư thế để khi bị đâm xe sẽ giảm thiểu thương tích đến mức nhỏ nhất...

Cột đèn phía trước, từ vàng chuyển xanh.

48. Chương 48: Vậy Xin Em Hãy Nhìn Tôi, Hãy Cầu Phước Cho Tôi, Mau Mau Đến Bên Cạnh Em

“A lô, xin chào.”

“...Ừm, đây là điện thoại của Dương Lạc phải không ạ?”

“Phải. Tôi là mẹ của thằng bé, nó vừa gặp tai nạn xe, bây giờ đang làm kiểm tra, không tiện nghe máy. Cậu là ai, có việc gì không?”

“...Tôi là thầy giáo cũ của em ấy... Ở bệnh viện nào thế ạ?”

“À, là khoa cấp cứu bệnh viện thành phố. Cơ mà ấy, thầy không cần lo đâu... O, sao đã cúp máy rồi?”

Thẩm Hàm bình tĩnh đứng trước điện thoại.

Hơn mười phút trước.

“Thầy...” (*Bị ngắt lời*)

“Em chạy đi đằng nào rồi, không phải đã bảo tan học sẽ ghé qua à?”

“Thầy đang đợi em ạ?”

“Ai đợi em chứ! (*Giọng nói nhỏ dần*) Tôi chỉ sợ em không giữ lời, đồ ăn một mình tôi không ăn hết được.”

(*Mỉm cười*) “Được, chắc chắn em sẽ về. Thầy đợi em thêm lát nữa. Chắc khoảng hai giờ đi ạ.”

“Em còn định làm gì nữa?”

“Hừm, nói chung là có chuyện gấp ạ. Nếu thầy đói thì cứ ăn trước. Vậy thôi, đến lúc đó em sẽ ghé qua.”

Đây chính là chuyện gấp mà em nói ư? Thẩm Hàm chậm rãi đi đến bên cạnh giá treo quần áo, mặc thêm áo khoác, kéo khoá lên, sau đó cầm lấy chiếc gậy dựng bên tường; cuối cùng đẩy cửa ra, đóng chặt, khoá kĩ, xuống lầu.

Mỗi một động tác, một một bước chân đều hết sức dè dặt.

Gắng gượng giữ cho bản thân bình tĩnh, gắng gượng cân trọng tái hồi. Tôi biết mình có khiếm khuyết, biết em không muốn làm tôi lo, không muốn tôi xảy ra chuyện vì sốt sắng.

Nhưng mà, tôi chẳng bận tâm – chẳng bận tâm đến hai mắt mù loà, chẳng bận tâm đến đôi chân cứ không ngừng tăng tốc, chẳng bận tâm suy xét đến người nhà đang trông nom cạnh em.

Nếu em có thể được như lời em nói, sẽ luôn ở bên tôi, vậy xin em hãy nhìn tôi, hãy cầu phước cho tôi, mau mau đến bên cạnh em.

Thẩm Hàm siết chặt cây gậy trong tay, vững vàng cất bước về phía trước.

Bao Vân ngạc nhiên nhìn điện thoại trong tay, sao cậu này còn nóng lòng hơn cả mình thế này, mình vẫn chưa nói xong mà? Thật ra ban đầu chỉ bất tỉnh một lúc, còn ngoài mấy chỗ trầy da cũng chẳng làm sao.

Dương Hoa từ trong phòng đi ra, đưa cho bà một tách trà nóng: “Lúc này ai gọi điện thế ạ, không có chuyện gì gấp chứ?”

“Thấy bảo là thầy của nó, nhưng mà nghe giọng trẻ lắm. Lạc Lạc đâu?”

“Vừa kiểm tra toàn thân xong, bây giờ anh đang trông nó bôi thuốc.”

“Được. Chị em mình mau qua tìm nó đi. Hình như chị làm sai một việc rồi.”

Bà quay đầu, trên mặt vừa như đang cười mà lại như không cười.

Dương Dương Hoa trợn mắt nín thở nhìn bà: “Đó không phải là điện thoại cả Dương Lạc à? Chị định làm gì thế? Đừng dọa em! Hôm nay em đã bị dọa cho khiếp vía rồi.”

Bao Vân giơ tay vỗ vai ông: “Vậy thì chú chịu khó cố gắng đi.” Nói xong, không để ý đến ông nữa, một mình đi vào phòng bệnh.

Bấy giờ Dương Lạc đã bôi thuốc xong, mặc quần áo hằn hoi ngồi tán gẫu với ba.

Bao Vân ngồi lên chiếc ghế đối diện họ, trả điện thoại lại cho Dương Lạc: “Có người gọi điện cho con, mẹ nghe giúp con rồi. Thấy bảo là thầy con đấy.”

Dương Lạc nhanh chóng cầm lấy điện thoại. Mở ra kiểm tra, quả nhiên, quả nhiên là Thẩm Hàm gọi.

Ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt dò la của mẹ, Dương Lạc làm động tác xin tạm dừng với bà, đứng lên, gọi đến số máy bàn nhà Thẩm Hàm.

Tút... Tút...

Mau nghe máy, thầy ơi, mau nghe máy đi mà! Dương Lạc thậm gào thét.

Nhìn vẻ mặt sốt sắng của con trai, Bao Vân thở dài: “Hình như cậu ấy lo cho con lắm, chưa đợi mẹ nói xong đã cúp máy rồi. Mẹ mới chỉ bảo là con gặp tai nạn xe thôi, cậu ấy hỏi bệnh viện, mẹ cũng nói cho. Bây giờ chắc đang trên đường đến đây rồi.”

Dương Lạc không nhìn bà, nhét điện thoại vào túi rồi chạy ra ngoài. Dương Hoa ở cửa kéo cậu: “Cháu lại lên cơn gì thế? Cháu không dặn dò gì, mẹ cháu cũng chỉ nói thật thôi. Xúc động làm gì, muốn bị tông thêm lần nữa chắc!” Ông thả chậm lại, “Không thử nghĩ xem ba mẹ với chú lo lắng cho cháu bao nhiêu? Lớn thế rồi!”

Dương Lạc xoay người, nhìn ba mái đầu đều đã điểm bạc của người thân mình, thấp giọng nói: “Con xin lỗi. Con sợ thầy ấy xảy ra chuyện. Con thật sự rất sợ.”

“Thầy ấy, thầy ấy không nhìn được nữa.”

Bao Vân đứng lên, đi đến bên cạnh cậu.

Phải rồi, đúng là người đó. Xem ra, suy đoán hồi nãy là đúng.

Bà vỗ vai Dương Lạc: “Mẹ không biết là cậu ấy, chưa nghĩ nhiều đã nói cho cậu ấy biết rồi.”

“Con đừng chạy ra ngoài tìm bữa. Chắc chắn cậu ấy đang trên đường đến đây. Chúng ta ra sân chờ cậu ấy nhé. Con thấy được không?”

Bà kéo Dương Lạc ra ngoài, đến cửa, ngoái đầu lại gọi hai ông vẫn còn đang đần người không hiểu gì bên trong: “Còn không đi theo. Đứng đực ra đấy làm gì?”

Bấy giờ, bà nghe Dương Lạc nhỏ giọng thì thầm:

“Mẹ ơi, cảm ơn mẹ.”

49. Chương 49: Hoá Ra Thật Lòng Lo Lắng Cho Một Người, Lại Dễ Bị Kích Động Và Dễ Được Thoả Mãn Đến Thế

Dương Hoa nhìn cháu trai đi đi lại lại ở cửa, lại nhìn ra sắc trời ngày càng tối mịt bên ngoài. Đã được mười lăm phút. Chẳng biết người kia ở đâu, đáng ra bây giờ phải đến rồi chứ.

Bao Vân đi đến bên cạnh ông, nhỏ giọng hỏi: “Chú đứng đây làm gì? Mắt Lạc Lạc có một độ rười rỗi, vẫn nhìn tốt chán. Không cần chú phải nhìn hộ nó đâu.”

Dương Hoa ngoái đầu nguýt bà, không phải là tại chị hay sao, ban nãy chưa hỏi rõ ràng mà đã nói linh tinh rồi. Ngoài miệng tuy vẫn đáp ứng, nhưng lại cứ đứng yên.

Bao Vân cười, cũng đứng cùng với ông.

“Trong lòng đã xuôi chưa?”

“Hả? Gì cơ?”

“Còn gì được nữa? Chốc nữa thôi là được gặp người ta rồi.”

Dương Hoa nhìn về phía trước, nhất thời không lên tiếng.

Nếu đây là việc xảy ra trong gia đình người khác, chưa biết chừng ông còn đi giúp con trẻ khuyên nhủ phụ huynh của chúng.

Kết quả thì sao?

Càng bận tâm sẽ càng rối loạn mà thôi.

Ông liếc nhìn chị dâu bên cạnh, lại nhìn tiếp sang anh trai ngồi trên chiếc ghế đằng sau.

Thì bởi, ai bảo Dương Lạc lại “dây” vào bậc cha mẹ thế này? Ai bảo Dương Lạc lại là thằng cháu mà mình thương nhất cơ chứ?

Trên mặt Dương Hoa hiện lên áng cười: “Biết thế hồi nãy em lái xe đi đón cậu ấy. Chị xem Lạc Lạc cuống chưa kia.”

Bao Vân sững người, kể đó bật cười, đang định lên tiếng chợt nhìn thấy hình bóng tới lui của Dương Lạc dừng lại, sau đó sải bước chạy ra ngoài.

Tầm mắt theo đó phóng ra, bà phải chỉ ngón tay ta ngoài, thoáng chốc ngắc ngứ hỏi Dương Hoa: “Là, là người đó hả?”

Dương Hoa há hốc miệng, ngay cả một câu cũng không thốt ra được.

Bao Vân thì trấn tĩnh lại rất nhanh, kéo Dương Hoa ra ngoài. Dương Hoa vẫn chưa hoàn hồn, mặc cho bà kéo.

Người này làm gì có chỗ nào giống với tưởng tượng trước đây?

Rõ ràng, rõ ràng...

Rốt cuộc ông cũng hiểu tại sao Dương Lạc lại thích người đó rồi.

Có điều, tại sao chị dâu lại có vẻ không bất ngờ lắm? Lẽ nào chị ấy còn giấu mình chuyện gì khác ư?

“Anh biết thằng bé đó.” Giọng nói của Dương Trung truyền đến từ phía sau.

“Gì cơ?” Dương Hoa không kìm được thốt lên. Tại sao mình lại bỏ lỡ nhiều chuyện như thế? Tại sao chỉ có mình là chẳng biết gì hết?

“Chú nhỏ tiếng chút.” Bao Vân mắng ông, quay sang ông xã mình, “Biết từ khi nào? Sao lại không nói với em?”

Dương Trung cười thật thà: “Thật ra cũng không tính là quen biết. Chỉ là từng gặp mà thôi.”

“Giải nhất cuộc thi Cơ học toàn quốc Châu Bồi Nguyên năm 98, tuyệt đối lợi hại hơn Lạc Lạc. Năm đó người trao giải cho thằng bé ấy chính là thầy hướng dẫn nghiên cứu sinh của anh, thầy đã khen thằng bé rất lâu.”

“Đúng là đáng tiếc quá.”

“Anh cứ tưởng thằng bé đi du học rồi, không ngờ... Không biết thằng bé có còn làm nghiên cứu lý luận không, sau này có thể trao đổi với nó thì tốt...”

Thẩm Hàm bước xuống taxi. Tài xế bảo anh rằng xe đã dừng lại trước cổng chính bệnh viện, xuống xe đi thẳng vào trong rồi đi lên mấy bậc cầu thang là được.

Vừa đi được mấy bước, chỉ cảm thấy đối diện có người xông tới, còn chưa kịp tránh ra thì đã bị ai đó ôm vào lòng.

“Thầy.”

Dương Lạc ghì chặt anh trong vòng tay, khoé mắt nóng lên, tưởng như chực khóc.

“Thầy ơi, thầy, em không sao. Em không sao.”

Cậu gắng sức áp tay lên mái tóc Thẩm Hàm, như để chắc chắn sự hiện diện của anh.

May mà, vừa mới xuống xe, người không lạnh, vẫn còn ấm; trên mặt cũng không có dấu vết chứng tỏ đã khóc. Hơn nữa thầy đến đây rất gấp, từ con phố vắng lặng đó, đi tới đường lớn đón xe – ắt hẳn thầy đã đi rất nhanh. Nếu không sẽ chẳng đến được nhanh chóng như thế.

Dương Lạc cảm thấy toàn thân run lên. Cậu vẫn còn trẻ, dẫu muốn nhổ tận gốc rễ tất cả khổ đau trong lòng Thẩm Hàm, nhưng cậu vẫn sợ sẽ có những thứ lặng lẽ vượt khỏi tầm tay. Cậu phải ôm chặt lấy anh, để cảm giác này lấp đầy đầy lòng mãnh liệt của mình.

Tay Thẩm Hàm vòng qua thắt lưng cậu, ngoài toàn tâm toàn ý muốn đáp lại cái ôm của cậu ra, cũng không có động tác nào khác.

Từ khoảnh khắc biết Dương Lạc còn lênh lặn xuất hiện bên mình, thì đối với anh, tất cả những thứ khác đã chẳng còn quan trọng nữa.

Hoá ra thật lòng lo lắng cho một người, lại dễ bị kích động và dễ được thoả mãn đến thế.

Khoé môi chậm rãi vẽ nên nụ cười: Dương Lạc, em có biết hôm nay tôi đã đi nhanh thế nào không.

Chỉ vài phút ngắn ngủi, giữa màn đêm phủ kín trời đông, vậy mà ngỡ như nhận được tia nắng nơi tầng mây cao nhất. Ấm áp, khiến người khác phải đau lòng.

“Người nhà em đâu?” Sau cùng, Thẩm Hàm đẩy cậu ra, hỏi.

Dương Lạc ngoái đầu nhìn lại, Bao Vân ở phía sau cậu phát tay. Cậu cười hiểu ý, đó là dấu hiệu ám chỉ “Không sao, con cứ lo chuyện của mình đi”.

Cậu đỡ Thẩm Hàm thật vững: “Họ về trước rồi ạ. Em ở lại đây đợi thầy.”

“Thầy ơi, chúng ta cũng về nhà nhé.”

50. Chương 50: Thầy Oi, Em Yêu Anh

Ngồi trên taxi, cả hai đều không nói gì. Thẩm Hàm quay mặt về phía cửa kính xe, ban nãy ở ngoài không sao, giờ lên xe bật máy sưởi, mồ hôi trên trán bắt đầu ứa ra.

Dương Lạc vẫn luôn quay sang, nhìn tay trái anh nắm hờ để trên đầu gối. Nhiều lần, đều giữ nguyên tư thế này không nhúc nhích. Cậu thực lòng không kiềm chế được, từ phía dưới đưa tay qua, nhẹ nhàng bao phủ bàn tay Thẩm Hàm, khum vào. Sau đó từ từ mở nó ra, vững vàng nắm lấy.

Bình thường thân nhiệt của Thẩm Hàm vẫn thấp hơn mình đôi chút, hôm nay ắt hẳn vì quá gấp gáp nên rất ấm áp. Có điều, với hành động lén lút của mình, không tránh né, cũng chẳng trả lời. Dương Lạc thử nắm chặt tay hơn.

Chắc chắn là thầy vẫn thấy hơi giận.

Dẫu sao, mình bắt cần như thế, vả lại, còn không nói thật với thầy nữa.

Quay về phải thành thật xin lỗi mới được.

Đi đến ngã tư mà Dương Lạc gặp tai nạn, có vẻ như tài xế định xông qua dòng xe trước mặt, kết quả vừa lái qua vạch kẻ dành cho người đi bộ, đèn đỏ đã vụt sáng. Ông phanh gấp, xe lắc mạnh một cái, dừng lại.

Hai người Dương Lạc ngồi sau, cơ thể theo quán tính xô về phía trước. Dương Lạc đang định đưa tay ôm lấy Thẩm Hàm, Thẩm Hàm đã nhanh chóng xoay người vững vàng giữ lấy cánh tay cậu.

Cùng lúc ấy, tài xế quay đầu lại, ngại ngần nói xin lỗi họ.

Dương Lạc cười với ông ta, bảo rằng không sao.

Cúi đầu xuống, phát hiện Thẩm Hàm vẫn giữ tay cậu, chẳng hề có ý buông ra.

Dương Lạc hơi giật mình, nhưng nghĩ rằng có lẽ lòng anh vẫn còn sợ hãi với sự việc hôm nay, bèn vỗ vai anh, thấp giọng trấn an: “Thầy đừng căng thẳng, sắp về đến nhà rồi ạ.”

Thẩm Hàm chậm rãi buông cậu ra, trở lại tư thế ngồi ban nãy.

Lái đến cổng chung cư, Thẩm Hàm xuống xe trước, cũng không đợi Dương Lạc mà tự mình đi lên lầu ngay. Chờ Dương Lạc trả tiền xong đuổi theo, anh đã mở cửa vào nhà, đang cởi áo khoác.

Hôm nay trùng hợp là anh mặc chiếc áo khoác Dương Lạc chọn cho mình, chẳng biết có phải tại nóng lòng hay chẳng, kéo khoá được một nửa thì bị mắc lại. Anh cũng không gọi Dương Lạc, một mình đứng đó xoay sở.

Dương Lạc biết ắt hẳn lòng anh có tâm sự, nhìn anh như thế, vừa thương vừa buồn cười, đi nhanh qua đón lấy. Quả nhiên chỗ vải bên cạnh bị kẹt vào khoá, kéo lại lên trên một đoạn là kéo xuống được. Thẩm Hàm không ngăn cản cậu, chỉ đẩy cậu ra sau khi cởi áo xong, một mình đi vào bếp. Dương Lạc nổi gót anh: “Thầy ơi, thầy muốn nấu gì, để em giúp thầy là được.” Thẩm Hàm không để ý đến cậu, một mình mở tủ âm tường ra lần tìm bát đĩa.

Thế này thật giống như trở về khoảng thời gian lúc mới quen, rõ ràng đứng cách cậu gần như vậy, nhưng lại chẳng thể đưa tay làm giúp một chuyện giản đơn đến thế. Trái tim Dương Lạc hoảng hốt, đi lên muốn nhặt lấy bát. Vây nhưng ngón tay Thẩm Hàm đã ôm dọc thân bát, giữ chắc không buông.

Dương Lạc sợ làm anh bị thương, không dám ra sức, cúi đầu thử chạm vào ngón tay anh, nhưng chợt nhìn thấy có nước nhỏ xuống mu bàn tay mình. Cậu cả kinh, vội vàng ngẩng lên quan sát gương mặt Thẩm Hàm.

“Thầy ơi.”

Trong bếp vang lên tiếng nắc rất khẽ. Bàn tay Thẩm Hàm rút cuộc buông rơi, Dương Lạc cầm bát để lên chiếc kệ bên cạnh.

“Thầy. Thầy sao vậy?”

“Thầy...”

“Em đừng qua đây, cứ đứng đó. Tôi có chuyện muốn hỏi em.” Thẩm Hàm lập tức la lên, ngăn cậu lại.

Bàn tay đang đưa về phía anh của Dương Lạc ngoan ngoãn dừng lại. Đây mới là thầy Thẩm mà cậu quen thuộc – biết kháng cự, biết ra lệnh cho mình. Tuy rằng khí thế mạnh hơn bình thường rất nhiều.

“Trên người bị thương ở đâu?” Thẩm Hàm điều chỉnh hơi thở, hỏi cậu một cách bình tĩnh.

“Cánh tay có hai vết. Đầu gối có một vết.”

“Hết rồi?”

“Hết rồi ạ. Em sẽ không nói dối thầy nữa đâu.”

“Thế thì tốt.”

Im lặng hai giây, Thẩm Hàm bất chợt đâm vào ngực Dương Lạc một cú.

Hoàn toàn không ngờ anh sẽ ra tay, Dương Lạc lùi liền ba bước về sau mới đứng vững. Trên ngực lần khuất đau nhức.

“Em đã nói với tôi thế nào?”

“Là ai nói rằng sẽ mãi mãi ở bên tôi hả?”

“Em, lẽ nào em cũng muốn giống tôi?”

Dương Lạc đứng yên nhìn anh, ngay cả bàn tay định đưa lên che ngực cũng chững lại nửa chừng.

Cậu từng nghĩ Thẩm Hàm sẽ lo lắng, sẽ sợ hãi; nhưng từ trước đến nay chưa từng nghĩ anh sẽ kích động và tức giận đến vậy vì mình. Càng chưa từng nghĩ, chuyện ngày hôm nay, lại vô tình tái diễn lại tai nạn lần đó với anh.

“Nếu em không làm được, vậy ít nhất cũng hãy đưa tôi theo.”

Giọng Thẩm Hàm dịu đi, đẩy thân người Dương Lạc lại gần phía mình, hơi chừa ra một khoảng. Sau đó giờ tay lên, chậm rãi chạm vào gương mặt cậu.

Cầm, môi, mũi.

Dương Lạc vô thức nhắm mắt.

Cuối cùng, là mắt.

Thẩm Hàm nhẹ nhàng mơn trớn bên trên mi mắt.

“May quá. Mắt không sao.”

Dương Lạc chỉ cảm thấy tim mình như bị thứ gì găm trúng. Cậu ôm lấy Thẩm Hàm, ghì chặt anh trong lòng mình.

“Em xin lỗi, em xin lỗi.” Cậu cúi xuống thì thầm bên tai Thẩm Hàm. Từng giọt nước mắt tuôn rơi.

Đáng lẽ ra, em phải là người mong muốn làm thầy hạnh phúc nhất trên thế giới này mới đúng.

Thẩm Hàm nhận ra cậu đang nghẹn ngào, bàn tay đặt trên lưng cậu bắt đầu vỗ về, sau đó quay đầu, nhẹ nhàng hôn lên gò má ướt nước của cậu.

“Xin lỗi. Hôm nay tôi lại đánh em. Còn đau không?”

Dương Lạc cầm bàn tay Thẩm Hàm đặt lên ngực mình, chờ khi Thẩm Hàm cảm thấy có gì sai sai, bờ môi Dương Lạc đã ấn lên môi anh.

Anh toan ngoảnh đi, muốn tránh bàn tay đang bị Dương Lạc đè lại ra.

“Thầy.” Cánh tay vòng qua thắt lưng anh của Dương Lạc ôm chặt hơn, giọng nói cố ý nhõng nhẽo, “Em còn đau.”

“Vội lại, thầy đã bảo là...”

Thẩm Hàm không ngờ trong giờ phút này mình lại khinh suất, mặt đỏ lên, đúng là không nên tha cho em ấy dễ dàng như thế, đoạn ấp úng hỏi ngược lại: “Tôi, tôi nói gì chứ?”

Dương Lạc bật cười: “Em nói là ‘được.’”

“Đấy là em nói, đâu phải tôi nói.”

“Bởi vì thầy đã nói là...” Dương Lạc ghé vào tai anh, “Thầy nói...”

Thẩm Hàm đập cái *bốp* lên đầu Dương Lạc, mặt đỏ như tôm luộc. Nếu còn không phản kích thì nguy hiểm quá. Anh nghĩ ngợi, chợt nhiên bật cười, bình tĩnh nói: “Tôi vẫn chưa ăn cơm. Trong trạn có đồ ăn, em hâm nóng giúp tôi là được.” Kể đó, nhân lúc Dương Lạc còn chưa hồi thần, Thẩm Hàm đã đẩy cậu ra, rồi khỏi bếp.

Dương Lạc há hốc miệng nhìn anh, không ngờ, không ngờ cứ thế mà trốn thoát.

“Thầy, thầy nói lời phải giữ lấy lời. Thôi, chờ thầy ăn tối xong rồi tính tiếp.” Dương Lạc vừa la lớn ra ngoài, vừa bắt đầu bày dụng cụ làm bếp ra.

Dương Lạc nấu ăn rất ngon. Bao Vân và Dương Trung quanh năm làm việc bên ngoài, để cậu ở nhà một mình nên từ rất bé đã bắt đầu học luộc trứng hoặc hâm nóng cơm. Hôm nay đúng lúc trong nhà Thẩm Hàm có hầm canh gà, trong bồn nước còn có một rổ rau chân vịt đã nhặt xong, Dương Lạc bèn làm một bát cơm chan canh gà. Vẫn theo công thức như bình thường, đáy bát để đùi gà đã hầm nhừ, canh chan lên cơm, trên cùng thì xếp một tầng rau chân vịt.

Cậu bê bát, cầm đũa lên, vừa bước chân ra thì bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, khẽ khàng mỉm cười; lại xoay người lấy thêm chiếc thìa, bấy giờ mới đi ra ngoài.

“Thầy ơi, ăn cơm đi ạ.” Cậu đặt bát trước mặt Thẩm Hàm, lấy tay đỡ giúp anh, sau đó đặt thìa vào một tay khác của anh.

“Hơi nóng, thầy ăn từ từ.” Cậu nói xong, kéo chiếc ghế bên cạnh Thẩm Hàm ra, ngồi xuống nhìn anh. Hệt như một chú sư tử lớn đang canh chừng linh dương mà mình vừa mới bắt được ăn cỏ vậy.

Chờ Thẩm Hàm giải quyết hết cọng rau cuối cùng, gạt ra nước canh bằng bạc, muốn tìm đến thịt gà cậu giấu bên dưới, Dương Lạc nhanh nhẹn cầm đũa gấp trước một miếng, nhẹ nhàng cọ qua môi dưới của Thẩm

Hàm, sau đó, nhét thẳng vào miệng mình...

Ai bảo thầy nói lời không giữ lời chứ?

Ăn cơm xong, Thẩm Hàm đi tắm, Dương Lạc rửa bát. Lúc ra khỏi bếp, phát hiện Thẩm Hàm đã chui vào phòng ngủ rồi. Dương Lạc bất đắc dĩ nhìn cánh cửa phòng ngủ đóng kín. Tắm nhanh như thế làm gì? Cậu thở dài, một mình cầm quần áo sạch đi vào phòng tắm. Bên trong, quạt thông khí phát ra những tiếng *vù*, nền nhà và cửa sổ trên trần vẫn còn mờ hơi sương. Hơn nữa, còn ngửi được mùi dầu gội Thẩm Hàm thường dùng. Dương Lạc hít sâu một hơi, trong lòng khó nén ngán ngẩm.

Đáng lẽ ra cậu và thầy phải có gì đó rồi chứ? Dương Lạc ngẩng đầu lên, đối diện với dòng nước trút xuống từ vòi hoa sen.

Tại sao phải trốn tránh mình? Lẽ nào vì lo ngại tuổi mình nhỏ hơn thầy, còn là học sinh của thầy nữa ư?

Dương Lạc nhắm mắt, suy đoán lung tung.

Rất nhanh, trong phòng tắm lại dâng đầy hơi nước, đồng thời tràn ra, còn có tâm trạng hiếm khi hụt hẫng của Dương Lạc.

Mặc đồ ngủ xong, một tay cầm khăn mặt lau tóc. Dương Lạc lê dép đi đến cửa: “Thầy ơi, em vào đây.” Cậu mở cửa ra, “Thầy ơi...”

Dương Lạc tức khắc nuốt nửa câu sau trở vào, đứng yên tại chỗ, bàn tay đang cầm khăn mặt vô thức buông lơ, khăn mặt theo đó rơi thẳng xuống đất. Lát sau, cậu nhẹ nhàng đưa tay che mắt, muốn ngăn lại nước mắt chực tuôn từ nơi đáy lòng. Bởi vì, cậu biết rõ, rất nhiều năm sau, chắc chắn cậu sẽ nhớ lại cảnh tượng của ngày hôm nay vô số lần, như sóng biển không ngừng xô vào bờ cát vắng.

Trong phòng bật điều hoà, nên nhiệt độ cao hơn bên ngoài nhiều. Màn giường cũng đã mắc xong. Thẩm Hàm ngồi ở cuối giường, hướng về phía cửa, mặc bộ đồ ngủ mình mua: Màu xanh da trời đậm, bên trong lót tơ, bên ngoài có một lớp nhung mỏng. Hai chân trần thả lơ lửng trên đất. Nghe thấy cậu vào, anh ngẩng đầu lên, khẽ khàng mỉm cười với cậu, ngón tay lại bấu vào mép giường một cách căng thẳng.

Dương Lạc đi qua, nửa quỳ nửa ngồi trước mặt anh. Nâng đôi bàn chân lạnh toát như băng của anh, dùng bàn tay ấm áp xoa nhẹ lòng bàn chân anh.

Quả nhiên, thầy đã run rồi.

Dương Lạc kéo một tay Thẩm Hàm, để anh gần kề mình hơn. Sau đó thẳng người, hôn lên.

Đây là nụ hôn chân chính đầu tiên của họ. Ướt át, ấm nóng, lại hoà hợp và ngọt ngào vô ngần.

Dương Lạc chậm rãi ôm lấy anh, kề sát anh. Thân nhiệt không ngừng tăng cao, nhưng cơ thể vẫn run rẩy như sợ lạnh.

Cậu để tay Thẩm Hàm trước ngực mình, thử đưa tay anh lên chiếc cúc trên cùng của áo ngủ.

Chờ đợi.

Khi cúc áo đầu tiên cởi ra, Dương Lạc như khích lệ hôn lên tóc mai anh. Theo quần áo từ từ rộng mở, thỉnh thoảng ngón tay Thẩm Hàm sẽ chạm vào làn da trước ngực cậu, Dương Lạc khó lòng kiềm chế, nghiêng đầu ngậm lấy vành tai mềm mại của anh, miết nhẹ từng chút, thậm chí khê khàng cắn lấy.

Cúc áo cuối cùng giải thoát, Thẩm Hàm nhỏ giọng thở phào, đưa tay ra, thử chạm vào bờ lưng trần của Dương Lạc...

Tất cả dường như chậm lại – trong lần đầu tiên của họ.

Không dành quá nhiều thời gian khám phá cơ thể của nhau. Tất cả động tác chỉ để tiến lại gần nhau hơn, để chứng minh rằng khoảnh khắc này tuy đến trễ, nhưng sẽ không phải là kết thúc của hạnh phúc.

Kìm nén tiếng rên trong họng, nhắc cao hông, mười ngón tay chặt chẽ đan xiết.

Khoảnh khắc tiến vào cơ thể Thẩm Hàm, Dương Lạc đưa ngón tay lên lau đi nước mắt tràn khỏi mi anh...

Một thằng bé được sinh ra trong gia đình như thế, có thể chẳng màng công danh lợi lộc, kiên định theo đuổi lý tưởng của mình, chỉ với người mình thương yêu mới dốc trọn tâm ý.

Mà lúc này đây, Thẩm Hàm vẫn không rõ bản thân mình có địa vị gì trong lòng Dương Lạc.

Với Dương Lạc, anh là một nửa còn lại. Dương Lạc yêu anh, dành cho anh khát khao và tình cảm nhiệt thành nhất; quan trọng hơn cả, Dương Lạc muốn được “sống” bên anh. Nấu cơm cũng được, chăm sóc cũng được, bầu bạn cũng tốt. Bản thân Dương Lạc chỉ hi vọng như vậy.

Cậu không chỉ mong chờ vào tình yêu của Thẩm Hàm, cậu càng mong chờ vào sinh mệnh sẽ được hoà làm một cùng Thẩm Hàm sắp tới. Ý nghĩ này, kiên định hơn tất thảy những lời thề non hẹn biển nào khác.

...

Dương Lạc nhìn Thẩm Hàm đang chớp mắt trong lòng mình, nhẹ nhàng cầm tay trái anh từ trong chăn ra. Thẩm Hàm khê khàng giật mình, mở mắt ra, nhưng không biết cậu định làm gì, mặt đây ngờ vực và uể oải.

Dương Lạc cười, ghé đến, đặt lên má anh một nụ hôn. Kế đó cậu nâng tay anh, đẩy ngón áp út lên cao. Sau cùng, hôn lên một cách thành kính.

Thẩm Hàm sưng người, vội vàng nhắm mắt. Thế nhưng, giọt khóc đã trượt khỏi khoé mi.

“Thầy ơi, em yêu anh.” Dương Lạc nói.

HẾT

Mình cảm thấy thực sự rất có lỗi vì đến giờ mới có thể hoàn thành Nhìn Em. Đây là một câu chuyện mà mình rất thích. Ấm áp, bình dị, nhẹ nhàng. Như một ly nước chanh không đường. Mới uống sẽ thấy chua, thấy chất, nhưng sau đó sẽ thấy mát lành. Cảm ơn các bạn đã đọc. Hi vọng các bạn sẽ thích câu chuyện này.

– Red de Ed –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhin-em>